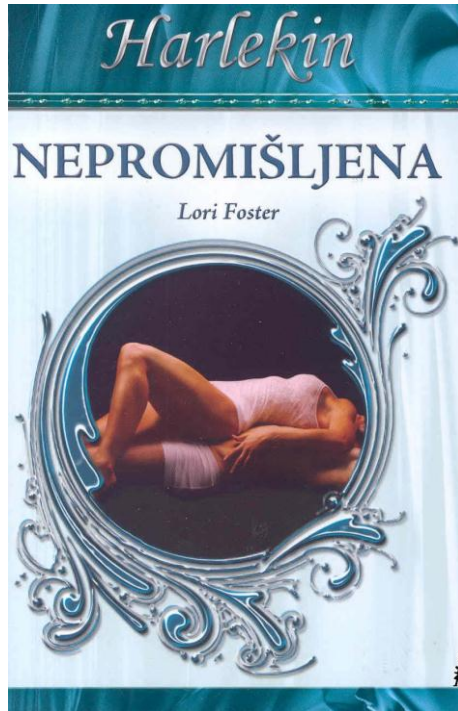

Lori Foster

Nepromišljena

Impetuous

Kada se Karli Makdanijels, namerno neugledna nastavnica, jedne večeri pruruši u egzotičnu devojku iz harema, na nju istog trena obraća pažnju zgodni bogati plejboj Tajler Remzi, za kim Karli već dugo potajno čezne. Nakon noći pune strasti, Tajler i dalje ne zna pravi identitet haremske lepote, a stidljiva Karli ne namerava da mu to saopšti. Da li će Tajler uspeti da sam uvidi istinu?

W & N

1.

– Ne možeš večno biti kukavica.

Karli se zakikotala uprkos nervozu. – Prestani da navaljuješ, Bren. Nećeš me isprovocirati da ovako obučena odjurim na zabavu.

– Da odjuriš? Pa ti kasniš već deset minuta. – Bila je parkirana iza kuće, podalje od glavnog protoka ljudi koji su pristizali na zabavu. Bazen i kućica pored bazena bili su okruženi sitnim, treperavim reflektorima, premda je bilo suviše sveže za kupanje.

– To je *tvoja* krivica. Šta ti je bilo na pameti kad si mi odabrala kostim koji je tako.... tako... – Karli nije uspevala da nađe prave reći da opiše oskudni haremski kostim koju je za nju odabrala njena najbolja prijateljica. Ako uopšte mora da ide na tu Brendinu glupavu zabavu za Noć veštica, radije bi se prurušila u bundevu ili vešticu. Štagod, samo da je manje razgolićena.

– Pa šta? Izgledaš fantastično. Šta je loše u tome? Želim da se večeras lepo provedeš. Želim da se malo opustiš i pokušaš da budeš društvenija. Da popričaš s ljudima.

– Misliš s muškarcima, zar ne? – Karli odmahnu glavom. – Nisam ja neki pustinjski miš, Bren. Imam ja svoje đake i prilično sam zauzeta školskim obavezama.

– A zatim je bacila još jedan pogled na svoj kostim. – *Šta* ti je bilo na pameti?

– Rekla si da nemaš vremena da sama izabereš kostim. – Brenda malodušno slegnu jednim ramenom. – Uostalom, vrlo si seksi kao devojka iz harema. Večeras će svi samci balaviti za tobom. Prijaće ti da vidiš koliko si privlačna kad se ne skrivaš iza onih odvratnih odela.

Karli se lecnu. Daleko od toga da se osećala privlačno. Tačnije, osećala se izloženo, razmetljivo i krajnje ogoljeno. Bila je ubeđena da, iznad svega, izgleda smešno. – A ko su tačno ti samci koje si pozvala?

Brenda odmahnu rukom kao da je odgovor sasvim nevažan. – Mislim da si ih sve upoznala. Nekolicina Džejsonovih saradnika, par suseda, prijatelji... Tajler.

Za jedan otkucaj srca, Karli je ostala savršeno nepomična, a onda se namrštila na Brendu. – Tajler Ramzi na kostimiranoj zabavi? Mislila sam da se tvoj ozloglašeni dever ne bi pojavio na nečem tako...

– Nemoj da ismevaš moju zabavu, Karli.

– Ne ismevam je. Samo mi se činilo da više voli otmene bankete. – Karli prosto nije mogla da zamisli Tajlera u kostimu. Uvek joj se činio tako... ugladen. A kraj sebe je uvek imao neku ženu, vrlo sofisticiranu i elegantnu.

– Tajler dolazi zato što ga je Džejson pozvao, a on svog brata nikada ne bi izneverio. Znaš koliko su bliski. – Brenda zavрте glavom pa dodade: – Da znaš da ti i Tajler imate nekoliko zajedničkih crta.

Karli se okrenu na drugu stranu. – Sanjariš, Bren. Nas dvoje živimo u potpuno različitim svetovima.

– Ti jednostavno ne razumeš Tajlera. I on je imao teško detinjstvo. – Dotakla je Karlinu ruku. – Ali je barem Džejson uvek bio uz njega.

– Moj brat je vodio sopstveni život – reče Karli. – I imao je pravo, moji problemi su bili samo moji.

– Džejson nikada ne bi odbio da pomogne Tajleru ako bi mu pomoć bila potrebna.

– Džejson je sjajan momak. Ali on i Tajler nisu nimalo slični.

– Sada možda nisu, ali nekada su to bili – reče Brenda uz osmeh. – Ali opet, Džejson je upoznao mene. Mislim da će Tajler biti isti takav. Kad bude sreo nekoga do koga će mu biti stalo...

Karline oči su se suzile a ramena se ukrutila. – Imaće muke da to postigne kada mu veze retko potraju toliko dugo da bi zaista upoznao neku ženu.

Brenda je netremice gledala Karli, podignutih obrva. – Izgleda da prilično pomno pratiš ono što radi moj mladi dever.

– Nije on tako mlad. – Karli je porumenela što ju je prozrela. – Hoću reći, odrastao je čovek. Sigurno je zašao u tridesete... uh, zaboravi.

– Tajler je dobar čovek, Karli. Možda prečesto menja devojke, ali to je zbog toga što su žene s kojima se obično spetlja očarane jedino njegovim društvenim statusom i sve većim portfoliom vrednosnih papira. Tajler *misli* da želi veze bez obaveza iako nikada nije zadovoljan njima.

Karli je imala osećaj da je Tajlerov izgled i bestidan šarm ono što ustvari privlači žene, ali je zadržala jezik za zubima. Nikako nije želela da Brenda shvati kako je ona zaljubljena u Tajlera Ramzija.

Blagi bože. Zaljubljena! Ne, nije. Svakako da nije.

I dok je govorila, Karli je odmahivala glavom na sopstvene zalutale misli. – Ne moraš da braniš Tajlera od mene, Bren. Ne tiče me se šta on radi.

– Odlično. Onda, ako si završila sa odugovlačenjem, da li bismo mogle da se vratimo na zabavu? Kiša samo što nije počela.

Karli baci pogled ka tamnom nebu i oseti vazduh težak od vlage. – Samo ti idi, Bren. Mislim da ću sačekati još koji trenutak.

Brenda je oklevala a onda je klimnula glavom. – Nemoj da to potraje predugo.

Predugo? Karli se pitala da li bi još sat ili više bilo predugo. Nikako nije bila oduševljena idejom da uđe unutra, premda je niko ne bi prepoznao. U tako neobičnoj odeći niko u njoj neće videti Karli Makdanijels, učiteljicu i oličenje usedelice. Njen večerašnji izgled je toliko drugačiji od uobičajenog, onako kako to samo ženi može poći za rukom. Čak su joj i kosa i oči bile drugačije, zahvaljujući tome što je nosila periku, koja je išla uz kostim, i sočiva u boji.

Kukavica je, istina je, ali prošle su dve duge godine od njenog razvoda, i mada je to bilo dovoljno vremena da stekne svoju

samostalnost i uvede neki red u svoj život, nije bilo dovoljno da povratu poljuljano samopouzdanje. Brenda je tvrdila da je Karli zgodna i privlačna. Karlin bivši muž izneo je potpuno drugačiju tvrdnju.

Drhteći, prisilila je sebe da skrene misli sa uznemirujućih uspomena, smogla je snage i krenula ka vratima.

Mogla bi usrećiti Brendu tako što bi se umešala u gomilu na sat ili više, a onda bi mogla pobeći. Pomisao na njenu malu, urednu, *praznu* kuću odjednom joj se učinila vrlo prijatnom.

Tajler Ramzi je prezirao zabave.

Osvrtao se okolo blago podsmešljivo, trudeći se da ne ostavi utisak da se dosađuje. Sve je bilo isto – isti ritual, iste igre. Prisutno je bilo nekoliko žena koje su bile same i očito u potrazi za plenom a koje su ga odmeravale otkad je ušao. Kleopatra, vilenjak, Indijanka – sve savršeno zanesene odigravanjem svojih lažnih uloga. Znao je da ih privlači njegova reputacija. A smešno je bilo što najveći deo te reputacije nije bio istinit.

Okrećući se na drugu stranu, pitao se zašto je dopustio Brendi da ga nagovori da dođe. Istina je da mu je u poslednje vreme bilo dosadno, da nije znao šta će sa sobom. Bila mu je potrebna neka varnica; neko ko će ga nasmejati.

Njegov brat se ovih dana puno smejao.

Mada, Tajler nije imao nikakvu želju da se skrasi. Još nije upoznao ženu s kojom bi želeo da ostane do kraja života. Džejson je imao sreće što je našao Brendu; sjajna je. Ali žene poput nje su retkost. Osvrnuvši se još jednom po sobi, Tajler je shvatio kakvo je blago zapravo Brenda. Kuća je bila prepuna žena, ali nijedna od njih nije mogla da zadrži njegovu pažnju. Sve su bile... iste. Smejale se, koketirale, pile. Zauzimale su poze koje su isticale njihove prednosti, s predvidljivom gestikulacijom.

Više nego jednom je čuo kako zanosno izgleda u svom piratskom kostimu. Svi su znali da je to on. Nije se našminkao kao neki drugi gosti. Njegov jedini ustupak bio je povez koji je kicoški

nosio preko levog oka. Komotna bela košulja u kojoj mu je bilo izuzetno prijatno i tesne crne pantalone upotpunjavale su kostim.

O širokom pojasu sa glomaznom mesinganom kopčom visio mu je mač u koricama. Crne čizme sezale su mu do kolena.

Seo je na stolicu, staloženo posmatrajući gomilu. Istog trenu, plavokosa Valkira, s mesinganim prsnim oklopom koji je blistao pod svetlima, smestila mu se u krilo i vragolasto nasmešila. Prepoznao je taj osmeh. Pripadao je njegovoj bivšoj devojci Valeri. Bio je to osmeh koji pokazuje nameru na koju je nekada odgovarao istom merom. Sada je međutim, osećao samo razdraženost. Nagnula se bliže i on natera sebe da svojim crtama lica da prijatan izraz. Njihova veza bila je kratka, i na njeno insistiranje, bez ikakvih obaveza. Posledice su se mogle predvideti.

Htela je muškarca koji zna odakle vetar duva, koji može da joj priušti najbolje od svega, onog koji se kreće u određenim krugovima – njenim krugovima. Dopadao joj se njegov sportski automobil, njegove profesionalne veze i seks. I to tim redosledom.

A njemu je bio potreban neko ko će mu pomoći da ispuni svoje vreme, ko će mu ponuditi nešto o čemu bi mogao da razmišlja sem o svojim pravnim slučajevima i činjenici da mu je lični život u osnovi... prazan. Ali s tim je svršeno.

On je to znao. Otkud to da ona ne zna?

– Zar me ne prepoznaješ, Tajlere?

Nije imao gde da spusti ruke pa je jednu položio na njena leđa a drugu na golo bedro. – Naravno. Ti si prelepa norveška boginja. – Njegov legendarni urođeni šarm izbijao je kroz nestrpljenje.

Valeri ispusti grleni smeh. – A ti si jedan vrlo uverljiv pirat. Jesi li planirao da izvršiš pljačku na zabavi i kradomice pobegneš sa ženskim zarobljenicima?

Nije bio raspoložen za igrarije, ali je bez oklevanja izgovorio laž: – Baš tako, dušice.

Napućila je usne i prstima mu prošla kroz kosu. – Izgledaš tako zanosno, Tajlere.

Jedva se obuzdao da ne zakoluta očima. Razmišljao je o tome da

se vrati svojoj praznoj kući – i najednom mu ta pomisao više nije bila tako neprivlačna.

Podigao je pogled i ugledao svoju snahu Brendu kako stoji pored kuhinjskih vrata i razgovara sa muškarcem obučenim u kostim rimskog generala. Tajler je upravo doneo odluku da se vrati kući i svoju mrzovolju ispolji u privatnosti sopstvenog doma, kad se Brenda okrenula ka kuhinji s izrazom iščekivanja na licu. Široko se osmehnula a Rimljanin umalo nije ispuštio čašu s pićem.

Tajler je po prvi put te noći osetio radosno iščekivanje. Upiljio je, čekajući. Odjednom je Brenda izgledala oduševljeno i on se pitao zašto. Izgledala je vragolasto kao vila u koju se prerušila.

Polako se odvajajući od Valerinog prilepljenog stiska, Tajler je ustao dok je znatizelja u njemu rasla. Toliko je napeto posmatrao Brendu da nije čuo Valerine pritužbe. Pogled mu je bio prikovan na kuhinjska vrata.

I tada ju je ugledao.

Kolena su mu klecnula i on oseti kako mu se mišići na butinama zatežu. Žena je nesigurno stajala pored Brende, očito nesvesna pogleda iskolačenih očiju koje je privlačila. Izgledala je veličanstveno.

Duga, tamna kovrdžava kosa padala joj je na ramena, a njen kostim je malo toga prepuštao mašti. Raskošna, bila je prva misao koja mu je pala na pamet.

Nije bila mršava, ali su joj se obline nalazile na svim pravim mestima. Dugačke noge bile su lepo oblikovane, umereno mišićave i izazivački izložene u pramenastim, providnim dimijama. Imala je lep struk, pupak je bio tek prigušena senka u blagom ispupčenju njenog stomaka. Njena ramena, prava i široka za ženu, bila su ponosito ispravljena, uprkos očiglednom oklevanju, a grudi svetle puti bile su vrlo pune, čvrste i visoko podignute. Nosila je bogato ukrašenu masku koja joj je prekrivala lice od nosa do korena kose. Nije mario.

Nagnula se i šapnula nešto Brendi na uvo. Brendin osmeh je iščileo i ona se osvrnula po sobi kao da traži ohrabrenje. Pogledom

je prešla preko Tajlera, a onda spazila njegov ushićen netremičan pogled pa se okrenula prema devojci iz harema. Uskoro je usledio *njen pogled.*

Ulovio joj je pogled, bukvalno. Uprkos daljini koja ih je razdvajala, Tajler je osećao njenu uznemirenost. Delovala je zapanjena njegovim živim interesovanjem i ozlovoljena. Držala se kao da će svakog časa pobeći.

Nije se osmehivao. Smakao je povez s oka i uputio se ka njoj razrogačenih očiju. Činila se nemoćna da se pokrene. Približivši se, video je da je vrlo bleđa i da su joj oči zapanjujuće, neprirodno živopisne plave boje. Sočiva? Kao deo kostima?

Zagolicala mu je maštu.

Razdvajalo ih je manje od dva metra kad ga je Valeri naglo zaustavila.

Dobacio je Valeri pogled čistog nestrpljenja. – Moram da idem.

– Tajlere, čekaj! Hoću da razgovaram s tobom. – Ruka joj je kliznula naviše da ga zgrabi za košulju. Glas joj se pretvorio u predenje. – Treba mi pratilac za sutra. Za jedan banket. Biće... zabavno.

Nema on vremena za to. Valeri mu se uvek vraćala kad je želela nešto od njega. Bio je siguran da joj je potreban kako bi ušla na banket u dobrotvorne svrhe. S obzirom na to da jedno mesto košta hiljadu dolara znala je da će se tamo sresti uticajne ljude.

Nije ga zanimalo.

Odmahujući glavom, okrenuo se ka ženi u haremskom kostimu... ali ona je nestala. Krenuo je ka kuhinji taman na vreme da spazi kako beži kroz zadnja vrata. Glavom mu je proletelo hiljadu misli.

Bila je prekrasna, uzbudljiva i očigledno je bežala. Od njega?

Nije želeo da je izgubi s vidika, nije hteo da preuzme rizik da kasnije ne može da je pronađe. Bio je smešan, zaista, taj neodoljiv poriv koji je osećao ali mu se ipak povinovao.

Brenda ga je uhvatila za ruku kad je pokušao da se probije mimo nje.

– Tajlere! – Stisak joj je bio čvrst i uspeo je da ga zaustavi. – Zar nećeš da se pozdraviš?

– Šta? – Pitanje je ličilo na rezanje, natopljeno nestrpljenjem.

Brenda se zagledala u njega. – Šta nije u redu s tobom?

– Ko je ona?

Dižući obrve, Brenda se osvrnu iza sebe. – Ah... samo jedna od gošći.

Tajleru se skupiše oči. – Već odlazi?

– Ne, ona je... – Brenda je vrtela glavom. – Malo je stidljiva. Morala sam da je nagovorim da dođe ovamo večeras, i sada se predomišlja.

– Mislim da ću izaći malo na svež vazduh.

Brendi je osmeh nestajao s lica. Izgledala je zapanjena njegovom nenadanom izjavom. – Počinje da pada kiša, Tajlere. Zašto bi hteo...

Počeo je da se udaljava, ali nešto umerenijom brzinom i rekao: – Ne brini zbog toga, Brenda. Obećavam da neću gaziti po blatu. – Zatim je iskoračio na zadnja vrata i zaškiljio kroz oblačnu noć, nastojeći da je ugleda. Osvetljena staza vodila je ka kućici pored bazena, a nekoliko raznobojnih reflektora okruživalo je malu zgradu. Dok mu je sitna kiša padala po licu, Tajler je uspeo da vidi blesak pokreta. Krenuo je za njim, ne obazirući se na kišu.

Srce mu je snažno tuklo, dugački koraci hitro su odjekivali vlažnom popločanom stazom. Mišići su mu bili toliko ukrućeni da su mu se pokreti činili neobuzdani i trzavi. Nije se mogao setiti kad je poslednji put toliko izgarao da upozna jednu ženu.

Hitao je na krilima nestrpljenja i radosne slutnje pa je naterao sebe da se zaustavi pred vratima kućice.

Nagnuo je glavu unazad, puštajući da mu kiša rashladi lice. Preterao je. Na kraju krajeva, ona je samo žena, govorio je sam sebi.

A onda se setio njenih razrogačenih, zapanjenih očiju i osetio kako mu se stomak vezuje u čvor.

Stavio je ruku na kvaku, napola očekujući da bude zaključano.

Otvorila su se nečujno, propuštajući unutra prigušene zvuke zabave.

Raznobojna svetla probijala su se kroz prozor u vidu ublaženih nijansi i izduženih senki, titrajući po različitim predmetima i nameštaju. Sačekao je trenutak da mu se oči priviknu na prigušenu svetlost unutrašnjosti kućice, a onda ju je ugledao.

Stajala je leđima okrenuta prema njemu, jednom rukom je pritiskala čelo a drugu je držala uz bok. Međutim, kad su se, uz tihi škljocaj, vrata za njim zatvorila, ona se trгла i okrenula ka njemu. Uzdrtala ruka joj je poletela ka grudima, naglo je ustuknula jedan korak, a onda se zaustavila, netremice zagledana u njega.

Tajler proguta knedlu. *Osećao* je njenu uznemirenost, nesigurnost i iz njega je provalilo nešto vrlo iskonsko, vrlo muževno. Nikada nije sreo ovakvu ženu, nikada pre nije osetio neobuzdani poriv da nekoga uteši, da umiri blagim rečima. Poželeo je – tog istog trena – da je drži u naručju, dodiruje... vodi ljubav s njom. On udahnu duboko, leđima se osloni na zatvorena vrata pa natera sebe da se nežno osmehne. – Zdravo.

Karli se ukočila u mestu. Osećala je kako njegove oči klize preko njenog tela, mogla je da čuje svaki njegov dah. Nije znala šta da uradi. Nikako nije mogao da je prepozna, a ipak očigledno mu se dopadalo ono što vidi. Nikada nije videla muškarca koji tako reaguje – na nju. Nije mogla da progovori, glas joj je ostao zarobljen u grlu.

Tiho je prošaputao: – Prelepa si.

U ritmu besomučnog lupanja srca, uznemireno je šarala očima. Brenda joj je rekla da će privlačiti muškarce, ali... Nije joj zaista poverovala. Obično je Tajler ne bi dvaput pogledao, a s druge strane, nikada je nije video ovako obučen.

Kostim je, sasvim izvesno, bio greška.

Tajler nije skidao pogled s nje i onda udahnu. Morala je nešto da kaže. – Izgledaš... opasno.

Iza brzog osmeha načas su mu blesnuli zubi. – A ne zanosno?

W & N

Zbunjena, ona zavrte glavom. Još nižim glasom, koji je izvučao optužujuće i teskobno, ona ga upita: – Šta se dogodilo s devojkom s kojom si došao?

Nagnuo se napred kao da se napreže da je čuje, a onda se pažljivo odmakao od vrata. – Nisam došao s njom.

Lažov, pomisli ona. Muškarac poput njega ne bi se sam pojavio na zabavi. Privlačio je lepe žene a nije morao ni da se potruži. A Valeri Raš je bila upravo to; lepa, šik, sofisticirana i vrlo sigurna u svoju stvarnu privlačnost. Bila je sve što Karli nije.

Zašto je onda Tajler ovde? Oduvek ga je primećivala; bilo je nemoguće zanemariti njegovo prisustvo. Tamnokos, šarmantan, razoružavajući. Međutim, savršeno nedostižan. Barem za nju.

Naravno, posle katastrofalnog braka, nije želela nijednog muškarca, pa čak ni Tajlera Ramzija.

Kada nije odgovorila na to, napravio je korak prema njoj i ona ustuknu unazad, udarivši u zid.

Posmatrao ju je tako pomno, gotovo kao da joj se prikrada, pa je osećala kako joj grudi podrhtavaju dok se napinje da udahne vazduh. U sebi je drhtala, osećala vrtoglavicu i bila i te kako svesna njegove muškosti. Nije se usuđivala da skine pogled s njega.

On napravi još jedan korak.

Kiša je sada padala još jače, dobujući o prozor, a vetar je počeo da fijuče. Karli je bilo drago da u kućici vlada tama. Nije želela da se stvarnost pojavi prerano. Nije želela da je prepozna. Ne još.

A možda i nikada.

Pružao je ruku ka njoj a onda je spustio. – Da li znaš ko sam ja?

Odmahnula je glavom. – Ne. – Ovog muškarca uopšte nije poznavala, tako gorljivog i pažljivog, koji zrači sirovom seksualnošću. Vazduh je ispunjavao njegov miris, njegova želja.

Oči su mu ponovo lutale po njenom telu, a onda se usredsređeno zagledao u njene.

Nije se usuđivala da išta kaže. Šta tu ima da se kaže? On ne reaguje na Karli Makdanijels. Reaguje na ovu noć; na atmosferu i tajanstvenost maskarade. Kad bi znao ko je ona, vrlo brzo bi

izgubio svako interesovanje. Uljudno bi joj klimnuo glavom baš kao i uvek pa produžio svojim putem.

Tajler zakorači prema njoj i ona ustuknu, leđima je dodirivala zid. Osećao bi ozlojeđenost kad bi sada saznao njen identitet, nakon što se ponela kao budala. Ona je žena od karijere, nastavnica, zrela i sposobna. A opet, evo kako se ponaša kao kukavica. Kao preplašena devica.

Tog trenutka je znala da mu neće reći. Nikada neće saznati ko je. Ona mora da ode, mora da...

Rukom je uhvatio njenu mišicu. – Sačekaj, molim te.

Drhtala je, pokušavajući da se oslobodi, zatečena snagom njegovog stiska.

Odmah ju je pustio. Držeći ruke niz bokove, pokušao je da je nežno razuveri. – U redu je. Izvini. – Opet je zadrhtala i on reče: – Hladno ti je.

Gušila se u sopstvenoj nesigurnosti, želela je da uradi jedno a znala je da treba da uradi nešto drugo. Karli se okrenula od njega. A onda se Tajler našao iza nje, nije je dodirivao, ali je ipak osećala toplinu njegovog tela kako je okružuje. Osećala je pulsirajući ritam vreline kako joj prožima telo, komeša se u njenom stomaku. Nepoznat osećaj... i uzbudljiv. Njegov dah joj je okrznuo zadnji deo vrata i ona zadrhta od narastajućeg uzbuđenja.

Dlanovima je lagano prešao preko njenih ramena, odagnao jezu i vlagu od kiše, ugrijao je. Bila je okružena njime i njegovim mirisom.

Njegov dodir je bio nesiguran, brižan a kad se nije pomerila, nagnuo se bliže, grudima je tek ovlaš dotakao njena leđa, butinama se očešao o njene. Zadrhtala je.

Prstima je nastavio da je miluje, dodirima laganim poput pera što su klizili po njenim mišicama. Udahnio je polako, isprekidano, a onda rukama obavio njena ramena, držeći je uz sebe. Osećala je njegovo suspregnuto disanje, oklevanje. A kad je konačno progovorio, glas mu je bio jedva čujan i drhtav.

– *Želim te.* Mislim da sam te pozeleo onog trena kad sam te

ugledao.

Ostala je nepomična kad joj je usnama vrlo lagano dodirnuo stranu vrata. Polako ju je privukao k sebi, njena leđa oslanjala su se o njegove grudi, a onda je sačekao, držeći je tesno priljubljenu celom dužinom svog tela.

– Želim te – ponovio je on. – *Ostani sa mnom.*

Samo je u najluđim maštanjima ikada mogla da zamisli Tajlera kako joj govori takve stvari. Bilo je neverovatno. Bilo je bestidno.

Bila je to njena najličnija maštarija.

Progutala je knedlu, čvrsto zatvorila oči i prošaputala: – I ja tebe želim.

2.

Naginjući glavu pozadi, Tajler je polako ispustio uzdah a onda pokušao da se opusti. Nije mogao da veruje koliko mu znači njen odgovor. *Ostaje s njim.*

Sopstvena reakcija mu nije bila jasna, a kamoli njena. Znao je jedino da mu je potrebno da bude u njenoj blizini. Malopre je stajala u dovratku, izgledala je ženstveno a ipak tako nesigurno. Za razliku od ostalih žena u prostoriji, nije se razmetala svojim preimućstvima; čak se činilo da ih nije ni svesna, uprkos provokativnom haremskom kostimu koji ju je više razgolićivao nego pokrivao. Čak i sada je delovala tako ranjiva, tako oprezna.

Nagnuo se napred, udišući njen miris, a onda joj je otvorenim dlanom dodirnuo mekoću stomaka. Trgla se i odmakla od njega.

Njena reakcija ga je iznenadila i naterala da ostane savršeno nepomičan. Ponovo joj je stegnuo ramena. – Ššš. Neću te povrediti. – Ostala je neobično tiha, uzdrhtalog tela i tada mu je sinulo koliko je zaista nevina. Iznenada je sve dobilo smisla – način na koji je odreagovala na njegovo zanimanje. Bila je oprezna, i imala je dobar razlog za to. Isprva je osetio zbunjenost a onda njemu nepoznato buđenje zaštitničkog ponašanja. Nije želeo da je

preplaši, nije želeo da se pored njega oseća neprijatno. Zatvorio je oči, obavio ruke oko nje i obazrivo je zagrlio.

– Nikada te ne bih povredio.

Podigla je ruke da obavije njegove mišice na mestu gde su se ukrštale preko njenih grudi, nudeći svoje poverenje bez reči.

Osetio je stezanje u grudima. Imala je neverovatno dejstvo na njega. Smešeći se, bradom se očešao o njenu slepoočnicu a onda ju je okrenuo ka sebi.

Šakom je obuhvatio njenu vilicu, dižući joj bradu ka sebi. Oskudna svetlost odražavala se u njenim raširenim očima. Polako, nesigurno se nagnuo i spustio poljubac na njene usne. Nije to bio proždrljiv poljubac, već nežan i blag. Činilo se da ne zna gde da spusti ruke pa ih je lagano položila na njegove grudi.

Tiho je zaječao, privijajući je bliže sebi. – Otvori usta – rekao je gorljivo, ne prestajući da gricka njene usne.

To je i učinila, boreći se za dah, a on ju je nadraživao, milovao joj usta, pomno joj lizao usne i svojim jezikom dodirivao njen.

Nekoliko trenutaka kasnije, odvojio se od nje. Prsti su joj bili čvrsto zgrčeni uz njega i tiho je dahtala. Reagujući instinktivno, priljubio je svoj ud, pun i tvrd, uz njen stomak. Delovala je zapanjena njegovom tako očitom potrebom a on je uživao u njenoj reakciji, posmatrajući kako joj se oči polako sklapaju. Nikada ga ranije ništa nije navelo da oseti takvu neobuzdanost i gorljivost, takvu životnost usled uzbuđenja, kao njeno bezazleno prihvatanje.

Zasmetala mu je njena maska i on je dotače prstima. Istog trenu ona ustuknu i ruka joj polete uvis da prekrije usta.

Mišići su mu bili sve napregnutiji. – Nisam... – Tajler je oklevao a onda odmahnu glavom. – Izvini. Samo mi je... delovalo mi je kao... ispravna stvar.

Zavrtela je glavom. – Ne možeš da mi skineš masku.

Njegove obrve sunuše uvis.

– Ne želim da znaš... ko sam.

Zakoračio je bliže njoj, i vrelina pod njegovom kožom je narastala. Bila je najfascinantnija žena koju je ikada sreo. Pokušao

je da je natera da ga pogleda, ali je ona okrenula glavu. Neverovatno erotsko dejstvo na njega je imala činjenica da žena koja izgleda tako čedno nosi tako zamaman kostim. Dotakao joj je bradu, prinoseći njeno lice bliže svom. – Šta želiš?

Progutavši s mukom, prošaputala je. – Tebe. Ovo.

– Zatim se nagnula ka njemu.

Tajler je ostao bez daha a onda ju je ponovo ljubio. Jezikom je ispitivao dubinu njenih usta, privlačeći je bliže, dok je njegovo uzbuđenje raslo. Više nije razmišljao o sopstvenoj želji od koje je izgarao, barem ne samo o tome. Sada ga je gonila potreba da joj pruži sve što traži, sve čemu bi se mogla nadati. Nije želeo da ona zažali što mu je dala svoje poverenje.

Nije želeo da ona zažali bilo šta.

Kad je podigao glavu, teško je disala i drhtala, malenim rukama grčevito je stezala njegovu košulju. Krećući se polako, dodirnuo je dugmad na njenoj oskudnoj bluzi, odlučivši da za sada ne obraća pažnju na njenu masku. – Tajanstvena žena.

Reči je izgovario dubokim, hrapavim glasom i ona zadrhta kad joj je otkopčao prvo dugme. Čim se dugme oslobodilo, podigao je pogled ka njenom licu, procenjujući reakciju.

Otvorene dlanove je stavila na zid u visini kukova, ali se nije usprotivila. Tajler se osmehnuo a onda oborio pogled kako bi posmatrao sporo razotkrivanje njenih dojki.

Otkopčao joj je i drugo dugme, ali je još uvek nije dodirivao. Koristio je samo jednu ruku, vodeći računa da je ne prepadne. Treće dugme se opiralo da prođe kroz materijal. Jednim prstom je ispratio liniju između njenih grudi, preko ispupčenja obe dojke pa naviše uz grlo. Gledao je njene usne, zatim prstom opipao njihovu punoću pa nežno pritisnuo da sklizne do unutrašnje strane njene donje usne.

Usne joj se razdvojiše i ona instinktivno jezikom obujmi njegov prst. Zatvorio je oči i udahnuo hrapavo i polako. Kad je otvorio oči, video je da ga posmatra s oprezom, tamnih očiju sakrivenih u senkama polutame. Nagnuo se i poljubio je lagano, nežno, usnama

je prelazio s njene brade na ključnu kost, a onda na njene grudi.

Treće dugme se zaglavilo i Tajler je preko tkanine našao bradavicu. Zastenjala je. Čak i kroz tkaninu je osećao vrelinu njenog tela, dok je usnama usisavao njenu bradavicu i pažljivo je grickao zubima.

Poslednje dugme je popustilo i on je obe dojke poklopio toplim dlanovima, njišući njeno raskošno teló, rukama prateći njegov oblik. Prislonio je njene dojke jednu uz drugu pa zagnjurio nos u razmak između njih, zatim je prešao na bradavicu, lizao ju je i grickao usnama, pa konačno uvukao u usta i snažno sisao. S usana joj se oteo dahtaj neutoljene gladi i on je istog časa u dnu stomaka osetio uticaj tog tananog zvuka.

Zarila je prste u njegovu kosu, gurajući ga od sebe. Ali je on nije napuštao. Umesto toga, potonuo je na kolena, prislanjajući usta o njena rebra. Zatvorio je oči i rukama je obujmio oko kukova, trljao lice o njenu kožu, udisao njen zažareni miris, ispitivao njen ukus.

Naslađivao se njome, polako je uživao u svakom nadražaju koji je budio njegova čula: njen dodir, ukus i miris. I izgled. Uživao je da je gleda; uživao je u njenom zadovoljstvu i iznenađenju kad je otkrio jednu naročito osetljivu tačku.

Šakama je obuhvatio njene guzove i ona se trgla. A onda joj je polako skinuo sandale, prsti su mu se duže zadržavali na njenim vitkim člancima. Dlanovima se penjao uz njene listove, preko bedara do guzova a onda ih je ponovo stiskao i milovao. Zatim je zakačio prste o pojas njenih dimija pa je počeo da ih svlači, ne skidajući pogled s nje.

Tajler je video njenu postidečnost i nagnuo se napred, ljubio joj pupak i draškao je tako što je uranjao jezik u njega. Želeo je da joj ulije poverenje, želeo je da shvati koliko je ovo iskustvo za njega jedinstveno. Ali u tom času reči su mu izmicale.

Iskoračila je iz dimija kao što joj je rekao i stajala bez. reči sve dok je se nije nagledao.

O bože, šta mu radi.

Netremice je posmatrajući iz svog položaja na kolenima, morao

je da prikupi svu snagu da se odupre porivu da je požuri. Nije prepoznavao sebe. Osećanja za koja nije znao da postoje preplavlivala su ga u vrelim, neodoljivim talasima.

Omalena bluza visila joj je s ramena, služeći više kao ukras nego za prekrivanje sada kad su joj grudi bile oslobođene. Osenčena soba samo je naglašavala njene obline i činila trenutak intimnijim. Video je tamna mesta koja su označavala njene bradavice, pupak, blage ženstvene krivine njenih bedara. Prstima je lagano prešao preko nje i video da je vlažna i vrela. Zaronio je još dublje, milovao je, a njeni uzdasi su se ubrzali i produbili.

Borila se za dah i zgrabila ga je za ručni zglob.

Okrenuo je dlan tako da prihvati njen, a onda je uhvatio i njenu drugu ruku pa ih je nežno prikovao za njene bokove. Nagnuo je glavu napred i ovaj put ju je milovao njegov jezik. Smesta je odreagovala povlačenjem, razrogačila je oči, preneražena i opčinjena.

Opet je osetio onu posesivnost i potrebu da je zaštititi.

Tajler se polako osovio na noge, rumen u licu, dok su mu se grudi brzo nadimale i spuštale. Trudio se da mu glas bude tih i nežan. – Šta nije u redu?

Glas joj je bio promukao: – To je... ne možeš.

S obzirom da je sada shvatao njenu nevinost, Tajler nije navaljivao. Ali je želeo da ona shvati svu dubinu sopstvene privlačnosti. – Razumem te, dušo, ali ja želim tamo da te ljubim. Želim svuda da te ljubim. – Nije skidao pogled s njenih očiju, odbijao je da joj dopusti da skrene pogled a onda je promuklo šapnuo. – Imaš ukus baš kakav žena treba da ima, sladak i seksi.

Zadrhtala je pa spustila desnu šaku preko njegovih grudi, blizu mesta gde mu je srce luđački tuklo. Svojom rukom je prekrpio njenu pa počeo da raskopčava svoju košulju. Osetio je njene nokte kad mu je prste zarila u meso. Nikada nije bio sa ženom koja ga je gledala s tako gorljivom znatiželjom. Njegovo telo je odgovaralo na njeno interesovanje, ukrutilo se i nabreklo. Nije skidao pogled s njenog lica.

Brzo je skinuo pantalone, osluškujući njeno tiho, ubrzano disanje. U novčaniku je našao kondom a onda bacio pantalone u stranu. Zaštitu je ostavio na sto.

Kad se ponovo okrenuo ka njoj, video je njenu nesigurnost i privio je bliže sebi, naslađujući se dodirom njene gole kože. Ljubio joj je vrat i ramena dok je rukama istraživao obline njenog tela te čvrstim i toplim dodirima prstiju prelazio preko njenog osetljivog stomaka.

Pokazivao je strpljenje i blago navaljivanje ali je isto tako bio i vrlo uzbuđen. Namerno je svoj nabrekli ud prislonio uz njene guzove. Bilo mu je potrebno da ona zna kakav uticaj ima na njega.

Nekoliko trenutaka ju je ljubio i kad su konačno njegovi prsti počeli da klize niz njen stomak i među mekane kovrdže između njenih nogu, nije se odmakla. Prsti su mu uronili dublje i ona zaječa.

Srce mu je glasno tuklo kad je čuo taj tihi zvuk. – Tako je, opusti se, draga. – Prst mu je skliznuo u nju i ona zadrhta, ispustivši kratak krik. – Vlažna si – reče on, nežno je milujući, dižući drugu ruku da njome obuhvati tešku dojku, palcem se lenjo poigravajući s bradavicom. Oslonila se na njega, teško dišući, i on se osmehnu.

Grčevito je stezala njegove tvrde butine i zarivala prste duboko u njegove mišiće. Noge su joj se ukrutile a tihi, požudni zvuci oteli su joj se iz grla.

Bezmalo izgubivši ono malo samokontrole što mu je još preostalo, Tajler ju je podigao u naručje i žurno je preneo do uskog kauča. Spustio ju je na kauč, nadneo se preko nje i privio je uz sebe.

Jeknula je kad su se njegova usta zatvorila preko njene bradavice, a onda opet zaječala kad je rukom prešao preko njenog mekog stomaka do ženstvenih uvojaka. Previjala se od užitka dok su je njegovi prsti milovali, uranjali u nju i blago trljali uvojke. Spustio je usta na njenu bradavicu, igrajući se s njom, draškajući je jezikom i zubima.

Njen vrhunac ga je potpuno iznenadio. Obuzeo joj je čitavo telo,

naterao da se pomamno izvija, zatvorenih očiju i otvorenih usta, dok se borila za dah i ječala, tiho i grleno. Tajler ju je posmatrao očaran, osećao je njeno zadovoljstvo i prepuštenost. Video je njenu preneraženost.

U času kad se navala uzbuđenja stišavala, Tajler se nagnuo da je okusi, obrušavajući se na nju s obnovljenom željom, držeći joj lice nepomično dok ju je obasipao poljupcima. Plakala je, nemoćna da se obuzda, i on ju je ljubio u bradu, uzdrhtalu od tihih, drhtavih uzdaha.

– Sada je sve u redu. Ššš.

Odmahivala je glavom. Suze su joj zapinjale u grlu i odražavale su se u glasu kad je iskidano prošaputala: – Nisam nikad...

– Ššš. Znam. – Usnama je klizio preko njenih usana, očiju zažagrenih od užitka i posedovanja.

Više nije mogao da čeka.

Malo se pridigao sa nje, dohvatio kondom i namestio ga. Nije ga gledala, ali je smatrao da sad razlog za to nije bila stidljivost već zasićenost. Grudi su joj se još uvek nadimale, meke i bele pod odsjajem oskudnog svetla. Stomak nije prestao da joj podrhtava. Na njenim usnama bio je mali osmeh divljenja, a u očima taj pogled začuđenosti koji ga je ispunjavao.

Napolju je glasno udario grom, oluja je dobijala na žestini, kao odraz u ogledalu njegovih eksplozivnih emocija.

Ponovo ju je obasuo poljupcima, lakim, grickajućim poljupcima koji su je naveli da se osmehne i otvori oči. Mišići su mu bili zategnuti, napeti u iščekivanju oslobađanja. Položila mu je ruku na obraz.

Zavalio se unazad da je pogleda, prelazeći prstima kroz njenu kosu. Tek tada je shvatio da nosi periku. Kosa je bila previše gruba i gusta da bi bila stvarna. Činjenica da je uložila toliki napor da sakrije svoj identitet još više je naglašavao njenu zagonetnost. Njegova tajanstvena žena.

Privukla ga je bliže u želji lišenoj reči.

Pružio je ruku naniže i razdvojio je prstima a onda nežno utonuo

u nju. Zaječao je. Bio je to dug i hrapav zvuk. Teško dišući, uvijala se uz njega, stezala rukama i dizala kukove u susret njegovim. Raširio joj je kolena da bi sebi omogućio bolji pristup njenom telu, a kad je uronio dublje, stisnuo je vilicu. – Bravo. Sve do kraja.

Zadrhtala je, dok joj se telo privikavalo na njegovu dužinu i punoću. Bila je to prava fantazija, pomisli on, poželevši da može ostati tako zauvek. Promeškoljila se ispod njega u slasnom uzbuđenju.

Tajler se stresao, pritiskajući kukove uz njene kako bi umirio njene pokrete, u nastojanju da zadrži jedva obuzdavanu kontrolu, ali bilo je prekasno. Izvio se naviše, ukrućenih ruku s obe njene strane, zažarenog i prodornog pogleda koji je prikovao njen. A onda je počeo da se pomera.

U savršeno usklađenim kretnjama, podigla je kukove prema njemu da ga upije više i obavila noge oko njega. Pogled mu je pao na njene grudi, na njene otvrdle bradavice. Bio je očaran dok je posmatrao kako joj se pune grudi njišu svaki put kad bi prodiranjem prodrmao njeno telo.

Zabacio je glavu pozadi, grizući se da ne bi zaječao. Vilice su mu bile napete a reči je prostenjao šapatom:

– Ne mogu da verujem da se ovo dešava!

Osetio je kako se ona steže oko njega, osetio je pulsirajući ritam njenog vrhunca. Zaječao je muklo, a telo mu se ukrutilo u trenutku kad je dostigao sopstveni vrhunac. A onda je ostao nepomičan.

Sada je svom težinom ležao na njoj dok su mu otkucaji srca potresali telo u nepravilnim razmacima. Lenjo ju je milovao, bez razmišljanja, čak nesvestan onoga što čini. Mirisala je tako fenomenalno, a on se *osećao* fenomenalno.

Promeškoljila se ispod njega i on se predusretljivo izdigao na laktove. Maska joj se nakrivila i on se nasmejao prizoru koji je predstavljala, razbarušena nevinost, razuzdana privlačnost. Poželeo je da se noć nikada ne završi.

– Da li uskoro moraš da kreneš?

To ju je iznenadilo.

Smešeći se, Tajler je pomilovao po obrazu. – Hoćeš da ostaneš sa mnom još malo?

Osmeh joj je podrhtavao, pomalo nesiguran ali je svakako bio osmeh.

Smejući se, uz osećaj neverovatne bezbrižnosti, čvrsto ju je držao dok se okretao na kauču i podizao je na sebe. Podigla se na laktove a teške dojke su se zanjihale iznad njegovih grudi.

– Ovo je divno. – Obujmio ih je šakama, palčevima je draškao mekane, tamne bradavice sve dok nisu otvrdnule.

– Možeš li malo da se pridigneš – prostenjao je. – Želim da te osetim u ustima.

Otvorila je usta ali se povinovala, a dah joj se već ubrzavao. Tajler je prešao rukama niz njena leđa i raširio ih preko njene zadnjice, pribijajući je bliže sebi.

– Vodiču ljubav sa tobom celu noć, srce. Hoću da ti pokažem sve različite načine kojima možeš da budeš zadovoljena. Pobrинуću se za to da budeš toliko iznemogla od užitka da nećeš biti u stanju da odbiješ ponovo da me vidiš. – Reči je izgovarao tiho tik pre nego što je uhvatio njenu bradavicu ustima, lizao je i dražio jezikom, nagnavši je da drhti od zadovoljstva. Pomerio je ruke s njenih guzova na zadnji deo butina a onda joj razdvojio noge tako da se našla raskrečena iznad njega.

– Budićeš se noću i misliti o mojim dodirima. – Njegov prst se našao u njoj i ona se ukruti, snažno pribijajući kukove uz njega.

– Želim da misliš na mene – obrazlagao je, milujući je prstima sve dok nije počela neobuzdano da se tresе – zato što znam da ću ja misliti na tebe.

Tajler je održao svoje obećanje, iscrpevši uživanjem i sebe i Karli.

Nekoliko sati kasnije, kad je ponoć odavno prošla, spavao je, držeći je privijenu uz sebe. Karli je bila ošamućena onim što se dogodilo, nikada nije ni maštala da je tako potpuno zadovoljenje moguće.

Tajler je opušteno ležao pored nje tako što je jednom teškom,

mišićavom rukom opasao njen stomak, a šake raširio preko njenog kuka. U snu je još lepši, pomisli ona, kada mu crte lice smekšaju pa gotovo poprime izgled ranjivosti.

Naravno, on nikada ne sme saznati istinu. Umrla bi od sramote kad bi Tajler ikada saznao da je vodio ljubav sa neuglednom najboljom prijateljicom bratovljeve žene. Tajler takve žene čak i *ne gleda*, a kamoli da spava s njima.

Ona ne bi ni volela da stvari stoje drugačije. Rođena je neugledna, a odeću je birala s željom da prikrije a ne da zavodi. Nije želela muškarca, nikakvog muškarca – ni sada, ni ikada.

Veze zadaju bol. Tu lekciju je naučila kada joj je propao brak. Takođe je naučila da se ne može osloniti ni na koga sem na sebe samu. Čak ni na dedu koji ju je odgajio nakon smrti njenih roditelja i koji se ophodio prema njoj više kao prema teretu nego kao unuci, niti na svog brata koji joj je vrlo jasno stavio do znanja da se sa svojim greškama nosi sama, kako zna i ume.

Ali brak je bio njena ubedljivo najveća greška. Greška za koju je malo izgleda da je ikada zaboravi.

Nikada ne bi mogla Tajleru reći istinu, ali barem je naučila nešto dragoceno: nije frigidna. Njen muž nije bio u pravu, njegove optužbe bile su nepravedne. Verovatno se radilo samo o još jednom pokušaju da joj razori svako samopoštovanje. Ali sada je znala istinu i zbog toga joj je, ako ni zbog čega drugog, bilo drago što je ostala s Tajlerom.

Promeškoltio se u snu i ona se primirila, pomno ga posmatrajući. Međutim, nije se probudio. Nagnula se napred i krajnje nežno mu spustila poljubac u ugaio usana, a onda se iskrala s kauča.

Kad se Tajler probudio, s osmehom radosnog iščekivanja na licu, Karli je već nestala.

3.

– Nikome ne smeš reći da sam bila na zabavi.

Brenda je uvukla Karli kroz kuhinjska vrata i brzo ih zatvorila za njom. – Čitavo veče se pitam šta se dogodilo s tobom. Kuda si nestala? Zašto si otišla tako brzo? Stvarno sam mislila da ćeš uživati.

Trgnuвши se, Karli uputi Brendi pogled pun izvinjenja. Uživala jeste, ali ne na način koji je Brenda očekivala. Izvukla je stolicu ispod okruglog drvenog stola i skljkala se u nju. – Nisam želela da brineš. Žao mi je.

– Šta se dogodilo? Zašto si pobjegla?

Oklevajući, Karli je nastojala da odluči koliko treba da ispriča svojoj prijateljici. To svakako ne bi bila cela istina, to je sigurno. Ta noć joj se činila... čudesnom, nešto što će moći da sakrije i zadrži samo za sebe. To ne može da podeli ni sa kim, čak ni sa Brendom. Ali nešto joj mora reći...

– Brenda... osećala sam se strašno blesavo., u onom kostimu. Možda da nisam nosila nešto što je tako...

– Seksi?

Karli je bacila brz pogled na svoju prijateljicu i videla da se Brenda osmehuje. – Da, možda. Jednostavno nisam mogla onako obučena da se suočim sa svim tim ljudima.

– Žao mi je što sam navaljivala, Karli. Samo sam htela da shvatiš koliko si privlačna. U toj bezveznoj vrećastoj odeći koju nosiš izgledaš debelo. – Brenda je napućila usne a onda je vrhom prsta lenjo ispratila smer zrnaste građe drvenog stola. – Tajler te je primetio.

Karli je osetila kako joj se puls ubrzava. – Ja... Je li *ti rekao nešto?*

– Pitao me je ko si.

– Nisi mu valjda rekla! – Karli se bezmalo zagrcnula od sramote, iščekujući Brendin odgovor.

– Ne. Samo sam mu rekla da si gost. – A onda potapšala Karli po ruci. – Hej, smiri se. Nije kraj sveta ako si se dopala Tajleru. Moraš da priznaš, on je božanstven.

O da, božanstven je. Karli se ovlašila usne pa obazrivo progovorila. – Pa, prišao mi je.

– Jeste?

– Da. – Karli pročisti grlo pa se smesta baci na uvežbanu priču. – Malo smo porazgovarali. U kućici pored bazena.

Kad je Brenda razrogačila oči, Karli ju je podsetila: – Padala je kiša, sećaš se? Pa smo ušli unutra da ne pokisnemo. Pa, privukla sam ga.

– Ma šališ se?

Karli je prezirala ton oduševljenja u glasu svoje prijateljice. Isto tako, prezirala je to što je laže, ali nije videla nijedan drugi način da to zaobiđe. Brenda se nagnula napred. – I, šta se dogodilo?

Karli slegnu ramenima. – Nije me prepoznao.

– Pa, naravno da nije. Navikao je da izgledaš ovako! – Brenda je pokazivala ka Karlinoj tamnoj, šljampavoj odeći. Plave kose boje meda u strogo zategnutoj pletenici i sa parom naočara na vrhu nosa, nimalo nije ličila na haremsku devojkicu od prethodne noći.

– To nije smešno, Brenda! – Karli je poželela da je zadavi. – Nikako ne smeš da mu kažeš. Ne želim da zna da sam ja bila žena s kojom je... flertovao.

Brenda se skeptično zagleda u nju. – Oh, Karli, pa ne misliš valjda...

Šta god da je Brenda nameravala da kaže presekao je bučan glas koji je dopirao iz dnevne sobe. Nekoliko sekundi kasnije, Džejson i Tajler su krupnim koracima banuli u kuhinju. Karli se ukočila, a sve njene ograde smesta su se podigle u odbranu. Međutim, lice joj je bilo bezizražajno. Gotovo do bola. Nema apsolutno nikakve šanse da dopusti Tajleru da sazna da je ona žena s kojom je proveo noć. Nije se usuđivala ni da zamisli koliko bi to bilo ponižavajuće.

Brenda je hitro uputila Karli ja-nemam-nikakve-veze-s-ovim pogled i bez stanke produžila. – Mislila sam da ćete vi momci

danas ići na pecanje. Šta se dogodilo?

Tajler je prvi stigao do Brende. Pognuo se i podigao je sa stolice, pa je uhvatio u medveđi zagrljaj i poljubio u obraz.

Brenda se zarumenela. – Šta sam uradila da ovo zaslužim?

Tajlerov osmeh je bio tako topao i iskren da je Karli morala da odvrati pogled. – Pozvala si me na zabavu.

– A onda je tiho dodao: – Hvala.

Džejson je vrteo glavom i Karli je, užasnuta, počela da sumnja da mu je Tajler poverio ono što se desilo. *Nemoj da pocrveniš, nemoj da pocrveniš!* Osvrnula se ka Džejsonu ali on je gledao svoju ženu.

Sagnuo se, poljubio Brendu a onda kratko klimnuo glavom Karli. – Ribe nisu htele da zagrizu a tamo je neverovatno hladno. Uostalom, Tajlera danas ne drži mesto.

Tajler je izvukao stolicu i opkoračio je, prekrstivši ruke preko naslona stolice. Letimično je pogledao Karli i osmehnuo se. – Zdravo. Karli, je F tako?

– Zdravo. – U sebi, Karli je čestitala sebi na staloženom odgovoru. Prilično ju je iznenadilo to što se Tajler setio njenog imena. Molila se da je to sve čega se seća. A onda ga je pogledala, i uprkos sebi, setila se kako je ležala kraj njega u kućici pored bazena, setila se kako se njegovo prelepo telo naginje ka njoj... Odvrtila je pogled s njega, trudeći se da pribere sopstvene misli. S dobrim izgledom se može dosta postići, a po onome što je znala o Tajleru, njegov izgled ga je više puta daleko odveo. Prošla noć je bila prekretnica u njenom životu; za Tajlera verovatno nije predstavljala ništa više od dobrog provoda.

Karli je odahnula kad je shvatila da je nije povezao sa zabavom. Izraz lica mu je bio prijateljski i to je bilo sve. Već je prestao da obraća pažnju na nju, olako je zanemario njeno prisustvo.

– Kafa će biti spremna za minut. – Brenda se srdačno osmehivala Tajleru, očito više nego zadovoljna što će mu doneti posluženje.

Tajler je kuckao prstima po stolu od viška energije. Njegov

pogled je napravio krug po celoj prostoriji pa se opet zaustavio na Karli. – Pa, čime ste se vas dve dame danas zabavljale?

Osetila je kako joj srce treperi a rumenilo obliva obraze. Karli je poželela da samoj sebi zavalu šamar. Sto je mnogo, mnogo je. Neće dozvoliti sebi da se ponaša kao idiot u blizini ovog čoveka. Crte lica joj poprimiše miran izraz i ona ga otvoreno pogleda. – Razgovarale smo o novom sportskom programu za školu na kome trenutno radim. – Zastala je, a onda odlučila da malo opširnije objasni tu priču. – Radi se o pomoći deci koja imaju problema s uklapanjem u društvo. Nisu to loša deca, prosto ne znaju kako da se ophode sa svojim vršnjacima. Potrebno im je vodstvo i šansa da međusobno sarađuju uz nadzor odraslih. Baveći se sportom, oni vežbaju, troše energiju i uče da rade zajedno. Mislim da će program imati dobar prijem. Mislila sam da prvo pokušam sa košarkom. Deca moraju da igraju zajedno, a kako je košarka polukontaktni sport, sukobi se moraju svesti na minimum. Brenda i ja smo upravo pričale o tome kako je sjajno što je Džejson pristao da im bude trener.

Tajler je slušao, pogleda usredsređenog na Karlino lice, posmatrajući je tako pomno da je osetila kako je na ivici da opet pocrveni. – Zvuči mi kao da ti je iskreno stalo do te dece.

Ton mu je bio blag, gotovo sumnjičav i Karli se smesta ukočila. – Naravno da jeste. Izuzetno mi je stalo do svih mojih đaka.

Tajler je trljao bradu, i dalje ne skidajući pogled s nje. – I stvarno misliš da možeš nešto promeniti?

Karli se zavalila dublje u stolicu, zaboravljajući na svoju postidjenost, zaboravljajući prethodnu noć. Kakva drskost od tog čoveka da je ovako ispituje! Stežući šake u pesnice, odgovorila je: – Svakako dajem sve od sebe. *Ja* se barem trudim da pomognem.

Džejson je gledao Karli a onda Tajlera. Na licu mu se pojavio osmeh. – Ovaj, ah, valjda je trenutak da ti nešto kažem, Karli. Ipak neću moći da ti pomognem. Iskrslo mi je nešto na poslu. – Osmeh je postajao sve širi dok je slegao ramenima. – Jutros sam razgovarao sa Tajlerom i on se složio da me zameni u školskom

projektu.

Na delić sekunde, Karli je zatvorila oči, moleći se bogu da nije čula to što je čula. Međutim, kad je otvorila oči, Tajler ju je i dalje posmatrao a ovaj put mu je osmeh bio pun samozadovoljstva.

Nakašljala se i potpuno izlišno ćušnula naočare naviše uz nos. – Ne znam, Džejsone. – Koji bi izgovor mogla da upotrebi sada kad je bukvalno izazivala čoveka da pomogne? – To možda nije dobra ideja.

Tajler je odgovorio na to. – A zašto ne?

ŠepRTLjajući, razbijala je glavu razmišljanjem ali joj nije padoo na pamet nijedan valjan izgovor. – Ti shvataš da to znači tri ili četiri dana nedeljno? Nama je potreban neko ko će deci pružiti dobar primer. Neko sa strpljenjem.

Tajler je podigao obrvu, delovao je uvređeno. – Bio bih dobar primer. Do đavola, i ja sam pravnik kao i Džejson. Išao sam na koledž. Umem da se izražavam.

– Čak si naučio kako da se pristojno ponašaš u kući – dodala je Brenda, koja je očito uživala u situaciji.

On klimnu glavom. – Nego šta. – A onda se okrenuo ka Karli: – Vidiš? Biću savršen za taj posao.

– Ali... – Međutim, istina je bila da ona jednostavno nije želela da radi s Tajlerom. Ne sada, ne nakon onoga što se dogodilo prošle noći. – Ne znam. Jesi li ikada radio sa decom? Seti se samo, ta deca umeju da budu pomalo... naporna.

Džejson joj je upao u reč. – Tajler bi trebalo da ih razume jer je on oduvek bio izuzetno naporan.

Tajler se nasmejao. – Dakle, stvar je rešena. Kada počinjemo?

Karli je ustala s onoliko sigurnosti koliko je uspela da smogne u tom času. Tajlerove oči su prešle preko njenog tela, gotovo iz puke navike, ali nije bilo ni traga prepoznavanja u izrazu njegovog lica. Žacnulo ju je, iako se molila da on ne poveže stvari. Povukla je ivicu skrojenog kaputa, ispravljajući neravnine. A onda je upotrebila taktiku koja je delovala na mnogobrojne neposlušne đake. Namerno ga je pogledala s visine. – Moraću da ti javim.

Tajler je samo klimnuo glavom. – Javi mi.

Brenda je zagrlila Karli. – Pozovi me kasnije. Obećavaš?

– Naravno. I hvala na društvu, Bren. Vidimo se, Džejsone. – Izostavila je Tajlera, ne osećajući ni trunku krivice zbog toga, pa izašla iz sobe, krutih leđa dok ju je čvrsto ispletena pletenica zatezala oko slepoočnica. Još nije sasvim izašla iz kuće kad je čula Tajlera kako kaže: – To mora da je najnaprasitija žena koju sam ikada sreo. Sričem jasan utisak da joj se nimalo ne dopadam. Možeš li to da zamisliš?

Džejson se oporo nasmejao. – Nečuveno, zar ne?

U njegovom glasu se osetilo koliko ga to ne zanima kad je odgovorio: – Neke žene čovek prosto ne može da razume.

Karli je pustila da se vrata iza nje zalupe za trunku prejako.

Bila je to vrlo uredna kancelarija, u veoma svrsishodna. Karli je iznenadilo koliko je svaki komad nameštaja bio funkcionalan, sa minimumom neophodnih ukrasa. Zidovi su bili okrečeni bež bojom, a tepih je predstavljao uzburkanu mešavinu plavih i krem nijansi. Kauč i dve stolice su bili presvučeni grubo upredenom tamnoplavom tkaninom, a drveni četvrtasti stočići su bili izrađeni od lake hrastovine. Prijatna prostorija, bez ikakvog traga Tajlerovog ličnog stila, za koji je pretpostavljala da je daleko razmetljiviji.

Otvorila su se vrata kancelarije i Tajler je iskoračio napolje, u pratnji sekretarice koja je malopre dočekala Karli. Pozdravio ju je toplim, prirodnim osmehom kojim, Karli je bila svesna, obasipa gotovo svaku ženu koju sretne. Iza njega je uspela da vidi unutrašnjost kancelarije, papire i fascikle rasute po stolu. I odjednom je shvatila koliko je njena poseta drska i nametljiva, ali isto tako je znala da je danas taj dan inače uopšte ne bi došla. Brenda joj je rekla da se raspitivao o haremskoj devojci sa zabave. Želeo je da zna ko je ona.

Karli se nadala da će na kraju dići ruke i zaboraviti tu noć... a s

druge strane, znala je koliko će je boleti ako mu to bude pošlo za rukom.

Kasnije se zbog toga osećala strahovito smušeno.

– Izvini što si čekala, Karli. Nisam znao da si to ti. Nije mi poznato prezime Makdanijels.

Naravno da nije. Karli je prihvatila njegovu ruku. Vrlo kratko. – Nadam se da te ne prekidam u radu. Vidim da si zauzet. Htela sam samo da svratim i da ti kažem da prihvatam tvoju pomoć oko novog sportskog programa. – Govorila je prebrzo ali nije mogla da se zaustavi. Tri dana je ključalo u njoj šta da radi i konačno je odlučila da je njena lična posramljenost manje važna od dečjih problema. Jedino je ona znala čega ima da se stidi i pošto niko drugi nije hteo da pomogne, Tajler je bio jedino rešenje.

– Planiramo da počnemo sledeće nedelje pa sam htela da ti ostavim materijal koji sam pripremila. Možda bi želeo da ga pogledaš pre nego što upoznaš decu.

Tajler je prihvatio papire koje mu je pružila, a onda joj rukom dao znak da uđe u kancelariju. – Izvoli, uđi i sedi.

– Ne želim da ti oduzimam previše vremena. – Želela je što pre da pobjegne od njega.

Pomalo prenatlaženim gestom, slegnuo je ramenima. – Ionako mi je trebala pauza.

Karli je krenula za njim u kancelariju i sela na ivicu uske kožne stolice uspravnog naslona. Tajler je otišao iza stola i zauzeo poslovni stav svakog dobrog advokata.

Pošto je pregledao papire koje mu je dala, opet je podigao pogled ka njoj. – Vrlo si temeljna.

Porumenela je i prezirala je sebe zbog toga. – To je samo osnovni osvrt na decu koja će učestvovati u programu. Mislila sam da bi ti pomoglo da znaš s kojim se problemom suočava svako dete i iz kog miljea potiče. Zamisao je da svako dete koje dobije više od tri dodatne kaznene nastave i suspenzije unutar škole dobije mogućnost da bira da se priključi timu ili da mu se loše vladanje upiše u ocene. Naravno, ukoliko se odluči za tim, moraće svesrdno

da mu se posveti i doslovce sledi dobijena uputstva. Drugim rečima, zajednički rad je obavezan, kao i da se međusobno dobro slažu. Moraće da prihvate činjenicu da pravila imaju svoju svrhu i da svako mora da ih poštuje. Program je bio primenjen u nekoliko škola i dosad obećava.

Tajler je klimnuo glavom i uputio joj još jedan uporan, ispitivački pogled. – Koliko će dece biti na početku?

Karli je pročistila grlo pa skrenula pogled u stranu. Dok je govorila, pogled joj je lutao po kancelariji, glumeći zainteresovanost za police s knjigama, ali je ustvari samo pokušavala da izbegne njegov pogled. – Na spisku koji sam ti dala nalazi se devetoro dece. Naravno, taj broj se svakog dana može promeniti. I, naravno, decu ćemo oslobađati obaveze ukoliko pokažu da su napredovala u svom stavu prema školi. Ali nijedno dete nikada ne sme biti izbačeno iz tima.

– Hoćemo li imati priliku da igramo protiv drugih timova?

Karli nije odmah odgovorila. Tajlerovo iskreno zanimanje ju je zapanjilo i pomelo. Napola je očekivala da pokaže tek blagu zabrinutost. Međutim, on je proučavao spisak, a svi tragovi ženskaroša na njemu nestali su dok je pomno iščitavao njene beleške. Gledala ga je uvrh glave, kako mu je gusta i tamna kosa i kako se tek vrlo malo kovrdža. Podigao je pogled i uhvatio je kako pilji. U njegovu *kosu*, za ime sveta.

Nemarno je prošao prstima kroz nju. – Šta nije u redu? Je li mi naglo izbila neka seda dlaka?

Karli je prekrstila ruke u odbrambenom stavu. – Ne, ja... ne. Samo sam se zamislila.

Tajler je spustio fasciklu pa svu pažnju usredsredio na nju. – U vezi s čim?

– U vezi s tim... hoćemo li ili nećemo igrati protiv drugih škola, naravno – odvrtila je žurno. A onda je duboko udahнула i produžila. – Ne verujem, barem ne u početku. Kad ekipa bude ušla u formu, ti ćeš biti taj koji će odlučivati koliko daleko ćete ići. – Karli je naterala sebe da ga izravno pogleda, iako je osećala blago

rumenilo u obrazima.

Tajler joj se opet osmehnuo, zavaljujući se u stolicu i sklapajući ruke preko stomaka. – Imaš vrlo neobične oči. Vrlo intenzivne. Naročito sada kada govoriš o deci. Ne verujem da sam ikada video baš takvu nijansu boje lešnika.

Ukrutila se. – Hvala ti, ali mislim da boja mojih očiju nema nikakve veze sa programom.

– Bila je to samo primedba.

Još uvek je sedeo zavaljen u stolici, opuštenog držanja, lenjog pogleda i Karli je shvatila da je izaziva. Odlučila je da mu ne pruži to zadovoljstvo. Ustala je, još uvek uzvrćajući pogled i zagledala se u njega s visine.

– Ako primedbe lične prirode sklonimo u stranu, imali još nešto o čemu bi hteo da razgovaraš?

Karli je gledala kako se muči da obuzda svoju razdraganost. Ustao je iza stola, tamne oči bile su tople i smešile se. A onda je, bez žurbe, počeo da odmerava. Istrpela je potanko zagledanje, trudeći se da zadrži bezizražajan pogled iako joj je puls luđački udarao a dlanovi se znojili. I te kako je bila svesna svog izgleda. Odelo je bilo zagasite, tamnozeleno boje, gotovo smeđe, kroja krutih linija i efikasno je skrivalo svaku naznaku figure.

– Visoka si za ženu.

Bio je to isprazan kompliment. Ipak, istinit. Karlina glava je sezala sve do visine njegovog nosa, a nosila je ravnu obuću. Bacila je pogled na svoje cipele baš kad i on. Bile su neugledne, okruglih peta i izvanredno udobne.

Poslužila se prezirom da sakrije iznenadnu nelagodu. – Ako nemaš više pitanja, ja bih krenula. Ne bih da te sprečavam da radiš nešto... važno. – Okrenula se i bez ijedne reči više, zaputila se ka vratima.

Tajler je obišao sto i iskoračio ispred nje, preprečivši joj izlaz. Sada se nije osmehivao, ali se u njegovim očima i dalje naslućivalo dobro raspoloženje. – Oprosti mi, Karli. Nisam hteo da budem nepristojan. – Nije stigla ni da odgovori kad je podigao fasciklu u

ruci. – Mogu li da zadržim ovo?

Oprezno se zagledala u njega. Izvinjenje je zvučalo sasvim iskreno, ali je i dalje imala osećaj da joj se smeje. Stisla je zube, poželevši da može da izbací iz glave sve one intimne misli koje uključuju Tajlera Ramzija. Mnogo je vremena prošlo otkad je poslednji put na taj način razmišljala o muškarcu.

Bila je odlučna da to smesta okonča. Nije mu uzvratila osmehom niti je prihvatila njegovo izvinjenje. – Naravno. Imam svoj primerak.

Tajler joj uputi veseli, nestašni osmejак, gotovo kao da može da joj čita misli. – Odlično. Kad počinjemo?

– Kad možeš da počneš? Poslaću obaveštenja roditeljima čim budem imala raspored koji ti odgovara.

– Znaš šta. Daj mi vremena da proverim kako stvari stoje i javiću ti sutra. Kad završavaš s poslom?

Karli je oklevala. – Oko četiri.

– Doći ću dotle. Možda možemo da izađemo negde i razradimo raspored koji će oboma odgovarati. – Upro je prstom ka pretrpanom radnom stolu. – Nažalost, sada nemam vremena da se pozabavim time.

– Ja... – Karli je u glavi premotavala izgovore. Nikuda ona ne želi da ide sa Tajlerom Ramzijem. Čovek ima haotičan uticaj na njena čula. Bilo je dovoljno da joj se nasmeši i uspomene bi nagnule u svest, tako gorljive i snažne da bi joj se stomak stegao a nervni završeci podivljali. Nadala se da će misli o njemu vremenom izbledeti; nadala se da će na kraju i zaboraviti na njega.

To se neće dogoditi danas. Iako je to s mukom priznavala, čak i samoj sebi, ni u čijem prisustvu se ne bi tako zbunila kao u njegovom. Međutim, odbijala je da se ponese kao kukavica u vezi s celom situacijom. Najbolji način da se reši problem jeste da se on uhvati za rogove, podsetila je samu sebe. Namestivši spokojan osmeh, ona klimnu glavom. – To mi odgovora, Tajlere. Hvala ti.

Stajala je pored svog stola, slažući papire, kad je Tajler ušao

W & N

unutra. Vrata učionice bila su otvorena i on je iskoristio trenutak da je samo gleda. Odevena u još jedno od njenih strogih kostima usedelice, kose zategnute pozadi u pletenicu, izgledala je kao otelovljenje savršene nastavnice. Tiho je pevušila.

Osetio je neko komešanje u sebi. Za sve vreme svog školovanja ne seća se da je imao ijednog nastavnika poput nje, nekoga ko istinski želi da pomogne. Uvek je o Karli mislio samo kao o Brendinoj prijateljici, pomalo čudnoj, prilično šljampavoj, ali ipak finoj ženi.

Sada ju je gledao s novim poštovanjem.

Podigao je ruku i dva puta oštro pokucao o otvorena vrata. Trgla se, podigla razrogačene oči pa zaškiljila prema njemu kroz stakla svojih naočara.

– U zbornici su mi reklr gde mogu da te nađem. – Ušao je unutra, sa zanimanjem se osvrćući po prostoriji. – Vrlo lepo.

Osmehnula se s jasnom primesom ponosa. – Hvala. Trudim se da učionice lepo izgledaju. To treba da bude prijatno mesto gde je *lako* boraviti. Shvataš šta hoću da kažem?

Čudno, ali razumeo ju je. Prostorija je bila ukrašena jarkim bojama brojnih dečjih crteža koji su visili na zidovima. Bila je to učionica koja podstiče razmišljanje. Prišao je radnom delu krcatom praktičnim stvarčicama. Tu su bile domine i brojne matematičke igre. Soba je odavala opšti izgled užurbane aktivnosti. Nasmehio joj se kad je video kako ga obazrivo posmatra. – Voliš da podučavaš.

Ispravila se. – Da. Dobra sam u tome. Deca lepo reaguju na mene.

Ume da bude tako prokleta naprasita bez ikakvog stvarnog povoda. – Siguran sam da jesi. Imaš autoritet, ali ga ne namećeš. Deca te se ne boje.

Natmurivši obrve, divlje ga je pogledala, kad da ne veruje u iskrenost njegovih reči. On se njoj za uzvrat osmehnuo i čekao.

Konačno je klimnula glavom. – Nijedno dete nikada ne sme da se plaši. Svakako ne svog nastavnika. Trudim se da ih opustim najbolje što umem, da im stavim do znanja da mogu da mi se

obrate ako im zatreba pomoć.

Tajler je skrenuo pogled. Nije želeo da ona vidi kakvo dejstvo ima na njega. Još uvek se sećao sopstvenog detinjstva, potrebe da se odbrani, osećaja povređenosti zato što otac nikada nije bio tu a majku nije bilo briga. Njegovi nastavnici nisu marili za dete s problemima. Njihova ideja razumevanja svodila sa to da ga pošalju u direktorovu kancelariju svaki put kad poremeti čas.

On svakako nije imao nastavicu kao što je Karli.

– Šta nije u redu, Tajlere? Šta se dogodilo?

Bila je neverovatno pronicljiva. Shvatio je da još uvek drži test iz matematike koji je neki đak ostavio na stolu pa ga je spustio i okrenuo se ka njoj. – Imam veliko poštovanje prema nastavnicima. Prema svakome ko ume s decom. Previše je ljudi koji ne brinu o deci, pa čak ni o svojoj.

Znao je da nije trebalo toliko da kaže istog časa pošto je rekao. Karli ga je pažljivo zagledala. Odmahnuo je glavom i prošetao učionicom, razgledao stolove, nasmejao se kad je video jedan prekriven starim papirima. Ispravio je stolicu, stavio knjigu po sredini i podigao olovku koja je pala na pod.

Karli je počela da mu pomaže u pospremanju. – Možda me deca vole, ali kad se oglasi zvono, uvek se žure da odu. – Pokazivala je ka rasturenim klupama. – Ponekad su vrlo neuredni.

Tajler se ponovo usredsredio na nju. – Da li ti imaš decu? – Shvatio je da je iznenada postao vrlo zainteresovan za nju.

– Ne.

Samo ta jedna otresita reč. Prekrstio je ruke preko grudi. – Nisi udata?

– Gospodine Ramzi...

Nasmešio se. – Da li želiš da jednog dana imaš sopstvenu decu?

Oborivši pogled, oglušila se o njegovo pitanje i izvukla tašnu iz unutrašnjosti katedre. – Biće bolje da pođemo. Večeras moram da ocenim testove i spremim sutrašnje lekcije.

Bespogovorno je prihvatio promenu teme i pokazao joj rukom da ona predvodi put. Provođiće puno vremena zajedno, nekoliko

večeri nedeljno. Upoznaće je bolje i jednom će se ona otkriviti prema njemu.

Ta misao prizvala je za sobom slike neke druge žene koja se otkrivala prema njemu samo da bi ga ostavila. Još uvek je osećao razdraženost pri pomisli na to kako se probudio sam, sa glupavim osmehom na licu. Čak i tada nije mu palo na pamet da će to biti kraj. Pretpostavljao je da će od Brende saznati ko je u pitanju i da će onda imati zadovoljstvo da bolje upozna svoju devojkicu iz harema.

Ali mu je Brenda rekla da ta žena ne želi da mu otkrije svoj identitet i osim da joj otkrije *zašto* tačno želi da zna, prosto nije mogao da insistira na imenu tajanstvene žene. Mrzeo je samu pomisao da je nikada više neće videti a još više to što je njoj ta noć očito vrlo malo značila. Za njega je bila posebna, noć za pamćenje.

Ta žena ne želi da ima ništa s njim.

Karli je bila na pola puta do vrata kad ju je Tajler sustigao i refleksno je uhvatio pod ruku. – Hajdemo mojim kolima pa ću te vratiti kad završimo.

– Radije bih da ja vozim.

Naprasita... Bila je kruta, ruka u njegovom stisku ukočena. Imao je izraziti osećaj da joj je mrzak njegov dodir, a nije imao ni najmanju predstavu zašto. Već je postajao pomalo ogorčen zbog odbacivanja pa je pitanje izbio iz njega nešto oštrije nego što je nameravao.

– Zašto?

Nije ga pogledala, ali je video kako gricka donju usnu. Imala je lep profil, primetio je, a usna koju je kažnjavala bila je meka i puna. A onda je klimnula glavom. – U redu. Možeš ti da voziš.

4.

Tajler je imao vrlo krupne šake.

Karli je piljila, protiv svoje volje, dok je sekao svako parče pite

W & N

od bresaka a onda stavljao zalogaj u usta i žvakao. Imao je snažnu vilicu, usku i čvrstu, sa blagim nagoveštajem tamne čekinjaste brade. Njegov nos, prav i istaknut, izgledao bi aristokratski da nije bilo grbe tamo gde ga je slomio u tuči u mladosti. Bren joj je ispričala šta se desilo, o tome kako se Džejson priključio tuči i kako su dvojica braće na kraju savladala četvoro druge dece.

Obrve su mu bile prave i tamne. Trepavice guste i dugačke. Jagodice visoke i izvajane. Imao je zdrav ten, ne jako preplanuli, već tamniju nijansu čoveka koji se bavi aktivnostima na otvorenom.

Karli je pijuckala kafu, a pogled joj se vraćao na njegove ruke. Odlično se sećala tih šaka, načina na koji su je dodirivale, njihove snage, nežnosti. Od sećanja su je podilazili žmarci.

– Zar nećeš pojesti svoje parče pite? – upita on.

Karli nevoljko odvoji pogled s njegovih šaka. Klimnula je glavom i napunila usta tek da bi imala šta da radi, naime da žvaće, dok Tajler ispunjava tišinu pitanjima.

– Mogao bih u petak da dođem u školu, opet oko četiri, ako hoćeš da uradimo prijavljivanje dece ili napravimo spisak članova. Šta je s tobom? Da li možeš da stigneš ili bi to bilo prebrzo za tebe?

– Petak mi zvuči sjajno. Obaviću nekoliko telefonskih poziva sutra tokom pauze za ručak da saznam ko može da ostane posle škole. Oni koji ne mogu da sačekaju moći će da vide raspored u ponedeljak.

Tajler iz džepa izvadi list papira. – Evo kad meni najviše odgovara da se sastajemo. Trudio sam se da termini budu što redovniji, tako da deca znaju šta mogu da očekuju. Možeš to da pregledaš pa da me obavestiš ako postoji neki problem s bilo kojim od termina.

Ćušnula je papir u tašnu. – Odgovaraće.

– Nisi ga čak ni pogledala. Otkud znaš da ti neće remetiti planove?

Karli mu dobaci kratak osmeh. – Drago nam je što nam pomažeš. Šta god odgovara tebi odgovaraće i meni.

Tajler je spustio viljušku pored tanjira i zavrteo glavom. – Znaš onu izreku o onome ko samo radi i nikad se ne zabavlja? Moraš da ostaviš sebi vremena i za društveni život.

– Zašto ti ne bi brigu o mom društvenom životu prepustio meni, šta kažeš? – rekla je, iznervirana njegovom upornošću.

– Koji društveni život? Meni zvuči kao da ga uopšte nemaš.

To je bilo suviše blizu istine i to je razdražilo Karli. – Čuj, gospodine Ramzi. Možda si ti neki autoritet po pitanju zabavljanja, ali ja svoje obaveze shvatam vrlo ozbiljno.

Videla je kako se Tajlerovo lice zateže, a onda se nagnuo prema njoj. – A ja ne?

– Ne, sudeći po onome što čujem.

Zavalivši se unazad, Tajler je zamišljeno posmatrao Karli. – Znaš, ako ćemo raditi zajedno, moraćeš da prevaziđeš takav stav. Ne znam zašto ti se toliko ne dopadam, ali nisam na to navikao. I nemam nameru da se navikavam. – Zastao je delić sekunde: – Zaista bih voleo da radim sa tobom i decom. Ali ako bi ti radije našla nekog drugog da ti pomogne u tom projektu, ja ću se povući.

Bilo je sasvim jasno, iz njegovog tona i izraza lica da on to ne želi. Želeo je da bude uključen u projekat, koji god razlozi stajali iza toga, pri tom je bio potreban Karli. Bilo joj je mrsko da prizna istinu, ali problem je izazvao njen lični unutrašnji sukob. Moraće da nađe emocionalni kompromis.

Namestila je naočare pa se ispravila. – Mislim da ćemo se snaći ako se budemo držali poslovnog odnosa.

Tajler zavrteo glavom. – Neće ići. Kod mene ne postoji „poslovni odnos“. Moraćeš da spustiš nos iz oblaka i ponašaš se prijateljski.

Njen kompromis je otperjao u zaborav. Zar sve mora da bude po njegovom? – Ti si neverovatno arogantan!

Njegov smeh je bio topao i promukao. – Bren mi redovno kaže to isto. Čudno, kad ona to kaže, zvuči gotovo ljubazno.

– Ima suviše meko srce.

– Da, ima. Neverovatno je da ste vas dve uopšte prijateljice.

Ups. Opasan teren. Karli je s mukom izdržala njegov pogled, u

potpunosti se oglušivši o posrednu uvredu. – Znamo se jako dugo.

Tajler je razmišljao o tome. – Da li poznaješ puno njenih prijateljica?

– Nekoliko.

– Koga?

Ah, o tome se ovde radilo. Ni na časak mu nije palo na pamet da bi ona mogla biti ta tajanstvena žena od pre nekoliko noći; suviše neverovatna zamisao da bi je uopšte uzeo u razmatranje. Ipak, nastojao je da sazna ko je ta žena. Oklevala je taman koliko je trebalo, pretvarala se da se duboko zamislila sve dok se on nije nakašljao.

Palo joj je na pamet nekoliko imena, većina tih žena bila je vrlo atraktivna i Karli je navodila jedno po jedno ime, posmatrajući ga kako se zamišlja nad svakim. Taman da se nasmeje kad ih je prekinuo poznat glas.

– Gospođo Makdanijs! Baš lepo što vas vidim ovde. Kako napreduje moj dečko?

Karli se nasmešila i okrenula ka gospodinu Brajantu.

Bila je savršeno opuštena u ulozi nastavnice koja razgovara s roditeljem i pozvala ga je da im se pridruži. Umirila je oca ophrvanog strepnjom, pa se nekoliko minuta pozabavila aktivnostima koje bi njih dvojica mogli raditi kod kuće a koje bi pomogle njegovom sinu da popravi svoje veštine. Izražavala se otresito, ali je pokazivala strpljenje za njegovu zabrinutost. Takođe, bila je svesna Tajlerovog pogleda dok je ispijao kafu i žudno slušao njihov razgovor. Izgledao je bezmalo... oduševljen njome.

Kada je roditelj otišao, Tajler je podigao svoju šolju kafe da joj nazdravi. – Da li se ovo često dešava?

– Da. Ovo je mali grad i hvala bogu pa su roditelji, barem većina njih, prilično uključeni u obrazovanje svoje dece.

– Čini mi se da je gospodin Brajant upijao svaku tvoju reč.

Karli mu dobaci izvijen osmeh. – Došlo je do nesporazuma među nama kad sam mu sina poslala kući sa nedovoljnom ocenom. Vidiš, čovek je doneo odluku da je to bila moja krivica i došao je u

školu da mi to kaže.

– Da pogađam? Ti si ga sažvakala i ispljunula, je l' da?

Karlin osmeh se sledio. – Nisam ja ljudožder. Bio je uzrujan pa sam pokušala da mu objasnim. Pokazala sam mu svu papirologiju koju imam o njegovom sinu Brejdiju. Objasnila sam mu postupak koji koristimo kad se bavimo novom temom i rekla sam mu da je njegov sin rasejan i da ne prati čas.

– Karli, nisam mislio...

Odmahnula je glavom. – U redu je. Znam šta si mislio. – Lenjo mešajući kafu, prošaputala je: – Situacija je bila vrlo tužna. Gospodin Brajant je nedugo pre toga izgubio ženu. Bio je vrlo povučen i ljut. Nije uspevao da usredsredi svoju pažnju na sina koji je imao sopstvene probleme s prilagođavanjem. – Uzdahnula je, prisećajući se koliko joj je bilo teško da se suoči sa ocem i sinom zajedno, dok se svako na svoj način borio s gubitkom.

– Posle škole smo puno vremena provodili zajedno. Ponekad smo radili lekcije, ali najveći deo vremena smo samo razgovarali. Ja... ja sam izgubila roditelje kad sam bila mlada pa sam znala kako se Brejdi oseća. U takvim situacijama, škola obično ode u drugi plan u odnosu na pokušaje da se preživi emocionalni bol.

Tajler se zagledao u svoju šolju. – Sigurno ti je bilo veoma teško.

Iznenadile su je te tiho izgovorene reči, pune razumevanja i saosećanja.

Klimnula je glavom. – Ipak je na kraju sve ispalo kako treba. Pošto je Brejdi počeo da sustiže gradivo, gospodin Brajant se pridruživao našim časovima posle škole. Mislim da je bio usamljen i da je tražio nekog ko će ga uputiti u pravom smeru. Želeo je da nauči kako da pomaže svom sinu pri učenju pa sam ga podučavala nekoliko nedelja. Sada to rade sami i Brejdi Brajant reda sve same petice.

Tajler ju je netremice posmatrao i Karli je osećala kako zalazi ispod njene staložene uzdržanosti i pokušava da joj pročita misli. – Vrlo si posvećena svom poslu – izustio je tiho.

– Čovek mora biti posvećen koji god posao da je u pitanju, ako želi da ga obavlja valjano. – A onda se nasmejala, radoznala da sazna čemu Tajlerov rasejani izraz lica. – To ipak nije razlog za takvu ozbiljnost.

– Samo sam se pitao koliko sam zaista posvećen svom poslu, kako se nosim sa gomilom sitnih slučajeva koja svakog meseca dospe na moj sto.

– I?

– Ah, pa rekao bih... ne baš.

– To sigurno nije istina. Džejson kaže da si sjajan u svom poslu.

– Dobar sam advokat. – Bila je to izjava kojom se iznose činjenice, bez ikakvog ukrašavanja. Iznenada je posegnuo preko stola i uzeo njenu ruku u svoju.

Karli je pokušavala da je izvuče, ali ju je on čvrsto stezao. – Izvini ako sam te nesmotrenošću uvredio. Samo sam hteo da kažem da si izuzetno sigurna u sebe i da deluješ spremna da se nosiš sa svakom situacijom. Uključujući i prgave očeve.

Jeste bilo teže nego što je ona očekivala, zato što Tajler nije bio ono što je očekivala. Barem ne sasvim. Njegova ličnost je imala previše lica, i sada se, evo, činio iskreno pažljiv, zainteresovan za decu i zabrinut da je možda povredio njena osećanja. A bio je i izuzetno strpljiv dok je ona razgovarala s gospodinom Brajantom.

Ruka mu je bila topla i jaka, osećaj isti kao što je pamtila. A njena reakcija nije otupela usled bliskosti.

– Nisam ja nepobediva, gospodine Ramzi. Jednostavno ne dopuštam da me iko gazi.

– To si radila malopre, znaš. Kad si uznemirena onda me zoveš gospodinom. Mislim da se znamo dovoljno dobro da se ne obraćamo jedno drugom s titulama, je P se slažeš?

Uspela je da oslobodi ruku ali samo zato što je Tajler to dopustio. Morala je ponovo da prizove svoju samoodbranu; Tajler ima razoran uticaj na nju kad se ponaša kao zavodnik. Ali kao brižljiv, uviđavan muškarac, bio je savršeno opojan. – Nimalo te ne poznajem, ali mislim da znam taj tip muškaraca a to me nimalo ne

impresionira. To je jedan od razloga što sam oklevala da pristanem na tvoje uključivanje u program. Ali, biću iskrena prema tebi... Tajlere. Niko drugi nije hteo da zameni Džejsona i...

Prekinuo je duhovitom upadicom: – Ma prestani, Karli. Uобразиću se od tolikih pohvala.

Karli je namrgođeno uzdahnula i videla kako su Tajlerove oči automatski krenule ka njenim grudima dok je udisala. Neće uspeti ništa da vidi osim da ih ipak stvarno ima. Košulja joj je bila zakopčana do grla a kaput glomazan tako da je skrivao sve dimenzije i obline. Karli ga je besno ošinula pogledom.

Još uvek je nije gledao u lice kad je progovorio: – Ti si već donela nekakve pretpostavke u vezi sa mnom, zar ne? Nikad ti nije palo na pamet da možda grešiš?

– Ne. Nije mi palo na pamet.

– Pa možda je trebalo.

Kad je konačno podigao pogled, savršeno nepokajničkog izraza lica, zlovoljno se mrštila. – Mislim da bi bilo mnogo bolje ako bi mogao da držiš ruke k sebi.

Tajler se trgnuo. – Samo sam te držao za ruku. Nisam ti ništa nepristojno ponudio.

To što je govorio bez uvijanja moglo bi lako da je pomete, ipak ton joj je ostajao jednak i samopouzdan.

– Ovo je vrlo mali grad – reče ona. – Ljudi obožavaju da ogovaraju. Ne želim bilo kome da dajem povoda za tračarenje.

Tajler zatrepta, potpuno zapanjen, dok mu je mali, nesiguran osmejak poigravao oko usana. Zatim je to bio pun osmeħ koji se potom pretvorio u neobuzdan smeh. Karli se smesta osetila kao budala. Njena primedba je bila savršeno glupa. Niko nikada ne bi prepostavio da je Tajler u romantičnom odnosu sa njom. Na stranu tajni susreti, sama zamisao je bila potpuno apsurdna.

Tajler je vrteo glavom, još uvek se smeĵao i posmatrao Karli, kao da čeka još jedan vic. Znala je da je pocrvenela i prezirala je sebe zbog toga. Posegnula je rukom u tašnu, naslepo tražeći novčanik a onda tresnula nekoliko novčanica o sto i ustala.

Prebacila je torbu preko ramena i odšetala.

– Karli! Sačekaj.

Nije se osvrnula.

Tajler je opsovao kad je prošla kroz vrata. A kad se Karli osvrnula, on je jurio ka njoj.

Napolju je bio predivan jesenji dan, s tek blagim nagoveštajem svežine u vazduhu koja je najavljivala blizinu zime. Spuštajući se nisko ka horizontu, sunce je plamtelo mutnom narandžastom bojom. A dole, bučno kloparajući u teškim cipelama, marširala je Karli. U punoj nameri da se pešice vrati do škole po svoj auto.

Čula je Tajlera kako trči za njom.

– Ostavi me na miru – procedila je kad je stigao do nje i pokušao da je uhvati za ruku.

– Budi razumna, Karli. Ne možeš pešice da se vraćaš celim putem do škole.

– Naravno da mogu. Nismo se baš toliko udaljili.

– Radije bih da te ja odvezem.

– Ja bih radije da otpešačim.

Srdito mumlajući, Tajler ju je ščepao za ruke, uprkos njenom opiranju i nežno je prodrmao. – Hoćeš li prestati toliko da teraš inat? Zabrinula si se da ćeš izazvati tračeve? Pa, razmisli malo o tome šta će biti ako te budem nosio do kola?

– Ne bi se usudio.

– Napravi još samo jedan korak i saznaćeš tačno šta se ja usuđujem.

Došli su u pat poziciju i sada su se besno gledali sve dok Karli nije okrenula na drugu stranu, i ne obraćajući se Tajleru, ponosito krenula ka kolima. Stala je pored suvozačevih vrata, nestrpljivo čekajući da ih otključa. Ali pre nego što je otvorio vrata, opet ju je uhvatio za ramena.

– Karli, nisam mislio da... to jest... oh, do đavola, izvini, u redu?

Karli ga je pogledala u oči, koliko god joj je to teško padalo. Osećala se potpuno poniženo i nimalo se nije libila da Tajlera okrivi za svoju nelagodu. Možda ima uspomene koje će pamtit, ali

bi Tajler očigledno bio zgrožen kad bi saznao pravi identitet svoje tajanstvene žene.

Ispravljaajući ramena da prikrije povređenost, zagledala se u njega s hladnom ravnodušnošću. – Odradi dobar posao sa decom. To je sve što tražim. Mimo toga me ne zanimaš.

Tajler je ukočeno klimnuo glavom i otišao na svoju stranu automobila. Dva puta je stavljao ruke na volan pre nego što je konačno upalio motor.

– Može li išta da razdrma tu tvoju prokletu spokojnu uzdržanost?

Karli je netremice gledala kroz prozor. – Je li to trebalo da postigneš svojim uvredama? Da me razdrmaš?

– Ma uopšte nisam imao nameru da te vređam.

Karli frknu. – Nisam budala, Tajlere. Razumem koliko sam smešno zvučala. Svakako da niko ne bi pomislio... mislim, ideja da ti i ja...

– Nisam se zato smejao, Karli.

Ona ponovo frknu i on se nasmeši. – Eto, vidiš? Nikada ne govoriš i ne činiš ono što očekujem. Sedela si tamo kao neka primadona, streljajući me neodobravajući tim lepim očima boje lešnika i sve mi je to naprasno izgledalo smešno. Čini mi se da si suviše savremena da bi bila tako užtogljena.

Karli se osetila poniženo. – Nisam užtogljena – promrsila je, a sećanje na događaj od pre nekoliko noći počelo je da se raspliće u njenoj glavi. A onda je izgovorila neophodnu laž. – Samo sam obazriva.

Stali su na crveno svetio na semaforu i on se okrenuo ka njoj, proučavajući je. Tvrdoglavo je nastavljala da ga ne primećuje, samo je nakratko bacila pogled u njegovom pravcu. A to je bilo dovoljno da vidi kako se osmehuje. Obuzela ju je nejasna sumnja da je on ovo shvatio kao izazov. I još gora sumnja da će, ukoliko dođe do okršaja snaga volje, ona izgubiti kao od šale.

Tajler je svakako imao više iskustva u verbalnim sukobima. Trnci strepnje spustili su joj se niz kičmu a onda se razlog za

strepnju i obistinio.

– Imaš lepe usne. Pune i mekane, ali na njima nema ni nagoveštaja osmeha. I sviđa mi se tvoja mala, tvrdoglava brada.

Zadirktivao ju je, bilo joj je jasno. Zamalo se nije osmehnula njegovoj strategiji. Zamalo.

– Da li te boli?

Uprkos opiranju, to je prizvalo njenu pažnju, kao i podrugljivo mrštenje. – Šta?

– To što toliko zatežeš kosu. Zaboli me glava samo kad je vidim.

Nikako nije trebalo da ga pogleda. Tamne oči su mu blistale a čvrste usne su se iskrivile u dečački smeh. Delovao je savršeno bezopasno. Ali nije imala nameru da nasedne.

– Koliko je duga? – Tajler je krenuo kad se upalilo zeleno svetio i glatko se probijao kroz slab saobraćaj na ulici. – Do ramena? Duža?

– Nije mi jasno zašto bi tebe uopšte interesovala moja kosa, Tajlere. Ali da isteramo na čistac tvoje detinjaste pokušaje da me iznerviraš, reći ću ti. Kosa mi dopire do lopatica i vrlo je tunjava smeđkastoplave boje i nosim je ovako vezanu zato što nemam vremena da prčkam oko nekih elegantnih frizura. Dokle god je kosa čista, što bi bilo koga zanimalo kako je neko nosi?

Jedva čujno, ali sa razoružavajućom iskrenošću je rekao: – Ne mislim da ti je kosa tunjava.

Tako je naglo okrenula glavu da ga pogleda da ju je zabilelo.

– Mislim da je veoma lepe boje, naročito na suncu. Vidim crvenkaste prelive – što ti pristaje – ali i plave i tamnosmeđe. Imaš lepu kosu. Trebalo bi da je nosiš puštenu.

– Ne znam kakvu to igru igraš ali ja se u nju ne upuštam. Nisam ja šiparica koja bi mogla biti polaskana komplimentom o kosi i očima. Želim da obavim određeni posao, Tajlere. I jako sam ozbiljna u vezi s tim, čak i ako ti nisi.

– Ne prestaješ s tim odbrambenim držanjem.

S razlogom, pozelela je da vrisne. Kad bi saznao... Udahnula je

da se primiri i zagledala se u njegov profil. Njen glas je bio otelotvorenje strpljenja, natopljen zdravorazumskim umovanjem. – Ne držim se odbrambeno. Samo sam realna. Kao što si već jasno stavio do znanja, malo je toga u vezi sa mnom što bi moglo pobuditi tvoju pažnju. Nisam naivna. Svesna sam svog izgleda. A zašto sada ne bismo porazgovarali o nečemu stvarno važnom? Recimo, o đacima?

– Samo sam bio iskren prema tebi, Karli.

Uputila mu je onaj provereni učiteljski pogled rezervisan za đake koji preteraju u iskušavanju njenog strpljenja. Slegnuo je ramenima a onda obratio pažnju na put.

Osećala se čudno, kao izduvan balon.

Nekoliko minuta kasnije, ulazeći u školsko parkiralište, pitao je: – Jesi li bila na zabavi za Noć veštica kod Bren?

Kad je to pitanje iskrslo tako neočekivano, za trenutak se izbezumila. A onda se pribrala, otvorila vrata i iskoračila napolje. Tajler je takođe izašao, pravi pravcati džentlmen, ispratio je do njenog automobila i otvorio joj vrata.

Karli nije bila sigurna da se radi o samo bezazlenom pitanju ili je opet nagađao identitet žene pod maskom. Oklevala je.

– Karli?

Nije pronalazila načina da se izvuče bez laganja. – Ne, nisam išla. U ovo doba godine puno toga se dešava u školi. Imali smo svoju školsku zabavu, znaš. Hoću da kažem, za đake. I već smo počeli da vežbamo predstavu za Dan zahvalnosti. A tu je onda bio i novi projekat na kome sam radila... – Karli se naglo zaustavila, zgrožena svojim brbljanjem. Pogledala ga je u oči i dodala iskreno: – Ne idem često na zabave.

– Zašto ne? Nemaš stalnu vezu?

Karli zakoluta očima, naslanjajući se na kola. Brižljivo je nameštala naočare na vrh nosa. – Svakako mi nije neophodan muškarac da me vodi na zabavu ako poželim da idem.

– Naravno da ne. Baš sam hteo da kažem da sam i ja išao sam, ali ja... pa, ja sam se... sjajno proveo. Trebalo je da dođeš. Mislim

da bi uživala. – Iscerio se. – Bio sam pirat.

– Baš prikladno. Jesi li napastvovao žene i izvršio pljačku?

Bila je to loša šala i Tajler se postarao da momentalno zažali.

– Nikada ne bih učinio nešto toliko vredno osude kao što je napastvovanje žena, Karli. A što se tiče pljačkanja, nikada ne bih krao od svog brata. E sad, da se zabava održavala u tvojoj kući... imaš li nešto vredno krađe?

Trebalo je da bude dovoljno pametna da ne zadaje verbalne udarce, ali nije mogla da odoli. Nije imala odgovor na njegovo duhovito pitanje pa se zadovoljila time da svom licu da izraz prezira. Tajler se samo smeškao.

Karli se okrenula i ušla u svoj auto. Morala je da pobegne. Nije mogla da se seti kad se poslednji put osećala toliko emocionalno iscrpljeno. Niti tako razgaljeno.

I to lično priznanje ju je još više razbesnelo pa je htela da zalupi vrata. Međutim, Tajler joj se isprečio na putu, uhvatio je okvir prozora i držao vrata otvorena.

– Trebalo bi više da izlaziš, Karli. Mislim da bi ti prijalo da se malo družiš.

– Onda verovatno ne bi trebalo da misliš. Mogao bi da povrediš neki vitalan organ i šta će onda biti s čitavom ženskom populacijom? – Nasmešila mu se slatko, tresnula vratima i smesta krenula.

Bacila je pogled u retrovizor i videla Tajlera kako još uvek stoji na istom mestu i gleda za njom. Čak i s te udaljenosti, videla je da se smeška. A zatim je shvatila da se i ona sama smeška. Zatrešla je glavom, pometena. Nije mogla da se seti kad se poslednji puta lepo provela s muškarcem. S Tajlerom je čak i svađa nekako zabavna.

Možda joj stvarno puno toga promiče a da ona toga nije ni svesna.

Na putu do kuće, razmišljala je o sledećem susretu s Tajlerom. Zapravo, radosno ga je iščekivala. Činilo se da ga njeno hladno ponašanje nimalo nije obeshrabrilo. U stvari, iskreno je verovala da

W & N

ga ono zapravo razveseljava. Smejao se dovoljno često da ona stekne takav utisak.

Poslednja stvar na svetu koju želi je da razveseljava Tajlera. Mora da održava emocionalnu distancu; mora da se obezbedi od povređivanja. To sasvim sigurno neće biti lako, ali će prosto morati da se još više potruži da nereaguje na njegove sitne provokacije. Jedini problem je to što Tajler ume da bude vrlo provokativan čak i kad se ne trudi. Bilo bi dovoljno samo da stoji kao kip i žene bi puzale pred njim.

Ali Karli nije imala nameru da bude poput ostalih žena. Uskoro će saznati. Ona će se pobrinuti za to.

Tajler je nestrpljivo tapkao košarkašku loptu. Gde je Karli? Nije mogao da dočeka da je vidi i to ga je beskrajno iznenadilo. Doneo je odluku da je sigurno u pitanju to što je željan kažnjavanja jer, uprkos tome što ona osuđuje i njega i njegov način života, on je uživao u svakom trenutku provedenom s njom. Čak i u svađama.

Imala je istinski dar da ga smesti tamo gde ona smatra da mu je mesto. Bilo mu je zabavno s njom.

Na iznenadno škripanje patika podigao je pogled i širok osmeh mu se razlio licem kad ju je ugledao. Karli je uletela na teren kao da su udobne, vrećaste trenerke i majice dužine do butina nešto što nosi svaki dan. Međutim, nije uspevala da obuzda nervozne ruke da neprestano ne vuku ivicu majice u pokušaju da je što više navuču preko butina.

Nije mogao da odoli zadirkivanju. – Vidi, vidi, gospođice Makdanijels! Pa vi imate stvarno duge noge! Nisam dosad primetio.

Izdržala je njegov uporan pogled i Tajler je shvatio da upravo jedva čeka da čuje šta bi mogla odgovoriti. Nikada ne reaguje prema njegovim očekivanjima. Nikada ne reaguje kao većina drugih žena.

Bila je zaista jedinstvena.

– Nema, niti će ikada biti potrebe da ti primećuješ moje noge, Tajlere.

Osmeh mu ni za trenutak nije napustio lice. Uživao je da je bocka, da posmatra njenu borbu sa sopstvenom naravi. – Je li svaki komad garderobe koji poseduješ iste nijanse boje blata? Zar nemaš ništa plavo ili žuto?

– Pljesnuo se po čelu, kao da mu je ta misao naknadno pala na pamet. – Crveno! Možda bi izgledala... lepo, u crvenom.

Zubi su joj glasno škljocnuli. – Obrati pažnju na ono što pričaš. Deca su prisutna, i ne, nemam nikakvu želju...

– Baš nikakvu?

– ...da *se oblačim u crveno!* Ovde smo samo da bi igrali košarku, za ime boga, i mislim da to svakako nije prilika koja zahteva doterivanje.

– Ne zahteva ni nagrđivanje. Jel' se tvoje telo uopšte nalazi ispod toga? – Zavalio se unazad, lagano prelazeći pogledom preko nje. – Ima dovoljno viška materijala da se obuku tri žene.

– Ne moram tebi da se pravdam – rekla je, dok je ona stabilna, kao kamen čvrsta stalozhenost počela da je napušta – ali sam pomislila da bi valjalo obući odeću koja je dovoljno komotna da se čovek slobodno kreće u njoj. Takve stvari sam uvek nosila kad sam kao dete igrala košarku. Verujem u načelo da čovek treba da nosi odeću u kojoj mu je prijatno.

Tajler je zastao, pobuđenog interesovanja. – Znači, imaš iskustva u košarci?

– Pomalo.

Nasmejao se. Poznajući Karli, a on je počinjao da je upoznaje, uprkos njenim naporima da ostane uzdržana, „pomalo” je verovatno značilo da odlično igra.

– Sjajno. Poćećemo tako što ćemo deci predočiti pravila igre a onda ćemo birati strane. Ja ću voditi jedan tim, a ti drugi.

Karli je klimnula glavom, ali je morala da ubaci:

– Posle zagrevanja. Ne želim da rizikujem da se neko povredi.

– Kako ti kažeš. Ali ti ćeš morati da ih predvodiš. Ne znam

nijednu vežbu za zagrevanje osim čučnjeva i slično i nisam siguran na šta su navikla deca tog uzrasta.

Tajler je posmatrao Karli kako okuplja decu i sve ih predstavlja. Dok je razgovarao sa svakim detetom ponaosob, našavši vremena da se našali i opusti ih, uhvatio je Karli kako ga netremice gleda. Namignuo joj je a ona ga je zauzvrat počastila iskrenim osmehom.

Nije navikao da se ona tako ophodi prema njemu i za časak je ostao zbunjen. A onda je shvatio da je u pitanju samo njeno zadovoljstvo što je odvojio vreme da zaista porazgovara s decom. Šta je mislila da će učiniti? Režati na njih?

Izabrala je jednostavne vežbe, ali je insistirala da deca održavaju korak s njom i da svako pojedinačno istezanje urade kako treba. Sve to vreme, Tajler ju je posmatrao i osećao kako njegova ljubopitljivost sve više jača.

Grudi su joj poskakivale. Sve do sada nije stvarno primetio koliko je obdarena, no majka priroda je bila velikodušna prema njoj. A po onome što je mogao da vidi, bila je potpuno nesvesna toga.

Na nesreću, on nije bio.

Nakon što je pomogao jednoj devojčici da uhvati ritam vežbi, šetkao je između dece, proveravao da li je još nekome potrebna pomoć. I pored toga, nije skidao pogled s Karli, pratio je svaki njen pokret.

Kad su se konačno razdvojili u timove, pošto je Karli uzela četiri devojčice i najvećeg dečaka, a Tajler četiri dečaka, objavio je da je vreme da igraju, jedan tim u majicama a drugi bez... Predvodio je dečake u skidanju majica a onda primetio Karli kako ga netremice gleda. Stiskala je usta i pocrvenela kad je uhvatio njen pogled. Zabavljao se, ali isto tako dopadala mu se zamisao da joj se sviđa njegovo telo. Krenuo je prema njoj, video kako uzmiče korak pre nego što je uspela da se obuzda i Tajler se iscerio. Kada je stigao do nje, vrhom prsta je prešao preko njenih usana, pa je pomilovao po bradi, ne progovorivši ni reč. Naglo je zatvorila usta, pa krupnim koracima otišla na drugu stranu obruča. A ipak, sita se

nagledala.

Nešto kasnije, nakon što su sva deca odradila probna bacanja, Tajler je povukao Karli na stranu. – Pristojno se ponašaju. Samo je nekoliko njih malo razulareno. – Nasmejao se. – Čuo sam kako jedan klinac izaziva drugog da uradi nekoliko... nepristojnih stvari. Videli su me kako ih gledam pa su se predomislili.

– Samo zapamti da je tvoje prisustvo za njih novina i da će se brzo privići na tebe. A onda će biti više nego razulareni.

Iskrslilo je nekoliko prilika da se ukaže na dečje rđavo ponašanje koje je obuhvatalo sve od uvreda do čuški. Jednom je Tajler morao da razdvoji dva dečaka koja su se potukla. Kad je konačno otkucalo šest sati, Tajler je bio zadovoljan, a Karli je izgledala iscrpljeno.

A ipak se pobrinula da se svako dete dobro spakuje. Pomagala im je da vežu patike, odgovarala na brojna pitanja i uverila jednog malog dečaka da nije stvarno hteo da udari drugog samo zato što je ovaj kinuo na njega.

A onda je dodala maramicu dečaku koji je kijao.

– Impresioniran sam – rekao je Tajler, posmatrajući njeno zajapureno lice. – Stvarno umeš s decom. Nijednom nisi izgubila strpljenje.

Slegnula je ramenima na njegov kompliment. – Uživam u njima. Zabavni su i iskreni do iznemoglosti.

Tajler je osetio kako ga neko vuče za ruku i kad je spustio pogled video je devojčicu po imenu Lusi. Smešila mu se, pokazujući zaglavljenu rajsfēršlus na kaputiću. Pomogao joj je da se zakopča a onda je štipnuo za nos. Baš kad je krenuo da ustaje, bacila je mršave ručice oko njegovog vrata i čvrsto ga stegla. – Hvala, gospodine Ramzi. Lepo sam se zabavila.

Iznenaden, okrenuo se ka Karli, a onda joj razbarušio zamršenu kosu. – I ja, Lusi. – Zakikotala se a Tajler joj se osmehnuo. – Doći ćeš u ponedeljak?

– Da, gospodine. – Odskakutala je dalje, ostavljajući Tajlera da netremice gleda za njom.

– Šta je, pobogu, ta devojčica mogla da učini da zasluži kaznenu

nastavu? Prava je lutkica.

Karli je mahnula poslednjem dečaku, posmatrajući ga kako se penje u auto svojih roditelja pa pustila da se teška vrata fiskulturne sale zatvore. Okrenula se ka Tajleru i jedva čujno nasmejala. – Lusi ima problem s izražavanjem. Kad naumi, kočijaša bi postidela svojim jezikom. Lično smatram da samo želi da privuče pažnju. Otac ih je napustio pre godinu dana a majka ima pune ruke posla da se brine o petoro dece, svi ispod petnaest godina. Lusi nekako spada u samu sredinu grupe.

Tajler odvrati pogled, levom rukom trljajući mišiće vrata. – Ne volim da čujem takve priče. Od toga poželim da zadavim nekoga. – Počeo je besposleno da tapka loptu, tek da ima nešto da radi rukama, a um da se pozabavi nečim drugim, nečim što nisu problemi nevine dečice. Ali mu nije pošlo za rukom. Za njega je to bila osetljiva tema. – Zašto su uvek deca ta koja bivaju povređena?

– Zato što su oni najranjiviji. To je prosto u ljudskoj prirodi. – Filozofski je slegnula ramena, a onda ga iznenadila otimajući mu loptu iz ruke i driblajući po terenu.

Tajler je posmatrao kako izvodi foru, znajući da nastoji da mu odvuče pažnju, i cenio je njen napor. Dan proveden sa decom podsetio ga je na sopstveno detinjstvo. Nije bilo lako njemu a ni Džejsonu, a kad su postali tinejdžeri stvari su se samo pogoršale. Tajler se uvek pretvarao pred svojim drugarima, hvalisao se slobodom koju imaju on i Džejson, i trudio se da to što sami odrastaju zvuči kao pravo veselje. Odbijao je da prizna sopstvenu sramotu zbog majke koje je imala reputaciju gradske „lake suknje”.

Bože, koliko je samo bilo teško. Na sreću, imao je Džejsona. Ali to nije bilo isto. Deci su potrebni odrasli ljudi kojima bi se divili, neko koga bi poštovali i ko bi se starao o njima.

Ova deca imaju Karli, ali i on je želeo da pomogne, želeo je učini nešto vredno.

– Dobro, Tajlere, – reče ona, prekidajući mu tok misli. – Dosta je bilo cmizdrenja nad stvarima koje se ne mogu promeniti. Izazivam te na jedan mali dvoboj – jedan na jedan. Ko prvi stigne

do deset poena, pobeđuje.

Osmeh mu se polako širio licem, i po njemu se razlilo prepređeno oduševljenje. Stavio je ruke na kukove, posmatrajući Karli kako nastavlja stručno da dribluje loptu. – U šta se kladimo?

– Kladim se da mogu da te istresem iz gaća. – Ton joj je bio samozadovoljan i izazivački. A onda je shvatila šta je tačno rekla. Lice joj je oblilo rumenilo.

– Iz gaća? Pazi ti gospođicu Makdanijels! Nije ti dovoljno što me gutaš pogledom ovako bez košulje? Hoćeš da me lišiš svake pristojnosti?

– To je nemoguće. – Lice joj je još uvek bilo užareno, ali je ponovo počela da dribluje. – Nemaš ti ni trunke pristojnosti u sebi i verovatno nikada i nisi.

Osmeh mu je postao još širi. Prišao joj je polako, ni na trenutak ne ispuštajući pogled s njenog lica. – Spreman kad i ti, srculence. Ali neka uloži budu vredni borbe. Neka bude, recimo... večera? Pobjednik bira lokal?

Karli mu je dobacila samopouzdan osmeh. Izvela je mali podvig tapkanja lopte iza leđa pa između nogu a onda iznenada uzviknula: – Opklada je pala. – Potrčala je niz teren, i postigla prvi koš pre nego što je on shvatio da je igra počela.

– Oho! Prepređeni smo, a? Sviđaju mi se žene koje mogu da me iznenade. – Karli se pokolebala na njegove reči i zamalo izgubila loptu. Tajler je jurnuo, držao se blizu nje, njegovo telo se preteći nadosilo nad njom, njegove ruke su se pružale dalje od njenih, a dužim nogama mogao je preći istu površinu mnogo brže. Karli je tvrdila da je igra ujednačena.

Bila je sjajan igrač, stvarno sjajan. Tri puta je postigla pogodak pre nego što je on dobio priliku. A onda se uozbiljio. Ali se sve vreme osmehivao. Odavno se nije osećao bolje.

Kod rezultata osam-osam, oboje su bili mokri od znoja. Pramenovi kose su slobodno padali oko Karlinog lica, lepili joj se na čelo i zajapurene obraze. Delovala je kao da je gotova premda i dalje odlučna da pobjedi. I smejala se, očigledno je uživala.

Tada ju je Tajler slučajno udario. Skočio je za loptom i laktom ju je pogodio u slepoočnicu. Posrnula je unazad i dočekala se na zadnjici, naočare su joj skliznule s nosa i pale u krilo.

Tajler je bio užasnut. – O bože, Karli. Izvini! – Kleknuo je pored nje, obuhvatio lice rukama i upiljio u njene ošamućene oči. Krupne oči boje lešnika. – Jesi li dobro?

Uspela je da natera sebe na blagi, teturav osmeh.

– Dobro sam. – A onda je podigla pogled ka njemu.

Pogled mu je ostao prikovan za njene oči, prsti su mu se pomakli gotovo neprimetno. Dok ju je proučavao, nešto mu se učinilo poznato, neko sećanje treperilo je negde u pozadini njegovog uma. Te krupne oči...

A onda je Karli prekinula dodir, skidajući njegove ruke sa sebe.

– Znao si da ćeš izgubiti, je l' da? Zato si me opaučio? – Glas joj je podrhtavao i pokušala je opet da se nasmeši ali bio je to bezuspešan pokušaj. Tajler se pitao koliko je ozbiljno povredena.

Bio je previše zaokupljen analiziranjem situacije da bi smesta odgovorio. Karli je je čvrsto natakla naočare na nos pa ga dozivala – Ju-hu? Ima li koga? Tajlere?

Konačno je, zatresavši glavom, oterao zalutale misli. – Izvini. Evo, daj da ti pomognem.

– Dobro sam, Tajlere. Ne treba mi pomoć. – Ipak joj je pomogao, ne ostavljajući Karli nikakav izbor.

Okrenuo ju je ka sebi, držeći joj bradu u svom dlanu. – Daj da te pogledam. Mislim da ti već izbija čvoruga.

Uz trzaj se odmakla od njega. – Rekla sam ti, dobro mi je. Prestani da dižeš frku.

Tajler se podbočio rukama o kukove, zabrinut i ophrvan krivicom. – Predajem ti utakmicu. Ja častim večeru.

Karli osmotri sebe samu pa zavrte glavom. – Ovako obučena? Mislim da ne, ali ipak hvala.

Njeno odbijanje ga nije iznenadilo ali ga jeste iznerviralo. – Moraš da jedeš. Bio je to dug dan.

– Imam čorbu kod kuće. Ti si slobodan, nemaš obavezu prema

meni.

Podigao je majicu pa njome obrisao znoj s grudi i ruku. Nije nešto naročito želeo da bude slobodan. – Čorba mi dobro zvuči. Mi neženje nemamo često priliku da pojedemo domaći obrok.

Karli je podigla pogled ka njemu, s izrazom neverice koji je održavao njene misli.

Kad su nagoveštaji u pitanju, njegov je bio napadno jasan i prestao je da diše dok je iščekivao njen odgovor.

– *Ti pokušavaš da izvučeš pozivnicu od mene?*

Slegnuo je ramenima, ali je osetio krutost u tom pokretu. – Mislim da je svako ko može tako dobro da igra košarku kao ti sigurno spretan i u kuhinji.

– Tvoja logika mi izmiče, uostalom, mislim da nisam napravila dovoljno.

Skoro da ga je izazivala. Želeo je da provede još vremena s njom, ali je ona bila odlučna da ga odbije. To mu se nije dopadalo, baš nimalo. Provešće večer zajedno, uprkos njenoj smešnoj uzdržanosti. – Svratiću do pekare i kupiću još hleba od kiselog testa.

Karli se oči suziše zbog njegove upornosti. – Zar nemaš tamo negde neku žensku koja čeka da joj se javiš?

– Nemam. Beznadežno sam usamljen. Budi dobra, Karli. Vodi me kući.

– Kao psa lutalicu? Ako te nahranim jednom, hoću li imati muke da te se posle otarasim?

Uspeo je da napravi povređen izraz lica. Sležući golim ramenima, rekao je: – Nema veze. Nisam mislio da navaljujem. Samo sam pomislio kad već oboje idemo kući sami, mogli bismo zajedno jesti. Meni je danas bilo zabavno. Više uopšte nemam priliku da se zezam, šta god ti mislila.

Karli se ukočila. Znao je da neće moći da podnese pomisao da je povredila njegova osećanja. Uprkos naporima da dokaže suprotno, Karli je imala meko srce. Posmatrao ju je krajičkom oka i smesta je prepoznao trenutak kad je popustila.

– I meni je bilo zabavno, Tajlere. I pretpostavljam da bi bilo lepo da čovek ima s kim da pročaska uz večeru.

Tajler podiže glavu, a svaki trag samosažaljenja je nestao. – Odlično! Znao sam da umeš da budeš razumna.

– Šta, uh... ti prevarantu!

Prosto se nasmejao, nimalo zabrinut zbog svoje male prevare. – Pokupi svoje stvari. Pratiću te svojim kolima.

Posmatrao je Karli kako se udaljava topćući. Video je da se puši bez glasa. Prokletstvo, baš uživa u njenom društvu. Naprasita, nezavisna i odlučna da istera stvari na svoj način. Nije se pućila, i nije mu odgovarala tišinom. Ne, kad Karli ima nešto da kaže – a obično ima – ona to i kaže. Tako nepredvidljiva, tako *neočekivana*, proterala je dosadu na velika vrata.

5.

Tajler je vozio iza Karli i posmatrao kako polako i pažljivo upravlja svojim automobilom. Malo mu je falilo da prasne u grohotan smeh. Zamišljeno je vrteo glavom. Nije se sećao kad se poslednji put verbalno prepucavao sa jednom ženom. Žene prosto ne reaguju na njega na taj način. Nek je proklet, al' njemu se to dopada. Zabavno je.

Kad je već kod toga, Karli je zabavna.

Nikada pre nije razmišljao o ženama na taj način. Činilo se da je savršeno neosetljiva na njegovo flertovanje, ali ne zato što je stidljiva i povučena.

Naprotiv. Bila je jedna od najotvorenijih žena koje je ikada sreo. I inteligentna. Uživao je u njenom društvu.

Kao da ima drugara, nekoga s kim može da razmenjuje blage uvrede i ostane nasmejan. Ali, time što je ona žena sve je poprimalo potpuno drugačiju notu. Kao da je odnos dobio čitavu jednu novu dimenziju. Poprilično je uspeo da ga rastereti smućenosti zbog tajanstvene – i nestale – žene s maskom. A to je

već veliki podvig.

Karli je skrenula na prilaz i parkirala se ispod otvorene garaže. Tajler je stao uz ivičnjak pa zapanjeno zurio. Nije znao šta je tačno očekivao, verovatno kuću boje blata s jalovim travnjakom bez ijedne trunčice boje. Iznenadila ga je. Opet.

Kuća je zapravo bila omanja seoska kuća, karakteristična za Kejp Kod, smeštena na kraju uske bočne ulice. S desne strane kuće nalazila su se njive, a s leve gusto pošumljena oblast. Iza i ispred drvene konstrukcije belo-žute boje nalazio se lepo uređen travnjak. Svuda su cvetali krasuljci, a poštansko sanduče bilo je napravljeno u obliku male, šarene štale.

Tajler je razgledao okolo, očaran. Automobilska guma je visila sa kvrgave grane prastarog hrasta pored zadnjeg dela kuće. Zavojiti trem, koji je opisivao kuću s desne strane sve do ulaznih vrata, imao je ljuljašku za verandu, napravljenu od ratana i pričvršćenu za nadstrešnicu.

– Baš voliš da se ljuljaš, je li?

Karli je slegnula ramenima, preturajući po torbici u potrazi za ključevima. – Nisam lenja osoba. Ne volim da sedim besposlena čak ni kad se opuštam.

Tajler je pokušao da zamisli klasičan prizor žene, a na njenom mestu Karli u haljini cvetnog dezena, puštene kose, kako se na njiše povetarcu i tiho pevuši dok golih stopala održava blago zanošenje ljuljaške.

Nije bio baš toliko maštovit.

Unutrašnjost kuće je takođe predstavljala kontrast, bila je toliko drugačija od žene koju je počeo da upozna. Nije bilo puno nameštaja, samo osnovni, neophodni komadi. Bila je to mešavina modernog i starinskog, lagane hrastovine i stakla, kičastih materijala i finih miljea. Nije bilo fotografija, ali su se tu našle uramljene odštampane slike najneobičnijih prizora. Činilo se da je svaka soba tematski uređena.

Dnevna soba je bila u letnjem dekoru, u velikom mesinganom okviru bila je uramljena fotografija pčele kako marljivo skuplja

polen s jednog krasuljka. Na svakom stolu nalazila se porcelanska vaza s cvećem, kao i na stočiću kolekcionarske vrednosti.

Trpezarija je bila minijaturna i ukrašena pticama. U bordurama su prelazile ceo krug po sobi, a sa svih čoškova gledala je naniže krhka, nežna figura, a iz lišća svake biljke virila je po jedna ptica.

Kuhinja je bila preplavljena kitovima.

Upitno je podigao obrve. – Otkud to da si se odlučila za kitove, ako smem da pitam?

Karli je pazila na čorbu i kačila jakne na čiviluk. Preko ramena se osvrnula ka njemu dok je dizala poklopac sa šerpe za dugo sporo kuvanje. – Jednom mi je neko od učenika poklonio jednog kita. Rekla sam da mi se dopada i... – Nasmešila se.

– Pa su svi odlučili da ti poklone po jedan.

– Izgleda da su sva odeljenja uvtela sebi u glavu da mi je potrebna nova zbirka. Ali ne smeta mi. Time utiru put doslednim božičnim poklonima. U kupatilu su zečevi a u mojoj spavaćoj sobi, mačke.

– Šta ćeš raditi kad ti ponestane mesta?

Nagnula je glavu na stranu. – Počeću da ih preslagujem.

Nasmešio se njenoj dovitljivosti. – Mogu li da pomognem oko postavljanja stola?

– Ne. Možeš da uključiš televizor ako želiš. Ja ću da podgrejem hleb i postavim sto.

Tajler je opet odšetao do dnevne sobe. Pažnju mu je privukao televizor i niz kasete što su stajale na njemu. Razgledao ih je i zaustavio se kad je ugledao video kasetu „Vežbajte uz stare hitove“. Poneo ju je sa sobom u kuhinju. – Čije je ovo?

Karli je zastala usred serviranja čorbe. – Moje. Čije bi bilo?

– Vežbaš uz stare hitove?

– Volim malo stariju muziku. Zabavnija je od ovih novih stvari koje klinci slušaju.

– Znači, skakućeš i mlataraš rukama u trikou?

Smeškala se njegovom izrazu lica. – Gledaš u moju opremu za vežbanje. – Raširila je ruke. Majica se malčice podigla i on je za

trenutak ugledao belinu njenog stomaka.

Na svoju nevericu i zlovolju, osetio je kratkotrajan nalet zanimanja. Bio je to tek trenutak prizor, tračak bele kože koji je prebrzo nestao s vidika da bi istinski mogao da se divi, ukoliko zapravo, uopšte ima nešto vredno divljenja.

Bila je tek nezatno gojazna. Barem se njemu tako učinilo. Uz vrstu odeće kakvu voli da nosi, bilo je jako teško biti siguran. Ali je sasvim sigurno imala velike grudi. To je ustanovio danas dok je pokazivala vežbe, kad joj je telo poskakivalo na svim pravim mestima. A posle te istaknute tačke, odeća joj je padala gotovo pravo naniže, ne dajući ni nagoveštaja o nekakvim oblinama, udubljenjima ili prazninama.

Međutim, onog dana kad ju je prodrmao, stekao je utisak da su joj ruke vitke. A kad je ušla u kuću i izula se, zapazio je da su joj stopala uska a članci na nogama mršavi.

U pitanju je čista radoznalost, odlučio je, zbog toga reaguje na nju. Premda mu nije padalo na pamet da preduzme nešto u vezi s tim. Ona je nastavnica, što ne može biti gore kad je flertovanje u pitanju, ali povrhu toga, strahovito je naprasita i najbolja je prijateljica njegove snahe. Bila je toliko nedostižno izvan opsega dostupnih žena da je znao da nema razloga da mari. A nekako je ipak mario.

Nikada nije upoznao ženu toliko posvećenu nekom cilju, tako opuštenu s decom, tako velikodušnu. Nimalo je nisu zanimali njegova navodna srčanost, njegov društveni položaj i reputacija. Od njega je želela jedino da joj pomogne da ostvari hvale vredan cilj.

Ogročen na svoje misli i suviše bujnu maštu koja ga je gonila da neprestano nagađa kakva je njena neuhvatljiva, i po svojoj prilici, debeljuškasta figura, krupnim koracima joj se primakao i bez uvijanja pitao: – Koliko imaš kilograma?

Karli se zaustavila usred otvaranja maslaca. – To se tebe ne tiče!

– Vežbaš, znači da osećaš potrebu da izgubiš kilograme, je li tako?

– Nije. Vežbam da bih ostala u formi. Trebalo bi svi da vežbaju.

– Bocnula ga je prstom po stomaku. – Zar ti ne vežbaš?

– Naravno da vežbam. Ali to je drugačije.

– Zašto?

– Ja idem u teretanu. Muškarac sam.

– Pa, ja sebi ne mogu da priuštim skupu teretanu. Niko mi nikad nije pojasnio da je muškarac sinonim za besramno zabadanje nosa u tuđe stvari i bezobrazluk. Pomislila bih da bi se čovek tvojih godina dosad naučio manirima.

Opet je koristila ton učiteljice i Tajler je shvatio da ju je istinski razljutio iako je nastojala da to prikrije. Posmatrao je kako lupa činijama o sto da bi zatim bukvalno bacala kašike pored njih.

– Šta piješ? – pitao je oprezno, u iščekivanju da ga na kraju ipak gađa nečim.

– Mleko. Ti možeš sebi da nađeš nešto u frižideru.

Našao je. Mleko.

Pošto su seli da jedu u savršenoj, napregnutoj tišini, zaustio je: – Žao mi je...?

– Nisi siguran da ti je žao?

– Naravno da sam siguran. Samo nisam znao da li želiš da ti se obratim. Ja... uf... izgleda da sam pogodio živac.

Karli uzdahnu i zari lice u šake.

Tajlera je ophrvla grozna sumnja da će zaplakati. Gotovo šapćući, dozivao je, – Karli?

Ramena su joj se tresla i Tajleru je srce prestalo da kuca. – Ah, Karli, nemoj. Imam tu gadnu naviku da govorim netaktične stvari. Ne obraćaj pažnju na mene. Stvarno. Karli?

Polako je podigla glavu. Nestašan osmeh širio joj se licem. Bacila je jedan pogled na Tajlera i prasnula u grohotan smeh. Skljokao se nazad u stolicu, besno sevajući pogledom.

– Ah, Tajlere. Stvarno nisi rekao ništa netaktično, iskreno ti kažem. – Ponovo se nasmejala i skinula naočare da obriše oči. – U stvari – nastavila je, očito u nameri da obuzda napad smeha ali ne uspevajući sasvim u tome – konačno se ponašaš onako kako sam od tebe očekivala.

– Je li tako?

– Da, tako je.

Osetio je žaoku njene uvrede, ciljane uvrede, bio je siguran. – Znači sve vreme si prepostavljala da sam kreten? Je li to u pitanju?

– Ne kreten. Stvarno ne. Ti si dobar momak. Ali misliš da možeš da izmisliš sopstvena pravila i svi će se, a naročito žene, povinovati. Namerno me izazivaš i promišljeno si bezobrazan. Čak i ne pokušavaš da se ponašaš u okviru kodeksa normalnog ponašanja. A i zašto bi? Žene ti neumoljivo padaju pod noge uprkos tvom stavu prema njima, pa zašto bi se priklonio normama pristojnog društva?

Nije mu se dopadalo što ga stavlja u kategorije i analizira njegove mane kao da spada u očekivane primere „muškog ponašanja”. – Držiš mi ovo predavanje samo zato što sam prokomentarisao tvoju težinu?

– Ne, već zato što si mislio da nije važno da li si nepristojan. Na kraju krajeva, ja nisam žena s kojom bi želeo da spavaš. Ne zanimam te ni lično ni seksualno, pa zašto bi onda ulagao napor da budeš šarmantan? Ne bi bilo nikakve koristi od toga, zar ne?

Posmatrao ju je prodornim pogledom. Nek je proklet ako i iz ovog okršaja nije izašla kao pobednik. Dosad je uvek bilo tako. Neprestano ga je seckala, verbalno u svakom slučaju, a on ju je postojano gledao s divljenjem. To što se smeje s njim je jedna stvar, ali sada se Karli smejala *njemu*. E to je nepodnošljivo. – Biću iskren s tobom. Iz nekog neobjašnjivog razloga, pobudila si moje interesovanje.

Iskolačila je oci i zagrcnula se kad je pokušala da udahne. Veselost ju je istog časa nepovratno napustila.

Spokojno je pričekao da ona povрати dah. – Došao sam do zaključka da je to zato što si tako neverovatno tajanstvena.

Uputila mu je pogled pun opreza pa zavrtela glavom, odbijajući da pogled ukrsti s njegovim. – Ne. Nisam. Ja sam kao otvorena knjiga. Ti prosto odbijaš da prihvatiš činjenicu da postoji ijedna žena koju tvoj šarm nije bacio na kolena.

Pretvarao se kao da nije rekla ni reč. – Kakvo ti je telo? To sam se pitao. Koliko si punačka? Kolike su ti grudi, koliko ti je lepa zadnjica? Navikao sam da kad pogledam ženu vidim šta se tu nalazi, bilo to privlačno ili ne, a ne na ovu krajnje razdražljivu igru nagađanja, na ovo nastojanje da zavirim ispod silnih slojeva ružne odeće.

Vrlo polako, Karli je spustila kašiku pored činije. Netremice ga je posmatrala pa stisla usta. – Užasno si razmažen. Ne prezaš od nemilosrdnog napada ako će te odvesti do pobeđe. U redu. Dakle, imam višak kilograma. – Kruto je slegnula jednim ramenom, uzvraćajući mu uporan pogled. – To je to. A razmetanje telom bi za mene bio veći zločin od prikrivanja. Ali šta s tim? Nije mi potrebno odobrenje muškaraca da bih se osećala dobro. Ja sam vrlo fina osoba i radim sjajan posao, i *stalo mije*. Stalo mi je do ove zajednice, dece, do ljudi uopšte. Pa šta? Koliko si ti zaista doprineo svom ličnom malom delu sveta?

Kašikom je zahvatio zalogaj čorbe, nazdravio joj njome pa je stavio u usta. Zamišljeno je žvakao, osećajući kako ona ključa pored njega, kako joj se u njoj rasplamsava bes zbog njegove neotesanosti. Konačno, znajući da je rastegao njeno strpljenje do krajnjih granica i da je već spremna da mu zafrljači čorbu na glavu, rekao je:

– Mislim da si i sama sjajan, nemilosrdan napadač. Ne mogu da se setim nijedne važne stvari koju sam ikada u životu učinio. Ali ne radim ni loše stvari, ne računajući moju primedbu na tvoju težinu, naravno. Porez plaćam na vreme, ne vozim u pijanom stanju, dajem novac u dobrotvorne svrhe – mada samo onda kad me uhvate. Ponašam se kao džentlmen i učtiv sam prema starim ljudima. To se donekle računa?

– Ne baš puno.

– Ma hajde, Karli. Zar ne možeš da mi oprostiš? Na kraju krajeva, samo sam bio radoznao i nisam imao nameru da uvredim. Ako zabadam nos u ono što me se ne tiče, pa to je samo zato što smatram da bi mogla biti vrlo privlačna. Ne, nemoj ponovo da

praviš te nepristojne zvuke. Dobro, nisi lepotica. Pa šta? Inteligentna si, vrlo inteligentna. A to je nešto vredno divljenja. Kad bi se malo potrudila oko svog izgleda, možda bi jednako inteligentni muškarci u gomilama nagrnuli na tvoja vrata. Verovatno bi imala silne sastanke.

– Ja nemam vremena za... silne sastanke.

– Nije to bolest, znaš. Ti si duhovita osoba. Trebalo bi da budeš u vezi sa posebnim muškarcem.

Karli je zavalila glavu pozadi da zagleda plafon. Ne gledajući u njega, pitala je: – Zašto je tebi stalo, Tajlere? Nisam ja ptica slomljenog krila koju treba da naučiš da leti. Ja ne želim da letim. Hodanje mi daleko više odgovara.

– Imam ideju – objavio je, vrlo zadovoljan samim sobom.

– O, ne. Sad smo se uvalili do guše.

Položio je dlanove na sto pa se pridigao sa stolice da se nadnese nad nju. – Izlazićeš sa mnom.

Karli ga je gledala kao da mu je izrasla još jedna glava. Kako ga je ostavila u iščekivanju, ponovo je seo, lupkajući prstima po stolu. – Dakle?

– Čekam da čujem poentu vica.

– Dobro. Evo je. Možda će ti se dopasti. Možda ćeš otkriti da uživaš u mom društvu.

Napravila je pokret kao da hoće da priguši smeh.

– Trebalo bi da dobiješ novčanu nadoknadu za to. Ti si profesionalac.

– Profesionalac? Da li uopšte da pitam?

– Pa, komičar, naravno.

– Vrlo sam ozbiljan. Najmanje što možeš da učiniš jeste da me saslušаш.

– Ne, najmanje što bi ti mogao da učiniš jeste da odeš kući i poneseš svoje ludilo sa sobom. – Izgledala je gotovo ljutito – i zajapureno. Obrazi su joj poprimili toplu ružičastu nijansu a ruke su joj se jedva primetno tresle. A onda je šaljivo razrogačila oči, uz hrapav uzdah. – Valjda nije zarazno, je li? – Odgurnula je stolicu

unazad i podigla ruke kao u samoodbrani.

Tajler je ustao sa stolice. – Dobro, kad ti kažeš. Ja mislim da bi trebalo da te uzmem pod svoje. A pričamo o mojim manirima! – Kad je krenuo prema njoj, kružeći oko stola pretećim korakom, Karli je vrisnula i poskočila na noge, brzo se krećući tako da sto ostane između njih.

– Dobro! Dobro! Reci ono što moraš da kažeš.

Tajler je napredovao. – Prekasno. Izazvala si moju muževnost. A s obzirom da imam nenormalan ego, kako ti tvrdiš, sigurno ima osnova za napad. Sad ćeš morati da platiš za to.

Pokušavala je da se ne smeje. Posmatrala je kako mu se osmeh širi licem i osetila zadovoljstvo. Smeh se probijao kroz njene čvrsto stisnute usne. Šakom je preklopila usta, neprekidno se oprezno pomerajući. Pratio ju je u stopu.

A onda se naglo bacio preko stola i zamahnuo ka njoj. Vrisnula je od iznenađenja ali je bilo prekasno. Uhvatio ju je.

Tajler ju je vukao preko stola, čvrsto je stežući za mišice, s osmehom na licu. Ona se smejala, naočare su joj se nakrivile na nosu, a grudi nadimale. I njega je obuzela luđačka, gotovo neodoljiva želja da je poljubi.

Šta, kog đavola? pomislio je i nagnuo se bliže, ne skidajući pogled s njenih mekanih, blago rastavljenih usana. Obuzela ga je slatka strepnja koja je nadmašila čak i ono što je osetio sa ženom s maskom u kućici pored bazena a bila je zapanjujuća po svojoj silini. Ono što je sada osećao bilo je vrlo strano njegovim iznurenim čulima, pa se trgao kad je ona progovorila.

Nije bila bez daha. Ton joj je bio tih i preteći. – Odbij.

Sto je i učinio. Polako se dozivao pameti, prestravljen onim što je zamalo učinio. – Karli, za ime boga.

– Uspeo je da bezazleno slegne ramenima. – Nikada pre se nisam... igrao sa ženom. Hteo sam samo da...

– Ma daj, molim te. Poštedi me. Znam šta si radio.

– Ah, šta? – Možda bi mogla i njemu da kaže, jer on svakako nije imao ni najmanju predstavu o tome šta se zbivalo u njegojoj

glavi. *Karli*P. Blagi bože.

Karli je petljala oko naočara. – Igraš igrice. Već sam ti rekla, neću to da trpim.

Zvučalo je uverljivo, ali ne potpuno istinito. Ali mu je pomoglo da povрати samopouzdanje. – Naravno da sam se igrao. I ti si. Zato i treba da izlaziš sa mnom. Ah-ha, samo me saslušaj. – Sačekao je da ona sedne.

– A sad nemoj besno da odjuriš od mene. Mislim da bismo uživali u društvu jedno drugog, u najmanju ruku, sve dok stvari držimo na platonskom nivou. Nadam se da nisi pomislila da hoću...

– Zašto? – prekinula ga je, oštrog glasa i podozrivog pogleda. – Zašto bi želeo da provodiš više vremena sa mnom?

– Dopadaš mi se. Stvarno mi se dopadaš. Ti me zasmijavaš. – A onda je dodao: – I teraš me da budem skroman.

Frknula je, a onda se oglušila na pogled neodobranja zbog nepristojnog zvuka.

– Prijalo bi oboma. Ti bi mogla da naučiš da se ma lo opustiš, da se usredsrediš na još nešto mimo svojih obaveza prema školi, a ja, kao što rekoh, da uživam u tvom društvu.

– Sigurno postoje druge žene u čijem bi društvu više uživao?

– Možda. Ali iz drugačijih razloga. – Zaustila je nešto da kaže a onda je podigao ruku u znak predaje. – Znam. Ničim izazvano. Oprosti mi. Ali u poslednje vreme sam se strašno dosađivao i...

Namrštio se kad se od srca nasmejala. – Smrtno sam ozbiljan, hoću da to shvatiš. Evo, ja ovde iznosim srce na dlan a ti ga nemilosrdno gaziš.

– Znaš šta, Tajlere?

Nije imao poverenja u taj osmeh. – Verovatno ne znam.

– U pojedinim trenucima je zaista bilo zabavno, što je, ukoliko si iskren, iznenađenje za oboje.

Uhvatio se za grudi, glumeći srčani udar. – Šta? Priznaješ da uživaš u mom društvu? Nisam zabrazdio toliko da za mene nema iskupljenja? Nisam potpuno odbačen? Karli Makdanijels uživa u mom društvu? Kakvo je još ohrabrenje potrebno čoveku?

– U pojedinim trenucima – pojasnila je. – Dobro, gde bismo išli i šta bismo radili na tim eksperimentalnim, platonskim sastancima?

– Znači da pristaješ?

– Svakako da ne. Sve dok mi ne odgovoriš na pitanje.

– Ne znam. – Nije do kraja razmotrio celu stvar. – Uobičajeno?

– Kao šta na primer?

– Večera? Ples? – Iscerio se, spreman da razradi ideju i doda razne stvari na spisak. – Vožnja rolerima? Skakanje bandžijem? Surfovanje?

– Možda bih mogla da se nosim s izlaskom u bioskop. Tamo je mračno i niko ne bi znao da sam izašla s manijakom.

Ozareno joj se smešio. – Odličan izbor. Sutra?

– Sutra je subota. Zar ne ideš na pravi izlazak?

– Karli, Karli, Karli. To će *biti* pravi izlazak. Sve do poljupca za laku noć, ali bez njega.

Karli je iskrivila usta na očitu pomisao i zagrizla ugao donje usne zagledajući svoje kratko podsečene, uredne nokte.

– Pa nije u pitanju život ili smrt, znaš – reče on suvo. – Pustiću te i da izabereš film. – Posmatrao je prolazan izraz na njenom licu i video njenu neodlučnost, njenu... uznemirenost? Žena s kojom nikada ne zna na čemu je. Nije se mogao setiti kad je poslednji put morao stvarno da preklinje ženu da izađe s njim. Prilično uznemirujuće iskustvo.

– Mogu da biram šta ćemo gledati?

Srce je počelo brže da mu kuca. – Apsolutno.

– Pravi pravcati ustupak. U redu. Pristajem.

Tajler je osetio kako mu se mišići opuštaju i tek je onda shvatio koliko je zapravo bio napregnut. Osećao se kao da je postigao neki izuzetan podvig. Karli je tvrd orah. Odlučio je da joj pomogne da se opusti. Može da joj pomogne oko dece, da je rastereti nekih obaveza kao i da joj pokaže kako da se provodi.

Najednom je shvatio da je situacija počela da se popravlja. Dosada je otišla u nepovrat. Prvo je tu bila noć provedena sa tajanstvenom, suzdržanom ženom s maskom, čiji je identitet

Brenda uporno odbijala da mu otkrije, uprkos svakom njegovom naporu da je privoli laskanjem. Njegova znatiželja u vezi s malom epizodom još uvek je bila izuzetna; nikada nije sreo takvu ženu. Pre ili kasnije, saznaće ko je u pitanju.

Naravno, nikada pre nije sreo ni ženu kao što je Karli. Bila je stvarno jedinstvena. Nasmehio se kad je opet pomislio na nju. Razdražljiva, nezavisna i otvorena Karli. Svakako je doživeo dovoljno uzbuđenja da mu potraje neko duže vreme.

– Ne mogu da verujem da si odabrala ovaj film.

Karli se smeškala u nejasno osvetljenom bioskopu, i te kako svesna Tajlerovog prisustva u sedištu do njenog. Na sebi je imao farmerice i džemper tamne boje. Osećala je miris njegovog sredstva posle brijanja i njegov lični, muževan miris. Miris koji uliva poverenje, deluje podsticajno i raspamećuje. – Obožavam Mela Gibsona.

– Eto sad, zašto me to iznenađuje? Ah, da. U nekoliko navrata si mi stavljala do znanja da se mačo, seksi muškarci kod tebe kotiraju jako nisko.

– Ne, jasno sam ti stavila do znanja da se muškarci koji *misle* da su mačo i seksi kod mene kotiraju jako nisko.

– Nemoj tako da me gledaš. Za sebe nikada nisam rekao da sam mačo.

– Da li bi rekao da si osećajan?

– Svakako. Naročito na pojedinim mesdima. Kao recimo, u dnu stomaka, pri vrhu kičmenog stuba...

Karli je prestala da diše a kožu joj je oblila vrečina. Nije lagao. Jako se dobro sećala koliko je osetljiv na tim mestima. Tokom čitave jedne vrlo posebne noći, pokazivao joj je kako da daje i prima i ona je potpuno uživala u svakoj pojedinoj lekciji.

Grubo ga je ćušnula laktom da prikrije svoju reakciju. – Nemoguć si.

– Nisam. – Sačekao je delić sekunde. – Samo sam *vrlo* osetljiv.

– Ćuti, poćinje film. – Karli je znala da to zvući grubo ali nije marila. Tajlerovo flertovanje je samo to – flertovanje. Radi to sa svakom ženom s koju sretne, imala ona devet ili devedeset godina. Ne znaći ništa i verovatno i ne bi ništa ni znaćilo da ona nije ta tajanstvena žena. Ali bila je i te reći su na nju imale višestruko dejstvo. Razum joj je govorio da se šali, ali bi joj srce preskakalo otkucaje na svako njegovo zadirkivanje.

– Lekcija broj jedan, Karli. Neučtivo je reći svom pratiocu da ćuti.

Odvratila je pogled i zagledala se u njega kroz sve jaću tamu. – Ćak ni onda kad poćinje film a on blebeće o svojoj seksualnosti i vrlo lićnim sklonostima?

– Tako je. Trebalo je da mi kažeš gde si ti osetljiva.

– Ah. Dobro, da vidimo. Stopala?

– Ne trudiš se baš da budeš u fazonu, je li?

Nasmejala se i osetila kako se deo tenzije povlaći pred njegovim oporim izrazom lica. Blago se nagnuvši ka njemu, srdaćno ga je ćušnula ramenom. Taj ćin ih je oboje zatekao i Tajler prošaputa: – Tako je već bolje – a onda je smelo zagrlio.

Osećaj je bio dobar. Utešan i uzbudljiv u isti mah. Neprestano je morala da se podseća da je za njega sve to samo igra. Da za njega ona predstavlja samo rasonodu.

– Nema potrebe da budeš toliko drvena – dodao je. – Neću biti bezobrazan. Samo se opusti.

Reći joj je tiho prošaputao u uvo. Mogla je da doda da joj je to još jedna osetljiva taćka, da, zaista. Bio je izuzetno paćljiv prema njoj, blago je zadirkivao i bio tako brićljiv. Poželela je da se nasloni o njega, da jaće oseti vrelinu njegovog tela pored nje. Umesto toga, gledala je pravo ispred sebe. – Ššš. Neću da propustim film zbog tebe.

Biće sve u redu, razmišljala je Karli, kad je napokon uspela da se malo opusti. Tajler je nikada neće povezati sa ženom u kućici pored bazena. I nije pokušavao da je opipava; ruka mu se nije pomerala sa njenog ramena i nije je privlaćio bliće sebi. Prosto je

bio... tu. Nepokolebljiv. Obziran. Muževan.

Podelili su ogromnu kesicu kokica s ekstra dodatkom maslaca i veliku koka-kolu. Karli je osetila Tajlerov pogled na sebi kad je nesvesno polizala maslac s prstiju, ali kad se okrenula ka njemu, nije rekao ni reč. Delovao je zbunjen, uzrujan i razdražen. Karli mu se namrštila, ali je on odmahnuo glavom i skrenuo pogled. Nije mogla ni da nasluti njegove misli, a nekoliko sekundi kasnije ustao je rekavši da ide da kupi slatkiše. Vratio se s bombonjerom.

– Posle onih silnih kokica, još imaš mesta i za slatkiše?

Glas joj je bio jedva čujan šapat i on joj je odgovorio istim tonom. – Opet to radiš. Čoveku s kojim si izašla ne smeš da se obraćaš kao da je neki proždrljivac. Treba da kažeš, „Ah, slatkiši!” i da se zahvališ.

Namestila je beizražajan izraz lica. – Ah, slatkiši! Hvala.

Naglas se nasmejao zbog čega su ljudi iza njega počeli da gundaju u znak protesta.

Karli je šapnula: – Ako mogu da sudim po tvom izlivu smeha, izgleda da nisam to uradila kako treba?

– Zabavna si, Karli. Stvarno jesi. Hvala ti što si izašla sa mnom večeras.

Osetila je kako joj se grlo steže dok je pokušavala da se nasmeši. Na časak je oborila pogled u krilo a onda ga pogledala pravo u oči. – I ja se lepo provodim. Hvala ti što si me pozvao.

Još trenutak joj je uzvraćao pogled, čvršće je stegao u srdačan zagrljaj a zatim je opet obratio pažnju na platno. Karli je bez reči proučavala njegov profil. Nije bio naduveni, uobraženi egomanijak kao što ga je ona optuživala. Barem ne sada sa njom.

Verovatno zato što je bio s njom; nije se trudio da je zadivi niti zavede. Tvrdio je da se dosađuje, ali nije bila sasvim sigurna da je to moguće, uzimajući u obzir njegovu reputaciju. Nema sumnje da Tajler Ramzi može svaki dan izlaziti s drugom ženom, ne mora da izvodi nju.

Ali, prijalo joj je da provodi vreme pored njega, znajući da u njoj ne vidi ženu već više druga, nekoga s kim može provesti

nekoliko sati. Pomislila je na zabavu i zadrhtala.

Tajler se pomirio s tim da je ona punačka, ružna i da ima grozan ukus za oblačenje. Nije oklevao da iskaže prezir prema njenom izboru odeće. Ali samo nekoliko sitnih promena – perika, sočiva u boji – i uopšte je nije prepoznao.

Sa svakim satom koji je prolazio, sve više ju je privlačio. Na početku je bila u pitanju čista fizička strast. Na kraju krajeva, Tajler Ramzi je bio muškarac o kakvom devojke sanjaju a žene maštaju. A Karli je nedavno izživela svoju maštariju. Ali sada ju je pogodila spoznaja o tome koliko je lako mogla da se zaljubi.

Karli je razmišljala o ženi kakva je nekada bila, tako lakomislena, tako željna da privuče pažnju svog muža, toliko je želela i tražila njegovo odobravanje. Tada je pretrpela bedan neuspeh da bi konačno naučila dragocenu lekciju. Nije svu krivicu svaljivala na svog muža jer je i ona njega izneverila na stotinu načina. Ali on nije čak ni pokušao da bude strpljiv s njom. Zasipao ju je otpužbama bez kajanja, nimalo ne uzimajući u ozbir njene godine i neiskustvo. Isprva ju je skrhalo činjenica da je lišena seksualnosti, da je zatajila u osnovnim ženskim stvarima.

Sada je bila starija, pametnija, nije više slepo verovala muškarcima i njihovim praznim obećanjima. Njen muž nije gubio vreme da pronade nekoga ko bolje odgovara njegovim seksualnim sklonostima. Sećanje je više nije bolelo, nije je ispunjavao razočarenjem i samoprekorom. Zaklela se sebi da nikada više neće doći u stanje takve ranjivosti. I nikada nije pala u iskušenje da poklekne.

Sve do Tajlera. Sada je imala jednu noć za sebe, vrlo posebnu noć koju će pamtiti kada jednom bude došla neminovna usamljenost.

Prijateljstvo sa Tajlerom je bilo zabavno, međutim, to što ga je te jedne vrlo posebne noći upoznala kao muškarca bila je uspomena u čijem će prisećanju uvek moći iznova da uživa. Nije se čak ni trudio a uspeo je da u njoj probudi osećanja koja nikada pre nije iskusila, stvari za koje je mislila da nije u stanju da doživi. Dokazao

je da je njen muž pogrešio u vezi s njom. To će morati da bude dovoljno.

Moraće da bude obazriva da on nikada ne postane sumnjičav. Moraće da zaboravi na još prijateljskih, opuštenih izlazaka. Nije smela da rizikuje. Mogućnost emocionalnog bola je prosto bila prevelika. Ali šta će biti s programom? Hoće li moći da se drži na odstojanju čak dok bude radila s njim satima bez prestanka?

Neće biti lako, ali nije imala izbora.

– Pričaj mi o Karli.

Brenda je stala usred pokušaja da završi slaganje veša. – O Karli? Šta bi hteo da znaš o njoj?

Tajler je slegnuo ramenima. – Ne znam. Koliko je dugo poznaješ? Zašto nije udata?

Brenda je progutala knedlu pa odvrtila pogled. – Bila je udata. Kao vrlo mlada devojka. Ali im nije uspelo. A otada... prosto nije našla pravog muškarca. Inteligentna je, vedra, zabavna i brižna. Vrlo je posebna.

Tajler se blago namrštio a onda odmahnuo rukom na Brendinu odbranu Karli. – Ne moraš da me ubeđuješ. Odnedavno provodim s njom dosta vremena i meni se dopada. – Na trenutak je začutao pa odmahnuo glavom. – Nisam znao da je bila udata. Bilo joj je teško, a?

– Ja... ah, Karli je vrlo povučena, Tajlere. Nije mi prijatno da govorim o njoj.

– Nisam hteo silom to da izvlačim iz tebe. Samo mislim da je šteta što nema neku posebnu osobu.

Brenda se okrenula i pogledala ga. – Rekla mi je da ste išli u bioskop.

– Da. Bilo je baš zabavno. Uživao sam. Lepo je kad čovek izađe s nekim i ne mora da brine o tome kako će se veče završiti. Zapravo je bilo bolje od izlaska s momcima. Nisam morao da trpim i uzvraćam priproste šale o seksu i o tome ko je poslednji osvojio neku ženu. Bilo mi je prijatno. Znaš šta hoću da kažem?

W & N

Brenda mu se osmehnula, vrlo nežno. – Nemoj izgledati tako zbunjeno, Tajlere. Znam tačno na šta misliš. Džejson kaže da se i on osećao isto kad je upoznao mene. S drugim ženama i muškim prijateljima uvek je morao da nosi neku masku, postojao je neki određen način ponašanja koji se očekivao od njega. Sa mnom je prosto mogao da bude ono što jeste.

– Postoji jedna velika razlika, Bren. Džejson nije mogao da skinе ruke s tebe.

Nenadana provala smehа se brzo okončala. – To je tačno, hvalа nebesima. Pretpostavljam da se tebi to ne dešava s Karli?

– S Karli? Ta žena je dala potpuno novo značenje reči *loš ukus*. Samo njena odeća je dovoljna da mi se želudac prevrne. A u nekoliko navrata sam žarko poželeo da joj strgnem one vražje naočare s nosа i izgazim.

– I meni je istа misao padala na pamet, Tajlere. Ali Karli se nikada neće promeniti. Neće se oblačiti tako da udovolji drugim ljudima. Oseća se dobro u svojoj koži i stilu koji je odabralа.

– Koji stil? Nema ona nikakav stil. – Iznenada se nasmešio i priznao: – Mozgao sam kako bi izgledala sasvim naga, i da joj kosa ne bude mučno zategnuta u pletenici.

Brendi je pala vilica, а onda je prasnula na njega. – Tajlere Ramzi! Da se nisi usudio da zavedeš moju prijateljicu iz puke znatiželje. Nikada ti ne bih oprostila!

Tajler je ustao, bacajući pogled na sat. Ravnodušno je uzdahnuo: – Ti bi htela da se ja nimalo ne zabavljam, Bren.

– Samo se ti *zabavljaj* s drugim ženama. A Karli ostavi na miru.

– Karli je sasvim bezbedna. – A onda je dodao – Jesi li sigurna da ne želiš da mi kažeš ko je devoјka iz harema?

– Ne mogu. Obećala sam joj da neću reći.

– Ali zašto? Šta to krije?

– Ona... poznata joj je tvoja reputacija. I... pretpostavljam da ne želi da se upušta u neku vezu. – Brenda slegnu ramenima. – Žao mi je.

Tajler je škrgutao vilicom iz osećaja osujećenosti. – Nema

poverenja u mene.

– Pa... ne.

Prasnulo je. – Šta je to s vama ženama? Nisam ja neka napaljena muška kučka! Zar niko neće da mi poveruje da i ja imam skrupule?

– Vi žene? – Brenda mu se široko osmehivala. – Ovo mi liči na Karlinu bukvicu. Je li bila gruba prema tebi?

– U jednom trenutku, da. Imam osećaj da nema visoko mišljenje o meni. Zatim se u sledećem času smeje i neverovatno je duhovita. – Udaljio se nekoliko koraka. – Nепrestano me drži u neizvesnosti.

Brenda ga je ispratila do vrata. – Znam da imaš skrupule, Tajlere. I mislim da si divan čovek, uprkos svemu.

– Odskočila je kad se okrenuo i šaljivo zamahnuo ka njoj. Produžila je, smejući se: – Ali Karli je drugačija. Ne želim da je vidim povređenu.

– Povređenu? Karli je ranjiva koliko i bodljikavo prase. Ali ako se brineš da ću joj obećavati stvari koje ne mogu da održim, nemoj. Rekao sam joj da volim da se družim s njom, i to je sve. Divim joj se, uprkos njenom očajno lošem odevanju. I osim ukoliko ne skriva veliko iznenađenje ispod te grozne odeće, sumnjam da ću ikada doći u iskušenje da produbim naš platonski odnos. Sasvim je bezbedna.

Čak i dok je izgovarao te reči, Tajler je mislio kako je vičan lažov. U iskušenju je, više nego u čistom iskušenju. Razlika je samo što je iskušenje stiglo u potpuno drugačijem pakovanju. Karlin izgled ga nije privlačio, ali je njena ličnost imala izuzetnu draž. Vrlo često bi poželeo samo da je dodirne, po ruci ili po glatkom obrazu. Prijalo bi mu da je drži u naručju.

– Hvala ti, Tajlere. Drago mi je da si se sprijateljio s Karli. Potrebno joj je malo zabave i uzbuđenja s muškarcima a ne s onim uštogljenim tipovima iz školskog odbora.

Tajler je upravo izlazio kad se naglo zaustavio. – Stekao sam utisak da se ne viđa ni sa kim.

– Karli izlaženje s njima ne shvata kao sudar zato što radi s njima. Ona misli da je njihovo zanimanje vezano isključivo za

posao. Ali ja se ne slažem. Mislim da su ljubopitljivi koliko i ti, ali za razliku od tebe nemaju savest. – Podigla je pogled ka njemu, mršteći se. – Dosad im Karli nije dopuštala da utáže svoju radoznalost.

– A šta je s Karli? Zar ona nije radoznala?

– Karli? – Brenda je petljala oko svoje kose i skretala pogled s Tajlera. – Ne. Jednostavno više nije zainteresovana. Kao i s odećom, misli da je previše vremena izgubljenog na društveni život puko traćenje dobrih moždanih talasa.

Tajler se cerio. – Mogu da je zamislim kako to izgovara. – Ponovo je bacio pogled na sat a onda brzo dodao: – Znači, upoznale ste se u školi?

– Karli i ja se znamo godinama. Bez njene pomoći, nikada ne bih završila koledž.

Tajler je začutao za trenutak da upije značaj Brendinih reči. – Poput mama koke, zar ne? *Voli* da pomaže ljudima.

– Da. Takva je.

Zadovoljno klimajući glavom, Tajler je otišao, kasneći na sastanak. Do snahe je svratio sasvim spontano. Karli je ponovo odbijala da se viđa s njim mimo treninga, tvrdeći da ima previše testova koje mora da oceni i da pripremi veliki test. Nedostajala mu je.

Činilo se da Karli ima neki urođeni dobar odnos s decom. Kad je bio mlađi, mislio je da samo njegova majka ne voli i ne razume decu. Uopšteno govoreći, žene bi trebalo da imaju tu materinsku stranu, razmišljao je. Ali kako je sazrevao, saznao je tačno koliko je pogrešio.

Njegova majka nije želela njega i Džejsona zato što su ometali njen životni stil, što je u suštini značilo da su joj ograničavali seksualnu slobodu. Barem je ona tako tvrdila. Tajler se nije sećao nijedne situacije u kojoj ju je njegovo prisustvo sputavalo.

U najranijoj mladosti je naučio šta to žene rade s muškarcima. *Video* je šta žene rade s muškarcima. Njegova majka nije bila obazriva. Njegova majka teško da je bila majka.

A otada je sreo previše žena koje su, činilo se, delile njena osećanja. Život je u službi uživanja dokle god imaš novca, dobar izgled i prestiž. To je bio način života koji je većina žena ganjala, način života u kome nije bilo mesta za decu. Deca remete karijere i upropašćuju inače savršene figure.

Verovatno nikada neće imati sopstvenu decu. Njegov način života prosto ne vodi ka odgajanju dece. I nikada ne bi decu lišio topline i ljubavi koju zaslužuju. Deca bi trebalo da obogaćuju život, treba im se radovati, štiti ih, a ne smatrati ih teretom koji treba istrpeti.

Slika Karli, u braku i sa sopstvenom bebom u naručju, proletela mu je kroz glavu. Ta slika je za sobom ostavila sukobljene emocije: nežnost jer je znao da će biti sjajna majka. Ali i posesivnost, takođe, koja nije imala nimalo smisla. Odbijao je da se dalje zadržava na tom osećaju i odlučno je potisnuo tu sliku iz glave.

Uznemiravala ga je činjenica da ona toliko obuzima njegove misli. Naročito kada ima druge stvari na umu.

Nije hteo da digne ruke od tajanstvene žene – on nije tip muškarca koji bi ostavio nerešenu zagonetku. Ali iznova i iznova bi zatekao sebe kako mu misli skreću ka Karli i njenoj neobičnoj duhovitosti, nežnosti i strpljenju koje pokazuje prema svojim đacima.

Svako ko bi odvojio dovoljno vremena da stvarno upozna Karli, shvatio bi da ne postoji ništa ružno u vezi s njom, uprkos odvratnoj odeći koju nosi. Bila je podjednako kompleksna i komplikovana kao i sve žene. Nije preterivao kad je rekao da ga je zaintrigirala.

Premda je znao da se lepo provela s njim, odbijala je sve naredne ponude za izlazak. Nije mu uzvraćala pozive. Skoro bi se mogao zakleti da ga izbegava, ali zašto?

Neće navaljivati, a pre ili kasnije, razumeće je.

A dotle je nameravao da uživa u svakom minutu.

6.

Karli je videla kako Tajler zaustavlja auto na ivičnjačku ispred Brendine kuće. Stigao je neočekivano i ona se potpuno ukipila. Uz trzaj je ubacio menjač u rikverc a onda hitro iskoračio napolje. Delovao je odlučno – više nego odlučno ako je suditi prema izrazu na njegovom licu. Nestao je iza prozora da bi se pojavio na kuhinjskim vratima.

Pokucao je oštro, jednom, pa stupio unutra, ne čekajući odgovor. Brenda mu je izašla u susret, s rukama na kukovima, blokirajući mu pogled ka kuhinjskom stolu za kojim je sedela Karli.

– Tajlere! Šta radiš ovde?

–Insistiram da mi kažeš ko je ona.

– Ko?

Uputio joj je pogled pun nestrpljenja. – Dosta je bilo, Brenda. Znaš na koga mislim. Devojka iz harema. Ko je ona?

Brenda je zakolutala očima. – Po poslednji put, Tajlere. Ne!

Karli je poželela da nestane. Bilo je tmurno nedeljno jutro, sasvim u skladu s njenim raspoloženjem. Došla je kod Brende po utehu, uzburkanih emocija. Sve se promenilo u odnosu na ono što je bilo samo nekoliko dana ranije. Nije znala šta da misli, šta da čini. Suviše je stvari saznala u poslednje vreme. Suviše.

Jedno je bilo sigurno: na doživljaj s Tajlerom više nije mogla da gleda kao na lekciju iz seksa. Onaj jedan „izlazak” s njim joj je to dokazao. Tajler ju je dirnuo, i to ne samo fizički. Raspršio je zablude koje je imala o sebi samoj, ukrao je njene strahove i razočarenja.

A sad kad se viđaju svakodnevno, bojala se da bi joj isto tako mogao ukrasti i srce.

Nije smela da dopusti da se to desi. Bilo joj je potrebno vreme da razmisli, da shvati svoje reakcije. A evo Tajlera, željnog da sazna ko je ona stvarno. Previše ironično da bi se moglo podneti.

– Te tvoje prijateljice su stvarno sjajne, Bren. Izluđuju me. – Grubo je prošao prstima kroz kosu, pokretom ispunjenim teskobom.

– Prijateljice?

– Nema potrebe da zvučiš tako naivno. Prvo devojka iz harema odbija da mi kaže ko je. A onda Karli odbija da uzvрати na moje pozive. Pozivam je da izađemo a ona odgovara jedino sa ne. Kunem ti se, žena je potpuno...

Tada ga je Brenda prekinula, glasno se nakašljavajući i pokazujući očima kako bi mu skrenula pažnju u pravcu kuhinjskog stola. Pogledao je i Karli je spazila kako mu se lepe oči blago sužavaju.

Činilo se da ga je razdraženost napustila; postao je bezmalo veseo. – Ma šta je to s tobom, kog đavola? Grozno izgledaš.

Pošto ga je prostreljala pogledom uz zgađeno mrštenje, okrenula je glavu na drugu stranu. – Prehlađena sam – reče Karli. Iskreno se nadala da je neće dalje zapitkivati, jer njene natekle, pospane oči nemaju nikakve veze s bolešću.

– I od toga ti se kosa tako ukovrdžala?

– Ne, nije mi se kosa od toga ukovrdžala. – Savršeno ga je oponašala. – Džogirala sam dovde po kiši a od kiše mi se kosa uvek ukovrdža.

Tajler ju je pomno proučavao. – Upravo si rekla da si prehlađena! Zašto bi, pobogu, izlazila na kišu?

– Džogiram svake nedelje. Zašto bi danas bilo drugačije? Malo kiše nikoga nije ubilo. – Bila je svesna da je zajedljivija nego obično, ali nije nameravala da se tog jutra suočava s njim. Osetila je bolno probadanje u srcu a odmah zatim ju je zbolela glava.

– Ne. Kiša ne ubija, samo se od nje nekim ljudima kovrdža kosa. – Tajler se široko smešio. – Barem je nekoliko pramenova našlo izgovor da pobjegne od paklene pletenice. To se kosa verovatno

pobunila.

Nasmejao se na sopstvenu šalu a Karli se ukrutila na taj zvuk. Odgurnula je čašu pa podigla bradu. – Možda bi sad trebalo da pođem, Bren. Tajler očito ima nešto o čemu želi da razgovara s tobom. A ne bih volela da me zahvati provala oblaka.

Brenda je ćušnula Tajlera pa pohitala ka Karli. – Nemoj ići, ne još. Nismo završile... razgovor.

– Da, Karli. – Tajler je izvukao stolicu i opkoračio je, okrećući se ka Karli sa širokim osmehom na licu.

– Od Brende verovatno ionako neću izvući nikakvu informaciju. Izgleda mi prilično tvrdoglavo, slažeš se?

– Onda se okrenuo ka Brendi. – A ti i ja ćemo kasnije razgovarati.

– Neće ti vredeti. Već sam ti rekla da sam se zaklela da ću čuvati tajnu.

Razljućen, naglašeno je gledao u Karli. – Da li zaista želiš da o mom ličnom životu razgovaramo pred društvom?

Brenda mu se naruga. – Karli nije društvo.

– Isuse... hvala ti, Bren – reče Karli.

– Znaš šta hoću da kažem, Karli. Uostalom, sigurna sam da te nimalo ne zanima Tajlerov ljubavni život. Je li tako?

Karli je stisla usne, osećajući se kao da je zarobljena u košmaru. Brenda je pokušavala da je zadirkuje; još uvek je želela da Karli kaže istinu Tajleru. Samo što Brenda nije znala šta je ta istina i Karli nimalo nije sumnjala u preneraženost koju bi osetila da zna. Kad je reč o tome, Tajler bi takođe bio preneražen. I verovatno razočaran. Karli to ne bi mogla podneti. – U pravu si. Ne zanima me da sedim i slušam sve detalje. Stoga – ustala je – odoh ja.

Tajler ju je uhvatio za ruku. – Ne možeš sada da pešačiš do kuće. Pada kiša.

– Veruj mi, nimalo mi neće smetati.

– Ma daj, Karli, nemoj biti tvrdoglava.

– Tajlere, opasno sam blizu toga da te tresnem. – Morala je da pobegne od njega. Smesta.

– Pretiš nasiljem? Vidi, vidi, od prehlade postaješ mrzovoljna.

Vukla je, ali je nije ispuštao iz stiska. – Tajlere, šta si nameravao da radiš danas pre nego što si došao ovamo i odlučio da me maltretiraš?

– Nameravao sam da maltretiram Brendu, ali ti ćeš mi bolje poslužiti.

Osećala je toplinu njegove šake na svojoj ruci, osećala prodornu snagu njegovih očiju. – Pusti me. Hoću da idem.

Tajler je oborio pogled ka svojoj ruci, još uvek obavijenoj oko Karlinog ručnog zgloba. Videla je ono što je video i sam. Prstima je potpuno obavio njen zglob. Imala je tanak zglob, sitne kosti. Rekao je: – Izbegavaš me.

Dah joj je ostao zarobljen negde u dijafragmi, od čega ju je zaboleo grudni koš. Prepiranje s njim je iziskivalo mnogo napora. – Bila sam zauzeta. Zašto me uopšte zoveš za vikend? Sigurna sam da ti je društveni kalendar prilično popunjen.

Dobacio joj je osmeh. – Ne, i mnogo je razočaranih dama, mogu da ti kažem.

Sada ga je dovoljno poznavala da zna da je samo pecka. Nije ni blizu egomanijak kakav se pretvarao da jeste. Nehotičan osmeh joj je iskrivio usta. – Tajlere, prestani da se zavitlavaš. Pusti me.

– Ne, dok ne obećaš da ćeš me zabavljati. Hajde da radimo nešto, da idemo negde. Dosadno mi je i utučen sam. Potrebno mi je društvo.

– Utučen? – Bio je oličenje šarma i previše zamaman. Čudno, ali ne samo da je odigrala uloge dve različite žene, ona se i *osećala* kao dve različite žene. Tajler je uspeo da je razvedri iako je on bio uzrok njenog rđavog raspoloženja.

– Tako je. I s dobrim razlogom. – Široko se osmehivao Brendi. – Neko je pobegao od mene na Brendinoj zabavi pre neku noć a ona sada neće da mi kaže ko je ta žena.

S teatralnim gubljenjem daha upriličnog da prikrije njenu nelagodu zbog sebe same, Karli je iskolačila oči. – Ne! To ne može biti istina.

– Nažalost, jeste. Ja sam se zaljubio a beštija me je šutnula.

Bilo je očito da je reči izgovorio u šali, ali se Karli ipak trgla. Brenda je brzo rekla: – On... upoznao je jednu moju prijateljicu na zabavi. Izgleda da su se lepo slagali, ali... ona ne želi više da ga vidi. Nikada. – Završila je uz sleganje ramenima.

– Samo mi reci ko je, Bren. Ostalo mogu da podnesem.

Želeći da odigra svoju ulogu kako treba, Karli je pitala uz naglašenu sumnjičavost. – Ne znaš ko je ona?

– Apсурdno, zar ne? Ali odbila je da skine masku samo da ne bih saznao o kome se radi.

Karli se mučila da opusti napete mišiće. – Pametna devojka.

– Ah, nije ona bila devojka. – Uputio joj je podrugljiv osmeh, očigledno razdražen njenim „spuštanjem”.

– Bila je žena, i to kakva. Đavolski seksipilna žena. – Okrenuo se ka Brendi, s podrugljivo molećivim pogledom u očima. – Molim te! Reci mi ko je. Obećavam ti, biće ti zahvalna kasnije.

Brenda se iskezila na njegov žalostan izraz lica. – Ne znam. Šta ti misliš, Karli?

Karli će kasnije sigurno zadaviti Brendu. Nakašljala se. – Mislim, ako je žena imala dovoljno pameti da izbegne vezu s Tajlerom, trebalo bi da ispoštuješ njene želje.

Tajlerov osmeh nestade a on reče, promišljenim biranim rečima: – Eto, opet me klevećeš. Zbog čega misliš da toliko toga znaš o meni, Karli? – Pokušala je da se oslobodi, ali je on samo pojačao stisak. – Nikada nisam prinudio ženu da bude u nekom odnosu sa mnom – osim tebe, naravno, ali to je sasvim druga priča, zar ne? Obično su žene te koje pokušavaju mene da prisile na vezu. I prilično su otvorene u vezi s tim. Kažu šta *one* žele, šta je *njima* potrebno u toj vezi, a neprolazna odanost nije na vrhu njihovih lista vrednosti. E sad, to bi značilo da sam ja iskorišćen a ne onaj koji koristi druge, zar nije tako?

– Ne, nije. Ne zanima me da iznosim bilo kakve komentare koji se tiču tvojih osvajanja.

– Ali to često činiš.

– Onda se izvinjavam. – Netremice je gledala njegovu ruku kojom je još uvek stiskao njen ručni zglob. Srce joj je tuklo tako brzo da je jedva disala. Nikada nije videla Tajlera da tako vatreno i tako neposredno priča o svom ličnom životu. Možda ga je pogrešno procenila. O tome bi morala da razmisli u tišini sopstvenog doma. – A ako me sada pustiš, neću te više gnjaviti.

Raspoloženje mu se menjalo brzinom munje. – Ali danas želim da me nerviraš. Zar nisi obraćala pažnju na ono što pričam? Iako nosiš najodvratniju garderobu koju sam video na muškarcu, ženi ili zveri, ipak želim tvoje društvo. – Oklevao je a onda nerado pitao: – Gde si to uopšte našla? Nemoguće da postoji prodavnica koja ti je to prodala?

Karli je oborila pogled ka svojoj zelenoj najlonskoj trenerci. Bila je na štrafte i vrlo topla. Ispod nje je nosila sivu bluzu.

– Nisam ni pokušavala da budem elegantna, Tajlere. Džogirala sam. Po kiši, a ne po modnoj pisti. Kakve veze ima kako izgledam? – Poslednji put je naglo trгла ruku i oslobodila je njegovog stiska pa se zaputila ka kuhinjskim vratima. – Nazvaću te kasnije, Bren.

Karli je užurbano izašla kroz vrata a onda otrčala krupnim koracima, smesta osetivši kako joj kiša natapa kosu i sliva joj se niz lice. Zamakla je gotovo čitav blok kad ju je Tajler sustigao.

Kolima se primakao ivičnjaku i spustio prozor. – Zdravo, Karli.

Nije gledala u njegovom pravcu, prosto je rekla: – Odlazi.

Vozio je polako, držeći korak s njom. Nije obraćala pažnju na njega. – Znaš da mi je Brenda rekla da sam te povredio.

To je imalo učinka, zaustavilo ju je. – Danas ti nije najbolji dan, niti ti je to najbolji pokušaj.

– Zašto si onda tako rđavo raspoložena danas?

– Ja? A šta je s tobom?

– Prvi sam pitao.

Karli je na brzinu procenila svoje opcije pa se odlučila na jedinu istinu koju bi mogla da podeli s njim.

– Brinem se za jednog đaka. Otac mu je u bolnici i izgleda da je prilično loše. Kad sam juče zvala, telefon im je bio isključen.

Oboje su se zaustavili. Tajler je oborio glavu. – Mučna situacija.

– Da, jeste. Volela bih da mogu nekako da pomognem.

– Možda mogu ja.

– Kako?

– Ne znam. Pusti me malo da razmislim, u redu?

Karli je ponovo počela da hoda. – Odlično. Dok to radiš, ostavi me na miru.

Žalosno je vrteo glavom. – Ne mogu. Rekao sam ti, utučen sam.

– A onda je jasnim molećivim tonom dodao: – Potrebna si mi, Karli.

Voda joj se slivala niz nos. Trepnula je u njegovom pravcu, osećajući kako joj srce preskače nekoliko otkucaja a grlo joj se suši. Bio je bitanga, prelepa bitanga, a ipak, nije smela da se oda. Nasmejala se. Žestoko.

– Ti si jedna hladna, okrutna žena.

Nasmejala se još jednom za svaki slučaj.

– Ma hajde, Karli. Ulazi unutra pre nego što se potpuno skvasiš. Neću da mi upropastiš presvlake na sedištima.

– Već sam potpuno mokra, Tajlere. Imaš kožna sedišta. Sigurno ću ih upropastiti.

– Oprostiću ti. Obećavam.

Osećala je kako popušta pred njegovom istrajnošću.

– Stvarno tako očajnički želiš društvo?

– Ne. Stvarno želim *tvoje* društvo. Prijaš mom egu.

– Onda mora da sam postala popustljiva.

Tajler je izašao i otvorio putnička vrata. Otvorio ih je s preteranom galantnošću, naklonivši se da ona uđe.

Karli se graciozno predala. Shvatila je da nema snage da ga odbije. Previše je žudela za njegovim društvom. Već je bila poletnija, življa. Nije se ophodio prema njoj kao drugi muškarci koje je poznavala. Bio je iskren s njom. Znala je šta može da očekuje od njega i šta misli. Mogla da ima poverenja u njega.

Tajler je pohitao na drugu stranu kola i skliznuo iza volana. Uzdahnuo je pa se, uz osmeh, okrenuo ka Karli. Odvešću te do

kuće da se presvučeš pre nego što krenemo u bioskop.

– Kad sam to pristala da idem u bioskop?

– Pa hoćeš, zar ne?

Karli je pričekala trenutak pa ga je pitala, uz dozu znatiželje i neverice: – Zar te stvarno pogađa to što je ta žena otišla?

Nije odmah odgovorio, pa ga je ona podstakla. – Tajlere?

– Dopala mi se. Pa, da, smeta mi. Mi... pa, stvarno smo se uklopili. Imao sam osećaj kao da je već poznajem, znaš?

– Ali viđaš puno žena.

Nije to poricao, ali nije ni potvrdio. Opet se pitala da ga nije pogrešno procenila.

– Šta je s tobom, Karli? Jesi li ti ikada upoznala nekoga s kim si odmah osetila da je to prava stvar?

– Brenda i ja smo smesta sprijateljile iako se toliko razlikujemo.

– Nisam baš na to mislio, i ti to znaš.

Ne, znala je ona šta on misli, ali nije tek mogla da mu se poverava o izostanku svakog ljubavnog života, o izostanku ljubavi, tačka. Sve do one noći u kućici pored bazena, nije verovala da će ikada uživati u seksualnoj strani odnosa. – Bila sam udata. Ali nam nije išlo.

Poskočila je kad je Tajler pružio ruku preko sedišta i uzeo joj ruku u svoju. – Ispričaj mi šta se dogodilo.

– Ne. Dovoljno je reći da sam bila mlada, luckasta i da sam napravila nekoliko glupih greška. Kraj priče.

– Sigurno si bila povredena.

S usana joj se oteo uznemiren smeh pa je rukom prekrila usta. Nešto slično je rekao i u kućici pored bazena. Igrala je opasnu igru i počela je da ostavlja traga na njoj.

Tajler se namrštio ka njoj. – Je li to bilo smešno? Mislim da sam propustio poentu vica.

Zavrtela je glavom. – Ne, žao mi je. Samo... da, u to vreme sam se loše osećala. Ali kao što vidiš, prebolela sam to. Nemoj brinuti oko toga, u redu?

Pojačao je stisak na njenoj ruci i izgledao je ozlovoljen. – Znaš,

verovatno bi trebalo da budeš vrlo pažljiva kad budeš opet ulazila u neku vezu. Mislim, muškarci stvarno umeju da prevare. Ti zaslužuješ poseban tretman.

Karli ga je upitno pogledala. Videla je da je uzrujan, ali nije razumela zašto. Smešio se.

– Hoćeš prvo da odeš kući da se presvučeš i osušiš? – pitao je.

– Da. Ali odmah da znaš, Tajlere, ni ta ti se garderoba neće sviđati ništa više od ovoga na meni. Odbijam da se doterujem nedeljom. To je moj slobodan dan, dan za udobnost. – A pored toga, što šljampavije izgleda, to su manje šanse da je Tajler prepoznata. Mada ni sad nimalo nije sumnjao.

– Sasvim pošteno. Ali mogu li barem da zamolim da zaobiđeš zelene nijanse? Od nje mi se stomak prevrće.

Karli mu je uputila iskrivljeni osmeh. – Videću šta mogu da učinim.

– Ah, baš ono što volim. Pokorna žena.

Zbog tog komentara zaradio je šaljivu ćušku.

Kad su stigli u Karlinu kuću, ona je nestala u spavaću sobu da se presvuče a Tajler je njuškao po njenoj dnevnoj sobi. Karli se pojavila nekoliko minuta kasnije, kosa joj je bila tek blago mokra i začušljana, a skvašenu trenerku je zamenila suvom. Bila je plave boje i valjda manje podložna prekoru barem kad je boja u pitanju, mada je i dalje bila vrlo široka i sakrivala joj je telo.

Malo kasnije, opet su se našli u kolima, na putu ka Tajlerovoj kući. Oluja se pojačala, zastirala je ulice otpacima i ispunjavala auto zvukom upornog, monotonog dobovanja kišnih kapi o krov, isprekidano tutnjavom grmljavine. Karli je opušteno sedela u svom sedištu, nezabrinuta zbog nevremena.

– Oluja ti ne smeta?

Lenjo se okrenula ka Tajleru, ne podižući glavu s naslona sedišta. Bila je iznurena od premalo sna i iznemogla od živciranja oko stvari nad kojima nije imala nikakvu kontrolu. – Obožavam oluje.

Široko se osmehuo. – Trebalo je da znam da te one ne

zastrašuju.

Osmehnula se, još uvek gledajući njegov profil. – Kao mala devojčica imala sam običaj da sedim na verandi i slušam. Kiša bi dobovola pod nadstrešnicom, kvaseći mi noge a ponekad i lice. Ali je mirisala... na čistoću i svežinu. Za mene su oluje uvek bile tihe uprkos buci.

Tajler je bacio pogled ka njoj, očima je prelazio preko njenog lica. Izazivački se nasmešio. – Za mene su oluje uvek bile seksi.

Karli je srce naglo prestalo da kuca, a nju su preplavile uspomene na oluju u noći koju su proveli u kućici pored bazena. Nakašljala se a ipak joj je glas ličio na suvo krkljanje. – Je li?

Nasmejao se. – Hmm. Imaju neverovatan uticaj na mene.

– Blagi bože. – Karli je morala da se našali da bi prikrila vrelinu što je prostrujala njome. S njegovim rečima živa mentalna slika izbila je na površinu i morala je da se osloni na svoju duhovitost kako bi sakrila svoja osećanja. – Nećeš da me osramotiš tako što ćeš u bioskopu napastvovati neku sirotu, bezazlenu ženu, zar ne?

Vragolasto se smeškao. – Nisi valjda zabrinuta za sopstvenu bezbednost?

Frknula je.

– To radiš jako, jako dobro, jel' znaš? Mislim da u životu nisam čuo tako nadareno žensko frktanje. Vrlo je opisno.

– Hvala.

Tajler se nasmejao na njen opor ton pa je prostrelio jednim pogledom skupljenih očiju. – Jesi li ikada vodila ljubav usred oluje?

Prisiljavajući sebe da normalno diše, Karli je zažmirila ka njemu a onda brzo odvratila pogled. Osećala je peckanje kože, kako izgara iznutra i kako joj se stomak vezuje u čvor. *Morala je da laže.* Odmahnula je glavom a kad je shvatila da on gleda put pred sobom, prošapatula je: – Ne.

Time je razgovor trebalo da se okonča, međutim, nije uspela da se obuzda da ga ne upita, još uvek šapatom: – A ti?

Tajler se opet letimično osvrnuo ka njoj, s nečitljivim pogledom

u očima. Govorio je tiho i pažljivo birao reči. – Mislio sam da ne želiš da čuješ nikakve detalje o mojim ljubavnim poduhvatima.

Bila je ogorčena njegovim izbegavanjem odgovora nakon što je ona skupila petlju da ga pita. – Bez detalja. Samo reci. Da ili ne?

Netrimice je gledao pravo ispred sobe. – Da. – Uzdahnuo je. – Da, jesam.

Karli je okrenula glavu na drugu stranu. Od njegovog promuklog tona zamalo se nije istopila i bez razmišljanja je rekla: – To bi sigurno bilo lepo.

Tajler je skrenuo pogled s puta na Karli pa brzo opet na put. – Karli?

– Hmm?

Glavu joj je bila naslonjena o sedište, a oči zatvorene. Nikada više neće imati seksualni odnos sa Tajlerom, ali joj je bilo lepo i samo da bude pored njega. Možda bi trebalo da dopusti da to bude dovoljno, razmišljala je. Možda bi mogla da pokuša da se opusti i uživa u vremenu koje provodi s njim, iako to sa sobom nosi rizik.

Nije videla njegov izraz neverice niti način na koji ju je posmatrao.

– Karli, jesi li htela da kažeš da bi bilo „lepo“ da usred oluje vodiš ljubav *sa mnom*?

Naglo je razrogačila oči, a njena opuštenost je otišla bestraga. Osećala je napetost od vrhova nožnih prstiju do obrva, a srce joj se stezalo u grčevima. Žmirkajući je pogledala Tajlera, savršeno lišena moći govora.

Zaustavili su se na semaforu i on se okrenuo ka njoj, prebacujući ruku preko naslona njenog sedišta. – Pa?

Smeh joj je bio malčice usiljen. – Nisam mislila baš na tebe. Mislila sam... uopšteno na oluju. Nekome ko istinski uživa u seksu sigurno bi se dopalo da to čini po ovakvom vremenu. – Brbljala je, ali kao da nije mogla da se zaustavi.

Njegov uporan pogled bio je uznemirujuće usredsređen. – Ti ne uživaš u vođenju ljubavi?

– Nisam to rekla! – Zajapurila se i mučila da skrene pogled s

njega. – Samo sam mislila da je veliki broj ljudi koji ne uživa. Ali neko kao ti, neko ko deluje, ako je suditi po pričama, da jako uživa u tome, sigurno bi uživao i usred oluje. Ja... mislim da bih ja uživala, mislim, samo zato što obožavam oluje.

Karli se s mukom zaustavila, konačno prestajući s trabunjanjem. Tajler ju je netremice posmatrao, ali Karli nije želela da zna o čemu on razmišlja.

Nakašljao se ali su reči zvučale promuklo. – Definitivno bi trebalo to jednom da probaš.

Nakon tog saveta, oboje su začutili. Kad su stigli u video-klub, Karli je izbečila oči. – Šta mi to radimo?

– Iznajmljujemo film.

Ups. – Iznajmljujemo film da ga gledamo... gde?

Tajler joj dobaci osmeh. – Kod mene. Rekla si da ne želiš da se doteruješ, pa sam pomislio da bi ti kod kuće bilo prijatnije.

Možda kod njene kuće. Ne ovako. Nije želela da ide u njegov...

– Sačekaj ovde, otrčaću da donesem. Nema razloga da oboje pokisnemo.

Karli je sedela u kolima, kao skamenjena. Kako da ga odbije a da ne izgleda blesavo? Kako da mu objasni razliku između sedenja u prepunom bioskopu i *nasamo* sa Tajlerom?

Još je razmišljala o tom problemu kad se vratio, s kasetom ispod jakne, dok mu je tamna kosa svetlucala na kiši. – Spremni smo. – Smestio se na svoje sedište i upalio auto. – Dopašće ti se ovaj film.

Nekako je sumnjala u to.

U Tajlerovoj zgradi je postojala podzemna garaža pa nisu pokisli dok su ulazili. Karli je hodala neodlučno, oklevajući da kroči u njegov lični kutak. Međutim, poput kancelarije, Tajlerov dom je bio prilično skromno uređen. Stan je bio veliki, imao je fantastičan pogled i bio je namešten s ukusom. Ali je sve izgledalo... hladno i bezlično. Objasnio joj je da je to opremljen stan i da ga ekipa za čišćenje obilazi jednom nedeljno.

Karli je pomislila kako je to tužan način života.

Tajler je sigurno pogodio njena osećanja, jer je rekao: – Nije baš

„dome, slatki dome“, zar ne?

– Ako ti se ne sviđa, zašto si se doselio ovamo?

Slegnuo je ramenima, razgledajući stan. – Kad sam bio klinac, živeli smo u prljavoj maloj paklenoj rupi sa rasklimanim nameštajem i oljuštenom farbom. Doneo sam odluku da će moj stan biti lep. – Odmahnuo je glavom. – U to vreme, pa, valjda sam mislio da je lep.

– Namignuo je Karli. – Ali mi se tvoja kuća mnogo više sviđa.

Osmehnula se. – Hvala ti. I meni se ona sviđa. Odabrala sam je zato što je mala. Deda je imao ogromnu starinsku seosku kuću. Uvek je bila hladna i prazna. Mrzela sam je.

– Rekla si da su ti roditelji umrli kad si bila mala. Deda te je odgajio?

Karli je klimnula glavom, ali je odvrtila pogled. – Moj brat je bio već dovoljno veliki da se stara o sebi i nisam ga puno viđala. Ostali smo samo deda i ja.

– Bila si usamljena?

– Valjda jesam. – A onda je promenila temu. Od razgovora o njenom detinjstvu uvek bi je obuzela seta.

– Dobro, hoćemo li puštati taj film ili nećemo?

Tajler ju je uhvatio za ruku, blago je stisnuo pa izašao iz sobe. Pošto je iz sterilne kuhinje doneo koka–kolu i perece, pogasio je skoro sva svetla. – Horor film mora da se gleda u mraku... zbog efekta.

Karli se opustila i zavalila u mekan kožni kauč. – Sad znam zašto si hteo ovde da gledaš film. – Prstom mu je pripretila. – Nisi hteo da imaš svedoke kad se uplašiš i počneš da vrištiš.

– Pronicljiva devojka. – Pošto je pustio kasetu, Tajler se smestio pored Karli. Seo je vrlo blizu, vlažne kose začesljane pozadi i ispruženih dugih nogu.

Sasvim neočekivano, Karli se nagnula ka njemu i ćušnula ga ramenom. – Dobar si ti, Tajlere.

Piljio je u nju, sa iskrivljenim osmehom i vrlo zadovoljan njenim neusiljenim komplimentom.

Nežno joj je dodirnuo obraz. – Drago mi je da tako misliš.

Bilo je lako i prirodno uraditi tako. Prislonila je obraz uz njegov dlan a on je prstima našao zalutali pramen njene kose na slepoočnici. Igrao se s njim, prolazio prstima kroz njega a onda ga blago povukao.

Od jedne njegove reči ili pogleda zaigralo bi joj u stomaku, ali je istovremeno učinio da se ona oseća prihvaćeno, da je deo nečega na način na koji to nikada nije bila. Kako ju je odgajao deda, bila je zaštićena ali usamljena. Brenda je bila njena prva istinska prijateljica.

A sada ima i Tajlera.

– Dopadaš mi se, Tajlere. Ja... stvarno mi je drago što smo prijatelji.

– I meni. Iako moram da priznam da nikada pre nisam bio samo prijatelj sa jednom ženom. – Zadenuo joj je kosu iza uвета. – I usput budi rečeno, ovo je još jedan izlazak. Pokušaj da zapamtiš pravila.

Smesta je namestila tupav izraz lica, skinula naočare i zatreptala. – Tajlere – zacvilela je, patetično ranjivog izgleda: – Bojim se mraka. Zagrlj me.

Osmehnuo se i posegnuo za njom. Odmah ga je gurnula nazad na njegovo mesto. – Dobro si shvatila osnovne stvari, ali bi dosad već trebala da se pripiješ uz mene.

– Ti velika kukavice. – Zavrtela je glavom prema njemu. – Bolje bi ti bilo da se obuzdaš tokom filma, Tajlere. Stvarno to mislim. Bio to izlazak ili ne, neću da se lepiš za mene samo zato što si odabrao film koji ne možeš da podneseš.

Lukavo se smeškao, očigledno je uživao. – Jesam li ti rekao da sam već gledao ovaj film? Spreman sam da se kladim da ćeš negde na pola filma *ti* lepiti za *mene*.

– Prihvatam opkladu. – Ščepala ga je za ruku i prodrimala je. – Šta ću dobiti kad izgubiš?

– Neću izgubiti. Ti ćeš. A onda ćeš me pozvati kod sebe na još jedan domaći obrok. Slažeš se?

– Dobro. Ali, kad^đ pobedim? Šta ću dobiti?

– Poljubac?

– Ha! Zašto bi se čovek igrao ako dobitak ništa ne vredi?

– Hoćeš da kažeš da moji poljupci nisu poželjni?

– Za Karli Makdaniijels nisu.

– Karli, Karli. Već si zaboravila da je ovo izlazak. Trebalo bi odlučnije da stremiš pobedi kad je nagrada poljubac.

Karli su se usne izvile u naheren osmeh. – Šta kažeš na to da mi pomažeš u ocenjivanju testova sledećeg petka? Za izgublenu opkladu? Imaš fakultetsko obrazovanje. Verovatno možeš da izadeš na kraj s matematikom za treći razred.

– Ja ću naravno dati sve od sebe – ako izgubim, što se neće desiti. A sada ćuti jer film samo što nije počeo.

Film je počeo vriskom od koga se ledi krv u žilama a krici su se nastavili još neko vreme. Kad je prošlo deset minuta filma, Karli je besno pogledala Tajlera. – Ovo je odvratno!

– Znam. Zar ga ne obožavaš?

– Ah, ne mogu da verujem! Zamalo nisu umrli od ruku čudovišnog vanzemaljca i sada, dok se skrivaju u mračnoj, vlažnoj rupi, oni se napale?

Tajler je obavio ruku oko nje u maniru čoveka koji se zasitio sveta pa rekao: – Takve stvari se dešavaju.

– Blagi bože! – Pogled joj je bio prikovan za ekran.

– Od krvi i creva do pornografije! Pa to je odvratno!

Na polovini filma, Karli je već gledala kroz prste, rukama prekrivajući lice. Naginjala se ka Tajleru ili ju je on privlačio sebi, nije bila sigurna.

Ali joj se to dopadalo. Tajler ju je neprestano mazio rukom po ramenu, ne obraćajući nimalo pažnje na film. Kad je opet glasno uzdahnula i primakla se bliže, njegova ruka se stegla, instinktivno nudeći utehu.

Bio je neverovatno čvrst i topao. I odlično je mirisao, pojnit oluje napolju, sveže, puno života i vrlo muževno. Zelela je da se privije uz njega, da gurne nos uz njegove grudi i duboko udahne taj

jedinstveni miris.

Umesto toga, prisilila je sebe da se malčice odmakne.

Tajler nije dopuštao da se previše udalji. Okrenuo je njenu bradu ka sebi. – Jesi li spremna da odustaneš i da mi se ušunjaš u krilo?

– Skoro – prošaputala je, gledajući kako mu se tamne oči cackle na prigušenom svetlu. Osećala je čvrste, nepopustljive mišice pribijene uz njene grudi, a u vazduhu je vladala čudna napetost. Karli se pitala da li je i Tajler oseća. Verovatno ne.

Počela da je priznaje sebi da s lakoćom može da je navede da odreaguje na njega. Nikada nije imala takav problem s drugim muškarcima, ustvari, osećala je odbojnost kad bi pokušali da se romantično ophode prema njoj. Ali to nije bio slučaj s Tajlerom. On je olako mogao da je razljuti u jednom trenutku i nasmeje u sledećem, a onda da je ispuni čulnom vrelinom jednim jedinim osmehom.

Ali on nije želeo nju. Želeo je maskiranu devojkicu iz harema.

Iznenada, na ekranu se odvijala izuzetno groteskna scena, praćena eksplozijom zapanjujuće buke. Karli se refleksno bacila ka Tajleru i pribila lice uz njegov vrat. Ali kad je okrenula glavu nazad ka ekranu, osetila je kako su Tajlerove usne očešale njenu slepoočnicu.

Ostala je savršeno nepomična, nemoćna da poveruje u ono što se upravo dogodilo, pitajući se da nije umislila taj prolazan dodir. A onda je osetila njegov dah, topao i blag po svom obrazu i opet je osetila njegove usne na svojoj koži, kako nesigurno i nežno opipavaju. Tiho je uzdahnuo u njeno uvo, šaljući talase uzbuđenja niz njenu kožu.

Nesvesna filma, Karli je zadrhtala od erotskog poljupca. Vrlo lagano, vrhom jezika je kružio po obodu njenog uveta, zadirkivao je sporom predanošću detaljima.

Jedva čujno, obamrla od zaprepašćenosti, izustila je:

– Tajlere?

– Hmm? – Oblizivao je njeno uvo, pratio krivine svojim dahom, toplim i vlažnim.

– Šta to... tačno... radiš?

– Tačno? – Pitanje je izgovorio u njenu slepoočnicu, glasom promuklim i tihim. – Guram jezik u tvoje uvo.

Karli se odmakla, u neverici zbog lakoće s kojom je to priznao. – Guraš svoj jezik u *moje* uvo?

Tajler ju je netremice gledao, u prigušenim senkama njegove tamne oči delovale su gotovo crne. – Pa... da.

– Zbog čega?

– Tebi... ovaj, nije ti se dopalo?

Karli je pogledom pretraživala njegovo lice, nemoćna da razazna da je ozbiljan ili se opet šegači. Pomislila je da je to sigurno još jedna njegova šala, poput lekcija o izlascima. – Ne znam. Izgleda da si me iznenadio. Mislila sam da će ovo biti strogo platonski odnos.

Slegnuo je ramenima, nepomućen. – Volim ženske uši. Tvoje su vrlo lepe.

Karli je zaustila nešto da kaže pa odustala. Igrao se s njom, i to joj se nije sviđalo. – Uopšte nisam sigurna da bi trebalo to da radiš, Tajlere.

Oglušio se o njen ne baš izričit protest. – Želim da znam da li ti se dopalo, Karli.

– Zašto?

– Većina žena ima osetljive uši. Samo sam hteo...

– Ne. Mislila sam, zašto ja? Zašto bi tebe bilo briga da li se meni sviđa?

– Znatizelja?

Na tren se namrštila na njega, boreći se da sakrije svoje razočarenje. Nije trebalo da pita i sada je priželjkivala da to nije učinila. Okrećući se ka filmu, gurnula je naočare na vrh nosa. – Mislim da bi bilo najbolje da se ne bavimo dokonom znatizeljnom.

– Zar ti nisi nimalo znatizeljna, Karli?

Njegova upornost išla joj je na živce. – Znatizeljna sam u vezi s puno stvari, Tajlere. Ali, ponekad je bolje ne udovoljavati svojoj znatizelji. – Odbijala je ponovo da ga pogleda, oprhvana

sopstvenom nesigurnošću.

– Nisam hteo da te uzrujam.

– Nisi.

– Izazvala si me, znaš.

Iskosa ga je prostrelila brzim razdraženim pogledom, pretvarajući se da je film silno zanima. – Nisam učinila ništa slično.

– Naravno da jesi. Ušunjala si se u moje krilo, baš kao sam rekao da hoćeš. Ja sam ipak samo muškarac, Karli.

Sada je imao njenu punu pažnju. Ponašao se baš kao nitkov za kakvog ga je optužila, flertujući s njom samo zato što je žena i dostupna je. Koji bi drugi razlog mogao da postoji? – Jesi li dovoljno navaljivao i na svoju prijateljicu sa zabave?

Tajler je šakom protrljao lice pa zlovoljno osmotrio Karli. – Znaš, ma koliko neverovatno zvučalo, skoro sam zaboravio na taj mali incident. Mislim da ti nisam zahvalan što si me podsetila. – Odvratio je pogled i rekao: – Znao sam da ćeš mi pomoći da zaboravim da me je tajanstvena žena ostavila, ali nisam mislio da ćeš to namerno ponovo potegnuti.

– Jutros si se ponašao kao da moraš da saznaš ko je ona. Kako si tako lako mogao da je zaboraviš? – Čim je postavila pitanje, Karli se pitala da nije izgubila razum. Namerno je krenula vrlo pipavim terenom.

– Ne želiš da slušaš o mojim osvajanjima, sećaš se?

– Ah, znači to je bilo osvajanje. Iako nisam ni sumnjala da nije, s obzirom na tvoju reputaciju. Ali baš je nesrećna okolnost što je dama bila pod maskom, zar ne misliš? U suprotnom bi ona sada bila ovde, i sigurna sam da bi daleko više cenila tvoj šarm od mene.

Tajler je uhvatio Karlinu ruku da prizove svu njenu pažnju. – Nije bilo tako, Karli. Ja...

Njegov nevin izgled zbunjenosti ju je razljutio. – Nije bilo kako? Sviđaš mi se, Tajlere, stvarno mi se sviđaš. Ali ne volim da me neko tretira kao budalu. Da li se osećaš mačo kad se nabacuješ svakoj ženi koju sretnješ, čak i onima koje uistinu ne želiš?

Tajler je bio preneražen njenom srđžbom. Vidno se pribrao. – I

ti se meni dopadaš kao prijateljica, Karli. Ti si žena. To je neporeciva činjenica. Ne mogu da odolim da budem...

– Da se nisi usudio da ponoviš da si *znatiželjan*.

Podigao je ruku da pomiluje njen vrat. Blago se smešeci, jednostavno je rekao: – Onda ćeš morati da prestaneš da budeš tako jedinstvena, tako inteligentna, duhovita i zabavna.

– Tako dakle. – Karli je stisla usne i odmakla se van njegovog domašaja. – A šta je sa damom s maskom? Jesi li odustao od toga da je nađeš?

Mogla je da vidi njegovu osujećenost koja je zamenila osmeh. – Ne znam. – Uputio joj je još jedan osmeh pa slegnuo ramenima. – Znaš, nikada nisam sreo ženu koja bi me olako zbunila, a sad sam sreo dve. To baš nije fer, zar ne?

– Tajlere...

– Ššš. Prestani da se braniš od mene i samo se opusti, u redu? Obećavam da te neću opet napasti. Neću izgubiti glavu i biti razuzdan s tobom.

Vratio se normalom ponašanju ili barem onome što je ona prihvatila kao normalno. Kad bi trućao gluposti, ona se osećala prijatno kao predmet njegove pažnje. Karli se konačno osmehnula, šaljivo je pljesnula Tajlera po ruci pa opet usmerila pažnju na film. – Ti si nemoguć.

Kad se film završio, Karli je poželela da ostane još malo, ali je Tajler nije pozvao da ostane a ona nije znala kako da pita. Nije imala osećaj da se umorio njenog društva, već svog stana.

Rekao je: – Nisam ovde često. Dolazim samo da prespavam. – A onda se nasmejao. – Taj televizor sam sigurno upotrebio jedva nekoliko puta. Ali danas, sa tobom, bilo je zabavno.

Grdila ga je celim putem do kuće što joj je pokazao tako skandalozan film. A onda ju je on podsetio da mu duguje večeru.

– Dobro, mada mislim da nisi igrao pošteno. Već si video film i znao si šta da očekuješ.

Tajler se cerio. Oluja je još uvek trajala pa je vozio polako. U kolima je bilo toplo i vlažno pa se Karlina kosa opet pobunila.

Pokušala je da zadene vlažne pramenove nazad na svoje mesto ali je odustala kad je Tajler odmahnuo glavom u njenom pravcu. Pružio je ruku preko sedišta i uhvatio njenu s opuštenom bliskošću. – Pretpostavljam da jesam imao prednost. Šta kažeš na to da ti ipak pomognem u ocenjivanju testova? Neće mi biti teško.

Karli se nasmešila. Verovatno bi bilo najbolje da ga odbije, ali kad je blago stisnuo njene prste, ona je već davala pristanak. – Vrlo pošteno od tebe, Tajlere. Hvala ti.

– Nema na čemu. Ja ću doneti večeru. Picu ili nešto slično. Važi?

– Zašto si odjednom tako pomirljiv? Od toga postajem vrlo sumnjičava.

Parkirali su se ispred Karlina kuće. Tajler je ostavio auto u brzini za parkiranje, isključio motor pa se okrenuo ka njoj. Vazduh, zapečaćen unutra teškom kišom što je dobovala napolju, mirisao je na vlažnu svežinu, mokru kosu i Tajlera, muževnog i zavodljivog.

– Mislio sam ono što sam danas rekao, Karli. Ne sećam se kad sam uživao u nečijem društvu onoliko koliko uživam u tvom. Drago mi je da mogu da pomognem klincima a vežbanje mi prija. Ali mislim da mi se najviše od svega dopada prepiranje s tobom. Lako se razljutiš.

– Prepiranje s tobom je moje zadovoljstvo. A što se ostalog tiče, deca i ja smo ti zahvalni. Puno nam pomažeš i mi to cenimo. – Tajler je delovao postićen njenom pohvalom. Znala je da ne treba, čak se nekoliko trenutaka raspravljala sa samom sobom, ali nije mogla da odoli da ga ne pozove unutra. – Nemam ništa hitno da obavim. Možemo da igramo karte ili nešto slično.

– Pomislio sam ako budem sedeo ovde na kiši i izgledao jadno dovoljno dugo da ćeš me konačno pitati.

Karli je upirala prst u kišu koja je pljuštala po prozorima. – Onda, jesi li spreman? Moraćemo da pretrčimo.

Tajler joj se široko osmehnuo. – Trkaćemo se.

Izjurili su iz kola dok je kiša šibala po njima. Zbili su se jedan uz drugog, Tajler je zaštitnički obavio ruku oko nje, nastojeći da je

zakloni najbolje što može. Smejući se, zamalo se nisu sapleli jedno o drugo u trci prema kući.

Posrćući uz stepenice i ispod majušnog krova, sručili su se uz ulazna vrata. Teško dišući i zadihani, dok im se kiša slivala niz tela, drhtali su od hladnog oktobarskog vazduha i pokušavali da priguše smeh.

Karli je skinula naočare i obrisala oči. Pogledala je Tajlera pa opet prasnula u smeh, malaksavši uz njegovo rame. – Oh, Tajlere, mokat si do gole kože! – Pružila je ruku naviše i pomerila mokat pramen tamne kose s njegovog čela.

Tajler se nije ni mrdnuo. Bila je zgurena pod njegovom mišicom, slepljene kose, s naočarima u ruci. Podigao je prst pa njime nežno prešao preko njenih trepavica, na čijim su vrhovima štrčale kapljice kiše. Karli mu se osmehivala.

A onda mu je pogled pao na njene usne i ona ih je razdvojila. Nije progovarala, nije čak ni disala. Napetost je opet bila tu, skoro se zagrcnjivala njome. Telo ju je bolelo od žudnje...

– Karli?

Glas mu je bio hrapav. Karli je pokušala da se odmakne, ali ju je on čvrsto držao. Očima je pretraživao njeno lice i ona zatrepta od nežnosti koja se videla u njima.

A onda ju je poljubio.

7.

Karli se borila za dah i migoljila pored njega. Zvuk Tajlerovog disanja bio je glasniji od kiše što je dobovala po krovu nadstrešnice. Karli je osetila njegov jezik na svojim usnama i nesvesno ih je razdvojila. Iz grla mu se otelo tiho stenjanje, objumio joj je lice šakama i ukoso prekrpio njene usne svojim, milujući je jezikom duboko unutra, oponašajući vođenje ljubavi na način koji je tek nedavno upoznala. Protrnula je celim telom od nezaboravljene vreline.

Ostavio je njena usta pa je usnama prelazio preko njenog obraza, slepoočnice, nosa. – Karli... – Sa zadivljenošću je mrmljao njeno ime, iznova i iznova. Ruka mu je skliznula niz njena ramena, dlanom je pokrio njenu dojku, trljajući joj bradavicu s umešnošću koja ju je stavljala na slatke muke.

I upravo ju je ta umešnost dozvala pameti.

Odgurujući ga od sebe, Karli se pokrivala rukama. Tajler je nepomično piljio u nju, očito zaprepašćen. – Karli...?

– Ti... ti... – Nije mogla da veruje u to što je umalo dozvolila da se desi. Misli su joj bile u metežu, emocije prenadražene i sve je to bila njegova krivica. – Kako se usuđuješ?

Namrštio se, crne oči izražavale su strast i frustraciju. Jedva primetno je odmahnuo glavom a onda srdito promrmljao: – Ne znam. Ja... do đavola. – Okrenuo joj je leđa, kršio ruke, ali kad je Karli počela da se muči s ključevima da oključa vrata, naglo se okrenuo ka njoj.

Trgla se kad je rukom krenuo ka njoj. Osećala je zbunjenost i ljutinu na Tajlera što je dodatno iskomplikovao stvari, što očito želi svoju tajanstvenu ženu, ali je takođe spreman da se poigrava i sa njom. Usredsredila se na ljutinu, ma koliko se nerazumno ona činila. – Ne dodiruj me! Lagao si!

– U vezi s čim? – Njegov povik je bio je jednako glasan kao i njen.

– Rekao si da me nećeš napadati!

– Nisam te napao, prokletstvo! Poljubio sam te. To je velika razlika.

– Ti... stavio si šape na mene.

Preteći se nadnosio iznad nje. – Dodirnuo sam tvoje grudi. To je sve. Bradavice su ti bile ukrućene, ja sam to video i...

Glasno je huknula zbog njegove drskosti, osećajući kako joj lice plamti od vreline. – Hladno je napolju, magarče jedan! Moje... moje...

– Bradavice – dopunio je, smejući se.

Njegov stav ju je razbesneo. – To je od hladnoće, svakako nije

od tebe.

– Znam to. Poznajem žensko telo. Ali sam od tog prizora pomalo izgubio glavu. – Najednom je izgledao ozbiljno, i sam pomalo zbunjen. – Imaš vrlo lepe grudi, Karli.

Srce joj je ubrzalo ritam. – Moje... moje...

– Grudi! – Razdraženo je zurio u nju. – Zovu se grudi, prokletstvo.

– Pa, tebe se one ne tiču! Možeš svoje mišljenje da sačuvaš za sebe.

– Potisnula si svoju seksualnost – optužio ju je, uz prizvuk gađenja. – Nema veze. Zaboravi.

Nema veze. Te reči su je skrhale. Još joj je kazao da je potisnula svoju seksualnost... upotrebio je istu etiketu koju je primenio i njen muž, iako je ona sada znala da to nije istina. Posедуje istu sposobnost za osećanja kao i svaka druga žena, ali u ovom času, poželega je da je nema. Možda je ne bi toliko bolelo da su optužbe istinite. Progutala je knedlu, netremice gledajući Tajlera i smrknut izraz razdraženosti na njegovom licu. – Najradije bih zaboravila da ti postojiš, Tajleru Ramzi. – To je i mislila. – Idi kući i ostavi me na miru.

Karli se okrenula i konačno uspela da otključa vrata. Pokušala je da uđe, ali ju je Tajler sprečio. – Pozvala si me da uđem.

– Predomislila sam se.

– Moramo da razgovaramo, Karli. Ovo neće nestati.

– Naravno da hoće. Odmah pošto odeš.

– Ne, neće. – Uzeo ju je za ruku i na silu se progurao u kuću.

Karli je odbijala da zatvori vrata. U sebi se tresla i samo što nije prasnula. Bila je besna, na sebe, na Tajlera, na sticaj okolnosti. – Izadi napolje.

– Ne. Želim da razgovaram s tobom.

Frknula je. – Čudan ti je taj način na koji razgovaraš.

– Slušaj, Karli... – Pokušao je da zvuči razborito, ali mu se pogled gotovo nehotice, kako se činilo, opet spustio na njene grudi.

– Hajde da se osušimo. A onda ćemo razrešiti situaciju.

– Nemamo šta da razrešavamo. Preterao si a ja ne želim da ti se to ikada više ponovi.

– Pa, ja ću vraški sigurno opet to uraditi i to vrlo uskoro ukoliko ne odvučeš svoju guzicu u drugu sobu i obučeš nešto suvo što neće potpuno otkrivati tvoje...

Izjurila je iz sobe, namerno zalupivši vrata spavaće sobe. Žestoko.

Mrskog li čoveka! Karli je strgala sa sebe skvašenu odeću, stalno iznova gurajući naočare uz nos. Sve vreme obasipajući Tajlera nemim psovkama. Pričaj mi o prevrtljivosti! Prvo tvrdi da je utučen zato što nema s kim da izađe, a onda želi opet da vidi tajanstvenu ženu ali ne može; a onda zabacuje udicu na Karli. Zaustavila se usred navlačenja debelog frotirskog ogrtača preko glave.

On je stvarno to učinio – nabacivao joj se. A nemoguće je da je to učinio samo da bi se poigrao s njom. Uticalo je i na njega, mogla je to da vidi. Polako je sela na ivicu kreveta.

Tajler Ramzi želi Karli Makdanijels? Blagi bože.

Ali, nastavila je neprekinut tok misli, želeo je i njen alter ego, takođe, tajanstvenu ženu, a sa njom je već spavao. *Ona* je znala da se radi o jednoj istoj osobi, ali Tajler nije. Da li je s njom čekao pravi trenutak dok ne otkrije identitet maskirane devojke iz harema?

Ideja je bila podjednako luckasta i nerazumna, ali ona jeste bila ljubomorna na samu sebe.

Završila je s oblačenjem i izašla iz spavaće sobe. Tajler je šetkao tamo-amo po sobi, košulju je skinuo a u ruci je držao peškir kojim je pokušavao da se osuši. Skinuo je cipele i čarape koje je ostavio pored ulaznih vrata. Farmerke su mu bile tamne, natopljene kišom i priljubljene uz bedra i zadnjicu. Karli se nakašljala.

Okrećući se, Tajler se zagledao u nju. Bila je nervozna i tu ništa nije mogla. Sve se opet naglo istumbalo, silne promene koje su se istovremeno stekle u njoj. Nije znala kako da se nosi sa svim tim.

Pogledom je prelazio preko nje, od još uvek mokre kose do

bosih stopala. Nije progovorio ni reč ali nije skidao pogled s njenih očiju, dok su mu ruke opuštено visile pored kukova.

– Izvinjavam se ako sam reagovala suviše burno – reče ona. – Iznenadio si me. Nijednom mi nije palo na pamet da bi ti možda...

Nehotičan osmeh izvio mu je usne. – Ponela si se kao da sam te ukaljao nekako. Da li je stvarno bilo tako ružno, dušo?

– Ne. – Zavrtela je glavom a teška kika zanjihala se iza nje. – Ali ja stvarno smatram da nije pametno upuštati se u bilo kakav fizički odnos. Suviše mi je drago naše prijateljstvo da bi komplikovala stvari. I ne bi imao isti uticaj na tebe – naš... odnos – hoću da kažem, kao što bi imao na mene.

Prilazio joj je lagano pa stao tik ispred nje. Oborila je oči, nemoćna da izdrži njegov prodoran i uporan pogled. Blago je savio kolena da bi je pogledao u lice.

– Karli. Nemoj sebe potcenjivati. Ne znaš kako bih mogao da odreagujem na tebe.

Ali je znala, zato što je znala kako je odreagovao na tajanstvenu i provokativnu devojku iz harema. Ona je tek prosto Karli. Ružna i dosadna. – Ti si navikao na lepe žene. Na tone lepih žena.

– Na tone, a? Pa to nije istina. – Obavio je peškir oko vrata, držeći ga za krajeve. – Nisam stekao ni mrvicu iskustva o pravim pravcatim vezama. Ustvari, jedini vredan odnos koji sam imao u životu je sa mojim bratom. I sada s Brendom. A to nije ono o čemu razgovaramo, zar ne? Dakle, zašto ne bi olabavila malo, važi?

Bespomoćno se zagledala naviše ka njemu, a on je dlanom obuhvatio njen obraz, palcem joj milujući slepoočnicu. – Sviđa mi se kako nam je kad smo zajedno, Karli. Mogli bismo da imamo sjajan odnos.

Trebalo joj je prostora. Stojeći tako blizu njega videla je kapljice kiše kako mu prianjaju za tamne kovrdže na grudima. Telo mu je bilo mokro od kiše, mišići glatki i mirni. Opet su joj se ukrutile bradavice i ona se odmakla. Prostor. Nema nikakve sumnje, njoj je potreban prostor.

– Zašto mi ne kažeš šta je to što stvarno želiš, Tajlere. – Ušetala

je u kuhinju najopuštenije što je mogla i izvukla dve šolje iz kuhinjskog ormarića.

Vodom je punila staklenu džezvu za kafu kad je osetila Tajlera iza sebe. Podigao je ruke do visine njenih mišica a onda je privukao na svoje grudi. Tiho je promrsio uz njenu slepoočnicu. – Nisam siguran. Znam da uživam u tvom društvu. I znam da ću opet poželeti da te poljubim.

Karli zatvori oči. – A šta je s drugim ženama?

– S kojim drugim ženama?

– S damom pod maskom, za početak. Da li želiš da provodiš vreme sa mnom samo dok ne ubediš Bren da ti oda njeno ime? A ukoliko tvoja devojka iz harema poželi da te ponovo vidi, šta će biti onda?

Osetila je dodatnu napetost u načinu na koji ju je Tajler stezao. – Opet trčiš pred rudu, Karli. Prokletstvo, pa nisam te pitao da se udaš za mene. Ne tražim od tebe da se obavežeš za čitav život.

Odvojila se od njega, stid se borio sa srdžbom koja je narastala u njoj. Ispalo je da je ona očajna! – Nisam na to mislila, Tajlere. Sasvim je sigurno da ne težim tome da te vežem za sebe. Samo znam kakav si kad su u pitanju obaveze i pokušavam da ti ukažem na to da ćeš se samo koristiti mojim društvom dok se ne pojavi nešto bolje. U ovom času, ti se meni dopadaš kao prijatelj. Zahvalna sam ti zbog vremena koje odvajáš da pomogneš deci. Ali ako ti... to jest... ako mi...

Tajler je zakolutao očima od razdraženosti. – Ako bismo vodili ljubav. To si pokušavala da kažeš, je l' tako?

– Da. Ako bismo mi... uradili to, dovoljno sam iskrena da priznam da će se u to umešati moja osećanja a onda će moj ponos doživeti udarac kad budeš odlučio da me odbaciš. Mislim da ne bih mogla da ti oprostim, a to bi razorilo naše prijateljstvo koje mi je daleko važnije od malo hopa-cupa.

Nije ga pogledala u oči posle te male govorancije. Umesto toga, uposlila se oko postavljanja kolača i pripremanja kafe. Osećala se kao prevarant.

Tajleru su se u neverici skupile oči. – Ti si neverovatna, znaš to? Čudi me da svojim predviđanjima nisi stigla do kraja vremena. Pri tom si zaboravila još nekoliko drugačijih scenarija. Hoću da kažem, šta bi se dogodilo ukoliko bi se onaj gad, koga si rekla da si nekad volela, iznenada pojavio? Ili šta da ti jedan od kolega nastavnika zapadne za oko? Šutnula bi me! – Besneo je po kuhinji, s rukama podbočenim o kukove, tamnih obrva stuštenih u srdito mrštenje. – Nisam pričao o nekom vremenu u dalekoj budućnosti, prokletstvo. Pričao sam o sadašnjosti.

Karli se zagrcnula na gutljaju kafe koji je upravo otpila. Tajler je progundao i krenuo da je udara po leđima.

– Dobro je, dobro je! Nemoj me nasmrtno prebiti! – Očajnički je udahnula nekoliko puta a onda se ljutito zagledala u njega. – Ti hoćeš da... da...

Ponovo je zakolutao očima i uzdahnuo dovoljno glasno da zatrese prozorska stakla. – Vodim ljubav. To se zove vođenje ljubavi, Karli. Ljudi to rade od osvita vremena. I nastaviće to da rade do kraja vremena. To je neophodan i zabavan deo života, znaš.

Frknula je onako kako samo ona to ume. – Nisam kao ti, Tajlere. Ja svakako to nisam radila. – Smesta je shvatila svoju omašku. Tajler ju je radoznalo posmatrao a ona je zamuckivala u pokušaju da objasni. – Nije neophodno. Možda je zabavno. Ali nije neophodno.

– Bože, sačuvaj nas emancipovanih žena. – Krenuo je ka njoj a Karli je šoljicu kafe podigla između njih kao krhki štiti. Tajler ju je uzeo od nje. – Da li ti je stalo do mene, Karli?

– Stalo mi je do mnogih muškaraca. To ne znači da želim da spavam s njima.

Ukočio se a pogled u očima mu je otvrdnuo. – Do koga? Do koga ti je stalo?

– Do Džejsona, za početak.

– Mog brata?

– Da. I do nekolicine nastavnika s kojima sam se sprijateljila otkad sam počela ovde da predajem. Stalo mi je i do roditelja koje

sam bliže upoznala, i do nekoliko mojih suseda...

– Karli. – Tajler je spustio prst na njene usne. – Postoje ljudi do kojih ti je stalo a postoje i ljudi do kojih ti jeste stalo.

Klimnula je glavom. Tajler je sklonio ruku s njenih usta pa je pomilovao po obrazu. – Reci mi da ti je stalo do mene.

– Ovo mi prilično miriše na rutinsko zavodjenje koje si vežbanjem doveo do savršenstva.

Tajler je uzmakao korak i gurnuo ruke u džepove.

– Očito da ga nisam dovoljno usavršio.

Karli se osmehnula, njen prvi iskren osmeh otkad ju je poljubio. Izgledao je onoliko zbunjeno kao što se i ona sama osećala. – Tajlere, budi razborit. Neću ti uskočiti u krevet, samo zato što sam ti odjednom postala neobična i zanimljiva.

– Nikad nisam rekao...

– Drugačija sam od drugih žena koje znaš, a glavna razlika je u tome što *ne* pokušavam da ti se uvučem u krevet. Samo osećaš da ti je uskraćen užitak, nisi stvarno uzbuđen. Idi kući, istuširaj se toplom vodom i ujutru ćeš se osećati bolje.

Odmahivao je glavom, vrlo izričito. – Neću.

Karli se nasmejala. – Nemoj se duriti, Tajlere. Sigurno ti je nekad neka žena već rekla ne.

– Mada to nikad ne bih priznao. A to što ti trenutno nisi zainteresovana, ne znači da ću ja prestati da se interesujem. Kad se budeš privikla na tu zamisao i prihvatila je kao činjenicu, videćeš da sam bio u pravu.

Sumnjičavo ga je zagledala. – U vezi s čim?

Brzo, pre nego što stigne da se skloni, Tajler se nagnuo naniže i poljubio je, strastveno i jako. – Bilo bi nam lepo zajedno. Siguran sam u to. Vrlo lepo.

To je bila već dokazana činjenica, ali Tajler to nije mogao znati. Uspela je da navuče nesiguran osmeh. – Hvališete se, gospodine Ramzi?

– Ne. – Žudno je upijao njene oči. – Dajem obećanje.

Karli je osetila kako joj vrešina hrli u stomak. A onda je Tajler

izvukao stolicu od stola i seo na nju opkoračivši je. – U međuvremenu... – Podigao je ruke i sklopio ih iza glave. – Bez pritiskanja. Ti si mi najbolji prijatelj koga sam imao. Pretpostavljam da mogu da budem zadovoljan time. Za sada.

Karli je osetila olakšanje i razočarenje koje ju je gušilo. – Odlično. Onda možemo da prekinemo s ovim glupostima i igramo karte. – Izvadila je špil iz fioke i sela preko puta Tajlera.

– Šta bi voleo da igraš? – Pogledala je Tajlera.

– Poker u svlačenje?

Karli je počela da ustaje, usana razvučenih u izraz nestrpljenja, ali je Tajler sprečio. Smejao se. – U redu. U redu. Loša šala. Izvini.

Nevoljko je klimnula glavom. – Dakle. Šta ćemo da igramo?

Uz svetlucanje očiju, nevino je pitao: – Usedelice?¹

Gađala ga je kartama pa sela, besno sevajući očima.

– Pa, izgleda da je ovo presudilo. – Kiselo se nasmešio, s kartom na vrh glave, dok je ostatak ležao rasut po njegovom krilu i podu. – Igraćemo se skupljanja špila.

Tajler se trudio da se koncentriše na košarkašku utakmicu koju su igrali, ali nije mogao da skine pogled s Karli. Ona je pokušavala da se prema njemu ophodi kao i uvek ali on nije imao nameru da joj to dopusti. Sada je sve bilo drugačije; kako se osećao u njenoj blizini, dejstvo koje je njen osmeh imao na njega. Trudila se najbolje što je mogla da se ne obazire na njegovu pažnju, ali je ostalo samo još deset minuta do završetka utakmice. A onda će opet ići kući s njom. Od te činjenice stomak mu se vezivao u čvor.

Kad je poslednji put s toliko strepnjom iščekivao da bude nasamo sa jednom ženom?

¹ Igra reči: *old maid* (engl.) tj. usedelica je na engleskom jedan od naziva za igru „pikova dama“.

Ali Karli nije bilo koja žena. Novac nije ostavljao nikakav utisak na nju. Zapravo, kao da ga je prezirala. Od njega nije želela ništa osim društva i pomoći oko grupice dece koja su zasluživala boljeg od njega.

Razmišljao je i o tome kako bi mogao da pomogne. Nikada nije mnogo davao sebe – novac se ne računa, jer taj novac nije on. Ali zbog Karli, zbog dece... zbog sebe lično, trudiće se da zaista dá neki doprinos. I imao je plan, nadao se da će upaliti.

Po završetku treninga, Tajler je pronašao dečaka čijoj je porodici isključen telefon. Ispratio je dečaka do majčinog automobila. Pošto je vrlo diskretno ispitao ženu, Tajler je saznao da je nekada radila kao sekretarica. Kao usput je pomenuo da uvek ima papirologiju koju treba prepisati i bilo bi mu drago ako bi ona htela da mu pomogne. Kad je pomenuo da je spreman to da plati, odmah je pristala. Dogovorio se da sledeće nedelje počne sa slanjem dokumenata.

A u međuvremenu joj je objasnio vrstu stipendije koju želi da uspostavi a koja bi omogućila njenoj deci da se upišu na vannastavne aktivnosti iz kojih su, usled nedostatka sredstava, bili prinuđeni da se ispišu.

Kad je Tajler završio s ubeđivanjem da prihvati prednosti koje joj nudi, osećao se prilično dobro. Izvanredno je dobar osećaj znati da je čovek bio od pomoći drugome. Ali kad se vratio u salu, smesta je osetio da je Karli ozlojeđena što ju je isključio iz priče.

Pa, baš šteta. Nameravao je da je iznenadi kad sve sredi, ni časak ranije.

S ključevima u rukama, bila je spremna da pođe. Shvatio je da još uvek nije presvukao znojavu majicu.

– Stižem za minut – rekao je i pošao prema svlačionici. Nije mu odgovorila, samo je stajala u mestu i cupkala nogom. Nasmejao se. – Znam tačno šta misliš. Radoznalost ti je ispisana po licu.

Nadmeno ga je osmotrila i on se pripremio, znajući da će mu sada očitati bukvicu. – Ustvari – reče ona, s blagim rumenilom što joj je oblilo obraze. – Razmišljala sam o tome kako... izgledaš baš

seksi sada.

To ga je zaustavilo. – Je li tako? – Vrlo sporo je krenuo ka njoj, videvši koliko je muka staje da ne uzmakne. – Dovoljno da zaslužim poljubac?

Nagnula se ka njemu sa samozadovoljnim izrazom na licu. – Ne.

Tajler je pružio ruke ka njoj ali se ona izmakla. – Strašna si koketa, Makdanijels! – A onda se osmehnuo.

– Mislim da mi se to dopada.

Čekala je da joj kaže zašto se tako dugo zadržao napolju. On je to znao i namerno je prećutkivao. Napućila je usta a onda pitala: – Da li još uvek dolaziš kod mene?

– Samo ako ćeš me poljubiti. Ne možeš muškarcu reći da je seksi i da prosto odšetaš.

Slegnula je ramenima. – Naravno da mogu.

Ščepao ju je za mišicu, smešeći se. – Ne. Ne možeš. Uostalom, želiš da me poljubiš. Znaš da je tako. Čega se bojiš?

Usne su joj se razdvojile i ona je sramežljivo uzdahnula, a njen uporan pogled se spuštao ka njegovim usnama. – Ničega se ja ne bojim.

Tajler se nagnuo unazad, savijajući kolena tako da može da je gleda pravo u oči. Karli se migoljila i znao je da oseća otprilike isto što i on, iako to poriče. Konačno, zadovoljan onim što vidi, Tajler je ispružio ruke. – U redu, ako se ne bojiš, onda me poljubi. Neću ni mrdnuti rukama, obećavam.

Bio je to izazov za koji je bio spreman da se kladi da mu ona neće odoleti. Kad je spustila ruke na njegova ramena, osetio je kako mu ponestaje dah. Kad je, ne trepćući, oborila pogled na njegova usta, mišići su mu se stegli.

Dižući se na vrhove prstiju, lagano, hitro je okrnula usnama njegove, a onda se povukla nazad čekajući njegovu reakciju.

Usne su mu se trzale od veselja. Ispružio je ruke. – Hoćeš li me poljubiti ili nećeš, dušice? Ah, misliš onaj dašak vazduha što je preleteo preko mojih usana, to je bio tvoj poljubac? Kakvo razočarenje. Mislio sam da umeš bolje od toga.

Treptala je. – Nije... nije ti se svidelo?

– Nemam pojma. Bilo je gotovo pre nego što sam mogao da odlučim. Vraga mu, pa Brenda me ljubi bolje od toga. Pra/Džejsonom.

Smkrnula se i ćušnula naočare još više uz nos. Tajler je bukvalno mogao da vidi kako ona u glavi čvršće pridiže gaćice pa se mučio da obuzda osmeh.

Pojačala je stisak ruku na njegova ramena i opet se primakla, i ovaj put je snažnije priljubila svoje usne uz njegove. Tajler je ovlaš liznuo njene usne, nameštajući usta uz njena. Za jedan otkucaj srca, ona se ukopala u mestu a onda je prihvatila njegov izazov i uzvratila. Ali onog časa kad je osetio dodir njenog jezika, uvukao ju je unutra i požudno poljubio.

Čuo je njeno tiho stenjanje i istog časa osetio erekciju. Igra se završila. Oslanjao se na nju, nagnavši je da se povlači sve dok nije stigla do zida i tu je zarobio sopstvenim telom. Kukove je priljubio uz njene prepone, neprestano se tarući o nju. Sada su njegova usta preuzela vodeću ulogu, gutala su njena, prodirala u dubinu, a on je drhtao od pokreta njenog jezika.

Morao je da prestane. Zaječao je i odvojio se od nje.

– Prokletstvo. – Spustio je glavu na njeno rame, lica zaronjenog u njen vrat kako bi upio njen miris.

Osećao je njeno drhtanje. Telom je bio oslonjen o nju sve od ramena do kolena. Noge su joj bile rastavljene da prime njegove kukove.

Smeh mu je gorak i natopljen zapanjenošću. – Sam sam ovo tražio, izgleda. – Podigao je glavu s njenog ramena, ali je telom ostao prilepljen uz nju. Glas mu se pretvorio u šapat. – Želim te, Karli.

Odmahnula je glavom.

Pribio je kukove još jače, ne ispuštajući njen pogled.

– Možeš da osetiš koliko te želim, srce.

Frknula je pa ga odgurnula od sebe. – Nismo u osmom razredu, Tajlere. Napaljen si. Pa šta? Tu istu reakciju bi imao na svaku ženu

koju poljubiš.

Podbočio je ruke o kukove, a usne su mu se opet trzale od razdraganosti, uprkos bolno napetom telu.

– Ne baš.

Karli je rukom odmahнула na njegovo opovrgavanje. – Zar nećeš da mi kažeš da sad imaš bolove? To je sledeće, zar ne?

– Imam. – Krenuo je ka njoj. – Od tvojih kreštavih poricanja dobio sam glavobolju.

– Nisam kreštala! Samo sam htela da ukažem na... Tajlere, da se nisi usudio da me opet dodirneš!

Uhvatio ju je za ramena i grubo privukao njeno telo na svoje. Njegov nos je dodirivao njen kad je nežno insistirao: – Priznaj da i ti mene želiš, Karli. Odmah. Oklevala je samo sekund. – *Želim te.* Samo što...

Pustio ju je. – Spreman sam da ti dam sve vreme ovog sveta, dušo, ali..

Frknula je glasnije nego obično.

Tajler se iskezio. – Dobro, jeste, navaljivao sam. Jedva uspevam da držim ruke podalje od tebe. Ali ti znaš da možeš da mi veruješ, Karli. Nikada ne bih pokušao da te prislim na nešto što ne želiš.

Čekao je, svaki trag razdraganosti je nestao i Karli je konačno klimnula glavom. – Znam to.

– Odlično. Onda nemoj uporno poricati sve što osećam. Verovala ili ne, želim te. Tebe, Karli, ne neku drugu ženu, ne zato što si mi pri ruci, ne zato što ne mogu dobiti neku drugu. – Pomilovao ju je po obrazu. – Vrlo si posebna, srce. I ono što osećam za tebe je nešto posebno.

Očima je ispitivala njegove pa pitala: – A šta to osećaš, Tajlere?

Trebalo je da zna da će ga pitati. – Nisam siguran, još uvek – i da slučajno nisi frknula! – Ponovo se smešio. – Pokušavam da budem iskren, Karli. Imaj strpljenja sa mnom.

Karli je podigla na rame svoj ranac s otvorenih tribina i uputila se ka vratima. Laganim korakom potračao je za njom. – Da li još uvek važi poziv za večeru?

Nije usporila. – Ako je to sve što želiš. Jer je večera sve što ćeš dobiti.

– Obećavam da neću učiniti ništa... što ti ne želiš.

Bio je zadovoljan sobom kad joj je korak zapeo. Istovremeno je bio odlučan da je ne požuruje. Karli je bila vredna čekanja i očigledno joj je trebalo puno umirivanja. Može joj dati vremena. Može da se strpi. Neće biti lako, ali... Nije znao da žene mogu biti toliko drugačije. Nije znao da žena može biti kao što je Karli.

Prestao je mariti hoće li saznati ko je tajanstvena žena. Karli, sa svojom trnovitom nezavisnošću i garderobom kojom se skriva, bila je dovoljno tajanstvena da mu drži pažnju još dugo, dugo. Možda čak i zauvek.

– Halo?

– Tajlere?

Stanka, a onda: – Ko je to?

– Mi smo se... ovaj, *upoznali* na zabavi...

Ponovo stanka. Karli je čekala bez daha, stiskajući slušalicu toliko jako da su je prsti boleli. Namerno je prikrila svoj glas, ali je on podrhtavao toliko jako, da je mera predostrožnosti vrlo verovatno bila sasvim izlišna.

– Nisam očekivao da se opet javiš. Brenda je odbijala da mi kaže kako mogu stupiti u vezu s tobom.

– Znam. Ja... moralo je tako biti.

– Priznaću da sam znatiželjan da saznam zbog čega je to tako.

Izdajice, pomislila je Karli. Zgurila se nasred kreveta sa spavaćicom obavijenom oko podignutih kolena. Kosa joj je bila puštena, slobodno je padala preko njenog lica što je plamtelo premda Tajler nije mogao da je vidi. – Žao mi je.

– Nemaš razloga da me se bojiš.

– Znam. Ali...

– Pobegla si od mene.

– Da. – Karli je čvrsto zatvorila oči. Ovo ne ide onako kako je

planirala. Ubedila je sebe da ga pozove u nadi da će tako saznati koliko je i dalje odlučan da upozna svoju tajanstvenu ženu ili da li mu je uopšte još uvek stalo do toga. Tvrđio je da želi nju... misleći na Karli. Međutim, može li to biti istina ukoliko i dalje želi da upozna drugu ženu? Čak iako je ta žena – ona sama? Ali on to nije znao... dakle... Sve je bilo suviše zbunjujuće. U glavi joj je vladala zbrka i bila je spremna da pokuša sve samo da stekne bilo kakav stvaran uvid u to šta Tajler istinski oseća prema njoj.

Ali joj Tajler nije davao priliku da ga ispita. Bio je previše zauzet pritiskanjem da se ona otkrije.

– Reci mi ko si. – Zvučao je razdraženiji nego ikada.

– Ne! Samo sam... htela da razgovaram s tobom. Da te pitam...

– Šta da me pitaš?

Preneražena, Karli ga je tihim glasom optužila. – Ljut si.

– Ne, frustriran sam. Ne volim igrice. Odrasla si žena. Razumem da je ono što se između nas dogodilo bilo neočekivano. Ja se nisam iznenadio ništa manje od tebe. Ali je sada prekasno da se išta promeni. – A onda, ubeđivačkim tonom. – Reci mi ko si.

Karli je vrtela glavom, dok su joj se u očima skupljale suze. Kad bi samo mogla. – Ne.

– Prokletstvo!

Čvrsto je zatvorila oči. – Molim te. Ne ljuti se. – Glas joj je drhtao i Tajler je odreagovao na to.

– Izvini. – Zvučao je bezmalo izmoreno. – Možemo da razgovaramo. Zato si zvala, zar ne?

Karli se bojala da ponovo progovori. Ovo je bila glupa ideja. Trebalo bi da spusti slušalicu pre nego što shvati ko je.

Opet ju je pitao: – Da li želiš da razgovaraš o tome?

– Možda bi mogao da zaboraviš na...

– Ne, dok ne saznam.

Te reči, izgovorene s tolikom iskrenošću, preplavile su je. Srce ju je bolelo. Ako ne može da zaboravi, onda će morati da se sasvim odvoji od njega. Duboko je uzdahnula da se primiri. – Zašto?

Sada je bio red na Tajlera da ostane zamišljen i ćutljiv. – Bilo je

drugačije. Ti si bila drugačija. Ispunjenije. Nije mi delovao kao puki seks.

– Ne. – Značilo je više, barem njoj.

– I ti si to osetila, zar ne? – upitao je.

– Jesam.

– Želim da te upoznam. Želim da saznam ko si. Prestani s igrama.

– Ovo... ovo nije igra – rekla je. – Bio bi ljut...

– Sada sam ljut. Pa nismo u osmom razredu, do đavola!

Karli je poskočila na njegov povišen ton. Nesvesno je ponovio njenu sopstvenu odbranu. Ličilo joj je na izdaju. – Zar se ne viđaš s nekom drugom ženom?

Nije nameravala to da ga pita. To nije bio test koji treba da prođe. Samo je želela da razume zašto tako uporno želi da je nađe. Ali je bilo prekasno da povuče rečeno.

Osećala je njegovu osujećenost, bila je toliko snažna. Njegov odgovor, kad je konačno stigao, bio je pažljivo formulisan, a reči precizne. – Ne spavam ni sa jednom ženom, ako je to ono što si htela da znaš.

– Razumem.

– Kako možeš da razumeš kad ja ne razumem? Muka mi je od ovoga! – Prostenjao je od frustracije. – Ne želim ništa od tebe! Ali prezirem pomisao da bi mogla proći pored mene na ulici a ja to ne bih znao. Prezirem pomisao da me intimno poznaješ, dok ja tebi ne znam čak ni ime.

Karli je drhtala. Nije o tome razmišljala na taj način, o tome kako je njemu. Osećala je žaljenje. – Tajlere, molim te...

– Videćeš me negde i setiti se. Dok ja govorim zdravo, kako si, ti ćeš razmišljati o tome kakav je osećaj svršiti dok sam duboko u tebi.

Sada su mu reči bile grube, s ciljem da je muči, da je namami na priznanje. Ponašao se ružno, i mada je razumela njegovu frustraciju, prezirala je njegovo ponašanje. – *Prestani*. Molim te.

– *Reci mi ko si, prokletstvo.*

– Ne mogu. – Reči su ishitreno izletele, promukle od želje. Karli je morala da ih izbaci iz sebe pre nego što učini ili kaže nešto što bi kasnije zažalila. – Nemoguće je. Zao mi je. – A onda je, jedva čujnim šapatom, dodala: – Bio si divan, Tajlere.

– Da nisi spustila slušalicu...!

Vrlo nežno, Karli je smestila slušalicu na telefon, a onda se sklupčala na bok. Pogrešila je što ga je pozvala. Mora da prestane da muči sebe i Tajlera. Duša ju je bolela zbog odluke koju je donela.

On je bio u pravu. Ponašala se poput šiparce koja se nesrećno zaljubila u kapitena ragbi tima. Ostavila ga je da mozga o ženi koja ne postoji. U petak, kad bude došao kod nje, reći će mu. Neće se poneti kukavički, neće mu poslati pismo ili objasniti pa pobeći. Uradiće to u četiri oka i prihvatiti će njegov bes, jer će neizostavno biti razjaren.

Karli te noći nije mogla da spava. Razmatrala je hiljadu verzija Tajlerovih reakcija. Ali su se sve svodile na jedan konačan, neopoziv zaključak.

Izgubila ga je a da ga nikada nije ni imala. I sve do sada, nije u potpunosti shvatala koliko ga očajnički želi.

8.

Tajler je spustio picu na sto pa se okrenuo ka Karli. Bila je tiha, previše tiha, prokletstvo, čitav dan. Uhvatio ju je u prolazu dok je postavljala sto.

Privukao ju je u svoj zagrljaj. Bila je kruća nego obično. – Nedostajala si mi, Karli. Šta kažeš na jedan zagrljaj?

Ruke nije odmakla od svojih bokova i gledala je negde u daljinu iza njega. Našao se u nedoumici. – Šta je bilo? Jesi li ljuta na mene zbog nečeg?

– Ne, nisam ljuta.

– Šta je onda? – Pognuo se da joj se zagleda u oči.

– Zar nećeš da me zagriš?

Učinila je ono što je tražio ali bio je to, u najboljem slučaju, očajan pokušaj. Tajler je rukama prelazio preko njenih leđa i odjednom shvatio da prvi put to čini. Imala je tanka leđa, čvrsto telo i uzak struk. Počeo je rukama da opipava taj predeo kad se ona odmakla. Dotakao joj je bradu da bi ga opet pogledala u oči. – Šta je bilo?

– Moramo da razgovaramo. – Netremice je gledala naviše u njega, zbog spuštenih obrva činilo se da se nervozno mršti, pa je zavrтела glavom. – Ali kasnije, kad završimo s jelom.

– Ah, tajanstvenost. Pa ne moraš da se trudiš da zadržiš moje interesovanje, znaš. Već si me opčinila.

Karli je tresnula ogromno parče pice na njegov tanjir zbog čega je sos od paradajza prsnuo preko stola.

Tajler upitno podiže obrve. – Zabavna si, Karli. Kad nemamo trening, nemam čemu da se radujem na kraju dana. Ipak, mislim na tebe.

Karli se zaustavila usred sipanja vina. Okrenula se ka Tajleru, ozbiljnog lica. – Zašto?

– Kako to misliš „zašto“? Dopadaš mi se.

– Ali *zašto*, Tajlere? Šta ti se to dopada kod mene?

Razmišljao je o njenom pitanju sumornog, ozbiljnog izraza lica. Bila je vrlo smkrnuta. Njegov odgovor joj je očito puno značio. Prva stvar koja mu je pala na pamet bila je njena iskrenost. – Mogu da ti verujem. Ne igraš igrice, i mislim da me nikad ne bi slagala. Neposredna si i samosvojna, iskrena do iznemoglosti. Nikada nisam upoznao ženu kao što si ti.

Karli je izgledala pogođena, što nikako nije bila reakcija koju je očekivao. Prekrstila je ruke preko grudi i okrenula se od njega. Prišao joj je otpozadi i obavio ruke oko nje, držeći je tesno pribijenu uprkos njenoj krutosti. Još uvek je osećao nezadovoljstvo i srdžbu povodom tajanstvenog telefonskog poziva, i sad kad je Karli delovala naoštrena da se odvoji od njega, osećao se uskraćeno. Osećaj koji mu nimalo nije godio.

– Karli, pričaj sa mnom. Ne sviđa mi se ovo. Navikao sam da grdiš, da me zasmeejavaš a onda napališ toliko da ne mogu da dišem. Samo nisam navikao na ovu tišinu, srce.

Naglo se okrenula, čvrsto ga stegla u zagrljaj i on je zaječao od olakšanja. Ruke su mu bile na njenom struku, i registrovao je, prilično neočekivano, da je zapravo vitka. Na sebi je imala uobičajenu opremu za košarku koja se sastojala od vrećastih trenerki, a pošto je dan bio nešto svežiji, obukla je nekoliko slojeva. Šakama je milovao njena rebra, zatečen činjenicom da je tako tanana. Odmakao se, preneražen.

Karli ga je posmatrala. – Da slučajno to nisi rekao.

Bio je zbunjen izrazom žestine na njenom licu. – Šta?

– To što si mislio. Znam da si opet proveravao koliko sam teška. Nisam glupa.

– Ne, nisi glupa. Ali si stravičan folirant. – Usta je nakrivio u upitni osmeh. – Nema ni trukne viška kilograma na tebi, je li?

Karli je podbočila ruku o kuk u nabusitom stavu. Značajno je bacila pogled ka svojim grudima, jasno prenoseći poruku koju je on sadržao.

Tajler je prigušio smeh. – To nije salo, draga. To je dar Majke prirode. – Zatim je pogledom počeo da klizi niz njeno telo, a razdraganost je lagano čilila. – Želim da te vidim.

– Gledaš me.

– Znaš na šta mislim.

Rumenilo joj je oblilo obraze. – Ah? Možda hoćeš da se skinem i naga zaplešem na stolu?

– Do đavola! Nisi baš toliko nerazumna kao što sam mislio. – Izvukao je stolicu i dramatično zaseo. – Samo napred. Mislim da sam spreman. Čekaj! Imaš li negde pri ruci amonijak za vraćanje svesti? Nisam baš siguran da će moje srce izdržati.

Karli se bezizražajno zagledala u njega. A onda je izvukla stolicu sebi i sela. Čašu vina je gurnula ka njemu. – Jedi. Da imaš čime da zabaviš zaludna usta.

– To je istina. Ali mi pada na pamet nešto drugo čime... mmm!

Karli mu je ćušnula u usta parče pice nimalo se ne obazirući na njegovo čisto lice. Smejao se, brišući sos sa pice s nosa i obraza.

Jeli su bezmalo u tišini, čula se samo muzika koju je Karli pustila u pozadini. Tajler ju je posmatrao, prosto uživajući u njenoj blizini. Nekoliko časaka kasnije, tišina je počela da mu smeta. – Ono što sam malopre rekao, to sam i mislio. O tome koliko si drugačija. Dok tebe nisam sreo, mislio sam da su sve žene iste.

– To je glupa opaska koja ne zaslužuje pažnju.

– Znam da zvuči cinično, ali je tako. Većina žena koje sam upoznao bile su manipulatori. Lagale bi i obmanjivale, čak bi uskakale u moj krevet, samo da dobiju ono što žele.

Karli je izgledala blago zabezegnuto. – Šta su to one želele?

– Uglavnom brak. Možda ti zvuči neverovatno, ali smatraju me vrhunskim ulovom. Samac sam i sa Džejsonom vodim vrlo uspešnu advokatsku firmu. Finansijski sam obezbeđen i vozim upadljiv auto. To je kriterijum koji zadovoljava većinu žena. Uopšte ne bi bilo važno *ko* sam ja zaista.

– Ne mogu da verujem da stvari tako stoje.

– Zato što si malčice naivna, dušo. – Proučavao ju je pogledom ispunjenim privrženošću. – Mimo Brende, nijedna žena se nije potrudila da me stvarno upozna. Osim tebe.

Pretraživala je njegovo lice, očiju blistavih od znatiželje. – A šta je s tvojom majkom? S drugim rođacima?

– Nemam druge rođake. A jedino što je moja majka želela od mene i Džejsona bilo je da joj se maknemo s puta. U najveći deo vremena mi smo to i činili. Nije bilo važno kuda idemo sve dok nismo u blizini da se mešamo u ono što ona radi. – Izbegavao je njen pogled, osećao je njeno sažaljenje, i nije mu bilo savršeno prijatno zbog toga. Nije navikao da se priseća prošlosti.

– Džejson me je ubedio da mogu diplomirati. U to vreme, nimalo lak podvig. Bio sam suviše zauzet uživanjem u svojoj reputaciji lošeg momka, i priznaću ti, u nekoj meri sam bio propalica.

Karli je dotakla grbu na njegovom nosu. – Brenda mi je rekla da

ti je nos slomljen u tuči.

Uputio joj je gotovo neprimetan, prolazan osmeh.

– Da. Tada sam se često tukao. Mama je volela kad premlatim nekoga. Jedino me je tada primećivala. – Tajler je bio zapanjen s kojom su mu lakoćom nadolazile reči. A onda opet, razgovor s Karli je uvek glatko tekao. – Vidiš, uopšte nije bilo bitno ko sam ja. Važno je bilo samo ono što radim.

– Uvek je važno ko si, Tajlere. Ako nije važno nekome drugom, onda jeste tebi.

Ispunilo ga je zadovoljstvo. – Eto, vidiš? Ti to znaš, nijedna druga žena koju sam upoznao nije tako mislila. Kad nas je majka napustila, a to je bilo davno, bilo joj je savršeno svejedno ko sam ja i šta će postati od mene.

Karli je oborila pogled na ostatak svoje pice, a onda čvrsto obavila prstima zglob njegove ruke. – Ne možeš na osnovu jedne žene sve ostale svesti na jednu kategoriju, Tajlere. To nije pošteno.

Tajler se zajedljivo nasmejao. – Nemoj meni servirati nikakvu psihologiju. Moja majka i njene brojne mane nisu ostavile trajan utisak na mene. To su uradile žene koje sam upoznao posle toga. Sve osim tebe. – Podigao je njene prste i poljubio ih. – Ti si, u to sam ubeđen, nesposobna za prevaru.

Karli je skočila na noge, skupila tanjire i odnela ih do sudopere. – Ja sam u osnovi žena, Tajlere, podložna istim manama kao i svaka druga. Mogu da napravim greške, ja...

Tajler je ustao, prišao Karli i obujmio njeno lice rukama. Netremice je gledala naviše u njega, tela zategnutog od strepnje. – Ti me nikada ne bi povredila, Karli. Znam da ne bi.

– Zvučiš tako ubeđeno.

Smešio se dok joj je palčevima gladio obraze. – To je zato što znam da ti je stalo do mene. Ti gundaš, praskaš i zanovetaš, ali tebi je stalo, zar ne?

Gledala ga je izravno i posve ozbiljno. – Da, stalo mi je.

Oklevao je, a osmeh mu je iščezavao s lica. – Malčice?

– Mnogo, Tajlere. Mnogo.

Protrnuo je. Osećao je da joj je važan. A najviše od svega, verovao joj je. Iskreno joj je stalo do njega.

Poljubio ju je bez namere da je zavede, već više da joj pokaže svoju nežnost i razumevanje. – Hvala ti, Karli, što ti je stalo.

Još uvek je u rukama držao njeno lice, ali im se tela nisu dodirivala. Karli se ugrizla za donju usnu a onda se privila uz njega. Tajlera je obuzimala stravična sumnja da ona može da zaviri u njegovu dušu i vidi njegovu ranjivost. To ga je potreslo i pribegao je opuštenom ćaskanju da bi razbio tu atmosferu.

– Džejsonu je bilo isto sve dok nije upoznao Brendu. Trebalo je da ga vidiš na delu. Žene su se bacale na njega, a on se retko sklanjao s njihovog puta. Posle otvaranja advokatske kancelarije, stvari su se dodatno pogoršale. Činilo se da je svaki klijent koji bi ušao poznavao nekoga ili bio u rodbinskoj vezi s nekim, ili *jeste* neko koga Džejson treba lično da upozna. Vrlo brzo mu je preraslo u naviku. Počeo je mlađu žensku klijentelu da šalje meni.

– I vidi kako si nepopravljiv postao.

Nasmejao se. – Tako je, dušo. Krivi onog ko to zaslužuje. Ja sam samo proizvod okolnosti.

– Ti si proizvod samoudovoljavanja. – Karli je zabacila glavu pozadi da bi se osmehnula naviše ka njemu.

– Sećam se kad je Brenda počela da radi za Džejsona. Rekla je da je divan, šarmantan i potpuno nepodnošljiv. Jednom je pokušao da joj pokloni narukvicu, znaš.

– Sećam se. Gađala ga je njome. Pri tom, prokletinja je bila prilično teška. Ostala mu je modrica na ramenu.

– Na onoj božičnoj zabavi koju ste vas dvojica napravili poljubila ga je ispod imele. Čini mi se da je dva dana lebdela u vazduhu.

– Da. A ja sam dobio hrpu slučajeva zato što je Džejson bio suviše zauzet oko udvaranja Brendi da bi se bavio nečim tako trivijalnim kao što je posao. Jurio ju je do iznemoglosti. – A sada, pomislio je Tajler, mnogo bolje razume ono kroz šta je Džejson prošao. Sav bi se spetljao od samo jednog Karlinog pogleda.

Ali postojala je jedna velika razlika. Džejson je voleo Brendu, dok Tajler nije imao predstavu o tome kakva su njegova osećanja prema Karli.

– Naterala ga je da juri za njom sve dok ga nije šćepala. Ali su oboje uživali u tome, i pogledaj kako se sve završilo. – Karli je jedva ćujno izgovorila te reći, uz neobićan osmeh ispunjen ćežnjom.

– Mislio sam da Brenda nije tip ųene na koju bi Džejson pao. Nemoj me pogrešno shvatiti. Nema bolje osobe na svetu od Brende. Dobra je za Džejsona i ja je oboųavam. Ali je Džejson uvek više voleo visoke, prsate, otmene brinete. A ne niske, ųivahne, kućevne rićokose.

Karli ga je brzo prostrelila pogledom. – Izgleda da se nikad ne zna.

– Ne. – Tajler je nagnuo glavu na stranu, proućavajući je, a onda se sloųio. – Nikad se ne zna.

Privukavši je bliųe sebi, posmatrao je kako joj se guste trepavice spuštaju iza stakala naoćara. Slabašno se pobunila kad je podigao ruku i skinuo ih, paųljivo ih spuštajući na sto. – Tajlere.

– Vrlo si lepa, Karli. – Igrao se s njenom pletenicom, prelazeći savijenim prstima preko cele njene duųine. Dosegao je sam kraj, napipao gumenu traku obrubljenu tkaninom što je ćvrsto drųala pletenicu i povukao je. Karli razgoraći oći, ali joj nije dao dovoljno vremena da ga zaustavi.

Prstima je prebirao kroz pramenove, razdvajao ih a onda je prebacio kosu preko njenih ramena. Poskakivala je u talasima u desetinama boja naglašenih svetlom iznad njihovih glava. Kosa joj je bila prelepa – ona je bila prelepa – i Tajler nikada u ųivotu nije osećao da nekoga toliko treba.

Zgrabivši pune šake kose s obe strane njene glave, privukao joj je lice bliųe sebi. – ųelim te, Karli.

Poljubac je bio razoran po svojoj snazi, izuzetno erotski i puteno sladak. Privila se uz njega. Tajler ju je doterao do kuhinjskog pulta a onda se snažno priljubio uz nju. Progutao je njen dah i zastenjaao.

Još uvek je ljubio. Nimalo se nije žurio da ubrza stvari. Ništa pre ovoga mu nije tako godilo, nije bilo tako ispravno ni tako savršeno.

Sporo je klizio rukama niz njeno telo, ispitivački, uzbuđen osećajem koji nikada nije očekivao, koji nije ni zamišljao. Bila je satkana od jedrih, mekanih oblina, bujne građe. Sitnih kostiju, vitkih ruku i tananih ručnih zglobova i laktova. Struk joj je bio uzan, podatan stomak tek blaga krivina, vrlo ženstven, vrlo zavodljiv. Dlan mu se dugo zadržao na njemu. Čuo je njeno drhtavo disanje dok ju je milovao, osećao treperenje njenih mišića.

Dlanom je obuhvatio njenu zadnjicu, i otkrio da je izuzetno meka i podjednako čvrsta. Privukao ju je na svoje uzbuđeno telo, češući se o nju, milujući je. Karli se pripila uz njega i on se oduševio. Nije se mogao zasititi ni nje ni njene reakcije na njega.

– Želim da te vidim, dušo.

– Ne. – Oborila je lice i prislonila usne uz njegov vrat. – Molim te...

Ponovo ju je poljubio, prodirući jezikom, dok mu se disanje pretvorilo u grubo dahtanje.

– Vodi me u tvoju spavaću sobu, Karli. – Držao joj je lice u šakama sve dok nije otvorila oči i pogledala ga. – Vodiću ljubav s tobom.

Bilo je neizbežno. – Da.

Zabacio je glavu i za tren sklopio oči. A onda ju je odvojio od kuhinjskog stola i okrenuo ka hodniku. – Tvoja spavaća soba.

Usporila je kad se približila vratima sobe. – Nisam se istuširala.

– Nema veze. – Ništa više nije bilo važno, samo to da će mu pripasti, cela.

– Ali mi smo... košarka...

Tajler ju je nežno ugurao unutra, zatvarajući vrata za sobom. Soba je bila prošarana senkama, prigušenim, zbijenim i intimnim. Mirisala je na Karli, njenim neuhvatljivim, ženskim mirisom. U mraku, pružio je ruke ka njoj. – Veruj mi, nema veze.

Držao ju je blizu, jednom rukom je milovao njene pune, bujne grudi, opipavao njene krute bradavice i blago ih vukao, osluškujući

njeno ječanje, a onda je obuhvatio šakom, nežno stiskajući njenu mekoću u svojoj krupnoj šaci.

– Gde je svetio? – Pitanje je bilo obojeno njegovom žurbom, njegovom potrebom.

– Ne. – Karli se bacila na njega. – Ne večeras, Tajlere. Daj mi ovo veče.

Nije je razumeo, ali je uživao u njenoj očiglednoj žudnji. Zaboravio je na svetio – bilo je dovoljno mesečine da obasja sobu nejasnim, iskošenim svetlucavim zracima. Senke su bile guste i teške, ali je mogao da vidi Karli, da pročita njen izraz lica po blistanju prelepih očiju boje lešnika, video je mokar odsjaj njenog jezika kad je na časak preleteo preko njenih usana. Rukom je kolebljivo dodirnula njegove grudi, prstima je gnječila njegove mišiće, jednako radoznala da upozna njegovo telo kao on da upozna njeno. Polako su istraživali jedno drugo, žudnja je narastala, a vazduh je otežao od erotske napetosti. Tajler je neprekidno pokušavao da se primiri, da prizove u pomoć samokontrolu, ali ona prosto nije postojala. Podrhtavao je od žudnje, i bio je sa Karli. Neverovatno.

Karli je izula patike i skinula čarape dok je Tajler istovremeno brzo stresao sa sebe majicu. Usput se zamalo se nisu preturili jedno preko drugog, ali Tajler ju je uhvatio za struk pa su završili na krevetu. Prekrivači su se nadimali oko njih, meki i mirisni, dok je od Tajlerove težine Karli još dublje uranjala u dušek.

– Tako mi prijaš, Karli. – Trljao se kukovima o njene, ali se ona pobunila, vukući ga za košulju. Podigao se na kolena pa strgao košulju sa sebe.

Tren kasnije, opet su bili u zagrljaju, raspomamljeni, željni dodira. Karli je nohtima polako prošla kroz tamne, kovrdžave dlake na njegovim grudima.

Tajler je uzmakao, nemoćan da se obuzda od njenog bezazlenog, znatiželjnog dodira. Netremice je posmatrao njenu delimičnu golotinju – zalutali zrak mesečine iskosa je padao po njenim grudima, otkrivajući njihovu mlečno belu put, kako su glatke, pune

i čvrste. Prekrio ju je rukama i ona se izvila ka njemu.

– Bože, Karli. Ne mogu da verujem koliko si uspela sebe da sakriješ. Nikada više, draga, da li si me čula? Sada si moja. I neću ti dopustiti da se opet kriješ od mene.

Nemoćan da sačeka trenutak duže, sagnuo se i obuhvatio jednu bradavicu, grickajući je usnama, lagano je dražeći jezikom.

– Tajlere, molim te...

– Da, dušo. Uskoro, uskoro. – Bradavicu je uhvatio oštrim zubima, pažljivo vukao a kad je zastenjala, zabacujući glavu pozadi i odvrćajući lice u stranu, zgrabivši ćebe u gorljivom užitku, opet je povukao, vrlo lagano, dražeći je. Ruke je zarila u njegovu kosu, pozivajući ga da joj se približi. Uvukao je bradavicu u usta, sisao je nežno a onda snažno, sve dok se kukovima nije privila uz njega.

Nije planirao da je zavede, nije unapred smišljao kako da je obeznani svojom umešnošću. Prosto mu nije padalo na pamet da brzo okonča to zadovoljstvo. Tako dugo je čekao, čitav jedan život, kako mu se činilo, da Karli bude ovakva s njim, sva čula u njemu su se budila, telo mu se pokretalo kao sopstvenom voljom.

Nije bio svestan ničeg drugog, sem davanja i primanja užitka. I u tom času, Karlin dahtaj i tiho ženstveno stenjanje pružalo mu je više zadovoljstva nego što je mislio da će moći da izdrži.

Tajler je skliznuo pored njenog boka, rukom lagano krstareći preko njene sredine i ispod pojasa njenih gaćica da joj pomiluje mekani stomak. Karli se okrenula ka njemu. – Tajlere, mislim da ću umreti.

– Ne. Nećeš umreti, zlato. – Uspravno je seo. – Daj da skinem ovu odeću s tebe.

Drhtala je celim telom, bilo je zategnuto i bolno, dok je Tajler skidao pantalone niz njene dugačke noge, dodirujući je prstima, ovlaš se češući o nju, draškajući je po unutrašnjoj strani bedara. Smakao joj je gaćice s članaka a onda seo pored nje, jednostavno je gledajući. Nemaajući mira, dugačke noge je pomerala u malim, nestrpljivim krugovima. Gledala ga je, primetila je njegov uporan pogled upravljen ka njenom telu, a onda pogledala u stranu,

zatvarala oči, samo da bi ga opet pogledala.

– Vidim te celu, Karli, uprkos mraku. – Ruka mu je skliznula na njeno bedro pa se zaustavila na kolenu, polako joj razdvajajući noge. Glasno je uzdahnula i on se osmehnuo na mesečini. – Obožavam da te gledam, ženu sa telom žene. Nemaš šta da kriješ, nemaš čega da se stidiš.

– Ja sam... ja sam... – Karli je opet glasno uzdahnula, nemoćna da reči prevali preko usana.

Prstima je prebirao preko njenih uvojaka, otkrio da je vrela, otekla i vlažna od žudnje. Poželeo je da vikne od uzbuđenja. – Savršena si. Žena kakva žena treba biti. – Dok je govorio, milovao ju je polako, jednim prstom je ušao u nju pa se povukao kad su joj se kukovi naglo podigli.

– Osećaš kako si vlažna za mene, Karli? – Opet je stavio prst unutra, ovaj put dublje i ona zaječa, još više šireći noge, bez njegovog navođenja. Svaki njen pokret u njemu je razbuktavao vatru, bila je tako posebna... a opet, sve mu se činilo poznatim.

Telo mu je bubnjalo od luđačkog lupanja srca i nagnuo se da osloni lice o njen stomak. Osećao je njen miris, slatkast miris njene želje ispunio mu je nozdrve i duboko ga potresao.

Skliznuvši s kreveta, spustio se na kolena između njenih nogu. Pre nego što je stigla da se pobuni, pre nego što je čak razmislio o tome šta radi, uhvatio ju je za bedra i privukao do ivice kreveta. Noge su joj visile preko kreveta s Tajlerom između njih. Pridigla se na laktove, zbunjeno ga gledajući i on je brzo prebacio njena kolena preko ramena i zario lice u njenu vrelinu.

Istog časa je glasno ispuстила uzdah, i pobunila se. Oglušio se i rukama je čvrsto obavio oko kukova tako da ne može da se pomeri. – Tako si ukusna, Karli. Neverovatno ukusna. – Zavalila se unazad uz tih jecaj, podižući telo u susret njegovom jeziku.

Drhtala je sve jače, telo joj se u luku izvijalo s dušeka. Delikatno je zubima obuhvatio taj delić vrlo osetljive puti, držao ju je zarobljenu svojim vrelim jezikom, usredsređen na njen vrhunac, pustošeći je, naslađujući se njome, neprestano je približavajući

vrhuncu svakim svojim pokretom. Dozivala je njegovo ime, iznova i iznova. Rukom je lagano klizio njenim telom da bi nenadano s dva prsta prodro u nju.

Divlje, razorne senzacije prostrujale su njenim telom i Tajler je osećao njene grčeve po ustima i jeziku, pa je zaranjao još bliže, naslađujući se svakom sekundom njenog zadovoljstva. Činilo se da ono traje i traje a on ju je podsticao na još.

Kad je Karli konačno popustio grč zadovoljstva, Tajler se podigao i legao preko nje. – Prelepa si. – Kosa joj se umrsila oko glave, a na koži joj je blistao tanak sloj znoja. Poljubio joj je usta pa ustao, brzo skidajući pantalone.

Karli je otvorila oči, ali se nije osmehivala. Delovala je ošamućeno, pogleda usredsređenog na njegovo telo. Tajler se nag nagnuo napred, i prstima ovlaš prešao preko uvojaka između njenih butina. Iznenadena, naglo je udahnula vazduh, kukovima se snažno upirući o dušek.

Popustio je pritisak, jedva joj očešavši kožu i ona zadrhta. – Previše si osetljiva? – Posmatrao je kako klima glavom i video zbunjenost u usplamtelim očima. Obujmio ju je dlanom, ruka mu je bila topla i nepomična.

Seo je na krevet pored nje i pogledom prelazio preko njenog tela. Noge su joj i dalje bile raširene, kolena savijena tako da su joj cevanice visile s kreveta. Ruke su joj malaksalo ležale na krevetu s dlanovima okrenutim naviše. Pomno ga je posmatrala.

Pogledao joj je grudi koje su se i dalje blago nadimale od teškog disanja pa se sagnuo i zubima nežno obuhvatio jednu bradavicu. Jeknula je, a telo joj se opet zateglo. – Tajlere, *molim te*.

– Samo malo, zlato. Moram da te zaštitim.

Trebalo mu je samo jedan časak, ali ona je bila pomamna od želje, i Tajler je zatvorio oči u iščekivanju. Osetio je kako je raširila bedra da ga primi i samo je tek najblaži pokret bio dovoljan da bude spreman da prodre u nju.

Oslonjen na podlaktice pratio je svaku nijansu njenog izraza lica dok je polako i neumoljivo prodirao u nju, svom dužinom i

punoćom.

Nestrpljivo se tiskala uz njega, nagnavši ga da izgubi kontrolu. Prodirući lagano i duboko, zario je ruke u Karlinu kosu, privukao njenu glavu pa je ljubio, gutajući njene dahtaje i tiho, iskidano jecanje.

Kad je osetio kako se ona opet steže, ovaj put oko njegove erekcije, stišćući ga, pružajući mu neverovatno zadovoljstvo, doživeo je i sopstveni razbuktni orgazam. Zagrlivši je, čvrsto ju je stezao sve dok grčevi nisu presahli.

Tajleru je bilo potrebno nekoliko minuta da prikupi snagu da se odmakne od njenog toplog tela. Otkotrljao se na stranu, ali ju je smesta privio uz sebe. Osećao se čudnovato uznemiren, i otvoreno izdajnički. Nikada nije doživeo ništa slično ovome što je upravo iskusio sa Karli – osim one noći u kućici pored bazena. Nije želeo nikakav upliv tih uspomena. Više nije mario za njih; više mu nije bilo stalo.

Ali sećanja na tu noć, prizori i vrele uspomene, plesale su mu u glavi čak i dok su mu čula bila ispunjena Karli. *Njegovom Karli*. Stisnuo ju je jače u nastojanju da otera te slike, ali bezuspešno. Karli se nagnula na stranu i pogledala ga.

– Tajlere? Šta nije u redu?

Zvučala je oprhvana strepnjom, pa je pohitao da je razuveri. – Sta bi uopšte moglo da ne bude u redu? Izuzev činjenice da si me možda ubila zadovoljstvom. Sasvim sam siguran da sam izgubio sposobnost korišćenja nogu. – Rukom joj je obuhvatio obraz. – Ti si neverovatna, znaš li to?

Šćućurila se uz njegove grudi, milujući mu tamne kovrdže na njima. – Ne. To si bio ti. Bio si divan, Tajlere.

Sledio se. Žena s maskom mu je rekla bukvalno istu stvar preko telefona. To ga je razljutilo. Naročito zato što su te dve žene bile toliko različite. Žena na zabavi je bila uzdržana, bezmalo preplašena i toliko ustreptala od svakog njegovog pokreta, dok je Karli učestvovala svim srcem. Bila je sve što bi čovek mogao da poželi i čemu da se nada od svog partnera.

Imao je osećaj kao da je inače savršen doživljaj nekako okaljao prisećanjem na drugu ženu. Bez obzira na to što se sama misao javila kao grom iz vedra neba. *Kako* druga žena, bilo koja žena, može da se prikrade u njegove misli kad je sa svojom Karli? A sada *jeste* njegova. Obuzela ga je bezumna posesivnost; nikada je više neće pustiti od sebe.

U tom razmišljanju je spustio glavu i poljubio je u slepoočnicu. – Nikada više nećeš moći da me odbiješ od sebe, Karli. Neću ti to dopustiti.

Njena reakcija je bila momentalna, i opet, sasvim neočekivana. Potpuno se ukočila, gotovo preneražena. Rukom je prešao preko njenog ramena. – Moja si, Karli. Potrebna si mi.

Pogledala ga je ispod trepavica. – Tajlere, ima nešto što moraš znati.

Nimalo mu se nije sviđao taj ton. Već je pokušavala da mu pobegne, ali nije imao nameru da joj to dopusti.

Opet ju je poljubio a onda ustao iz kreveta. – E sad ćemo da se tuširamo.

Razrogačila je oči. – Ne mogu...!

– Naravno da možeš. Hajde, opraću ti leđa. I sve ostalo što bude tražilo moju pažnju.

Osećao je kako ona razmišlja, smišlja. Umotala je ruke u čaršave. – Premorena sam. Iscrpeo si me. Molim te, vrati se u krevet.

Tada mu je sinulo poput bleska svetlosti. Nije želela da je on vidi, da je stvarno vidi, bez odeće koja joj skriva figuru i od koje izgleda šljampavo. Zamišljeno se namrštio, nesiguran kako da se postavi. Ukoliko ima ožiljak ili neki drugi razlog da se stidi... ali dodirnuo je svaki delić njenog tela; sigurno bi primetio da nešto nije kako treba. Ipak, njena strepnja je bila vrlo stvarna, gotovo opipljiva i nije mogao da navaljuje. Ne nakon svega što mu je pružila, ne nakon što mu se potpuno predala.

Dodirnuo joj je obraz. – Odmah se vraćam.

Izašao je iz sobe ne mareći za sopstvenu golotinju da bi se samo

nekoliko časaka kasnije vratio s mokrim peškirom. Ostavio je isključena svetla i seo pored nje, zadovoljan načinom na koji je pratila njegovo kretanje.

– Oči su ti tako razrogačene da sigurno misliš kako planiram da te opustošim.

Karli se promeškolljila usplahireno. – A šta planiraš?

– Samo da te obrišem. Lezi mirno i lepo se ponašaj.

Brzim pokretima, poput vožnje bicikla, dugačkim nogama, pohitala je unazad sve dok se nije naišla na uzglavlje kreveta. – Tajlere, ne! Blagi bože, savršeno sam u stanju da se pobrinem za sebe samu.

Uhvatio je za stopalo, vlažnim peškirom idući uz njen list i iza kolena. – Ali ja želim to da uradim. A sada se opusti i prestani da se opireš.

Ostala je drvena ali se više nije opirala. – Bestidan si, Tajlere.

– Nemoj biti toliko mrzovoljna. Uskoro ćeš naučiti da uživaš u mojoj bestidnosti, obećavam ti.

Tajler je bio temeljit, hladnim peškirom joj je lagano milovao telo, skidajući sve tragove njihovog vođenja ljubavi. Karli se konačno odrekla svojih inhibicija, prepustila se i uživala u dvorenju. Tajler se nasmejao kad je tiho jeknula pa se sagnuo da poljubi jednu mekanu ružičastu bradavicu.

– Spavaj, Karli. San nam je potreban. – Namrštila se i on ju je pomilovao poslednji put. – Odmah ću se vratiti.

Tajler se žurno istuširao, ne želeći da pruži Karli priliku da dođe sebi i pošalje ga kući. Želeo je da je celu noć drži u svom naručju.

Želeo je da se probudi izjutra i vidi je na svetlosti dana. Da ponovo vodi ljubav s njom.

Bila je enigma za njega, ali je polako počeo da je shvata, u potpunosti i bez ikakvih sumnji. Bila je pouzdana, jedina pouzdana žena koju je ikada upoznao.

Još uvek mokre kose, s peškirom labavo obavijenim oko kukova, opet je ušao u spavaću sobu. Video je kako Karlina krupne oči kao zlato blistaju u tami. Oklevao je, sačekao je samo delić

sekunde i ona se nagnula napred i podigla pokrivač, bez reči ga pozivajući u krevet.

Prebacio je peškir preko naslona stolice i skliznuo pored nje. Smesta se sklupčala uz njega, položivši mu ruku na grudi. Najnežnijim tonom koji je ikada čuo od Karli, prošaputala je: – Hvala ti, Tajlere.

– Hvala ti? Neobično osećanje za ženu koja se upravo podala muškarcu.

– Nisam. To jest, podala sam se tebi. Ti si se podao meni. I učinio si to savršeno. Bilo je divno, bio si divan i hvala ti.

Njegov smeh joj umalo zaparao uši zbog položaja koji je zauzimala uz njegovo rame. – Nema na čemu... i nema žene kojoj je toliko prijalo vođenje ljubavi sa mnom.

Rukom je sporo prelazila preko njegovih grudi, gnječila izbočinu mišića, prstima prebiralala kroz njegove mekane, tamne dlake na grudima. – Prićaćemo ujutru, važi?

Zvućala je suzdržano i nesigurno. Tajler ju je poljubio u teme, a onda zevnuo. – Razgovaraćemo, ali tek nakon što dobijem šansu da uživam u buđenju s tobom.

Karli je ostala nema, lica okrenutog prema njegovoj koži, i osetio je sladak, letimićan dodir njenih usana. Nije bio siguran kako da protumaći to njeno novo raspoloženje, ali opet, nije ni bilo važno. Bila je njegova i to ništa neće promeniti. On to neće dopustiti.

Tajlera su probudili sunćani zraci što su se probijali u sobu. Sećanje je navrlo u talasu zadovoljstva, i on obori pogled na Karli koja je i dalje bila uz njega, ali sada okrenuta tako da joj je zadnjica bila smeštena uz njegove prepone. Dlan mu je bio na njenoj dojci. Koža joj je bila topla, svilenkasta i glatka.

Mirno je spavala, opuštenog tela, jedna ruka bila joj je savijena ispod obraza stvarajući iluziju dećje nevinosti. Ali nije bila nikakvo dete.

Tajler se vrlo tiho izdigao na lakat, netremice je posmatrajući,

pa ga je ophrvao neobičan, uskovitlan splet emocija. Želeo je da je probudi da vodi ljubav s njom; želeo je da legne i večno je drži u zagrljaju.

Naterao je sebe da bude uviđavan pa nije učinio ni jedno ni drugo. Bila je iscrpljena i san joj je bio neophodan. Nije ni trepnula kad se pažljivo iskrao iz kreveta.

Prva stvar u planu bilo je brijanje. Imao je grubu jutarnju bradu i nije želeo da ogrebe njenu nežnu kožu. Nije želeo da zbog oštre brade bude primoran da izbegava da je ljubi na najslasnijim mestima. Nasmušio se na tu pomisao.

Karli nije udrvljena, uskogruda, neporočna devica kao što je očekivao. Sva ona njena govorcija o reputacijama i tračevima samo ga je zavela na pogrešan trag. Bila je veličanstvena. Razuzdana, otvorena i iskrena u vezi sa svojim osećanjima. Rekla mu je da je divan.

Tajanstvena žena s maskom mu je rekla to isto.

Zbog te zastranele misli se namrštio sebi samom u ogledalu. Izdajnička misao. Karli zaslužuje bolje od toga. Podlac je što još mari za identitet druge žene. Neće biti važno čak i da nikada ne sazna istinu.

Namerno je potisnuo te uznemirujuće misli iz glave. Tajanstvena žena je možda bila ostvarena fantazija, ali je Karli bila otelotvorenje fantazije. Imala je neverovatan učinak na njega i prosto nije mogao da je se zasiti.

Nag je stajao usred kupatila, osvrćući se oko sebe. Karli sigurno negde drži neki brijač. Proverio je fioke sa toaletnim potreštinama a onda ormarić s lekovima. Nije našao brijač ali mu je za oko zapala kutijica s kontaktnim sočivima.

Smešeci se, zamislio je Karli kako nosi sočiva, zauvek odlažući ružne naočare u fioku. Imala je prelepe oči, čiste boja lešnika, jedinstvene i bez primesa.

Puka radoznalost nagnala ga je da otvori kutijicu. Za trenutak je tupo piljio u sočiva u boji. Bila su vrlo svetle, poznate plave boje. A onda se zacrveneo u licu.

Već je video tu boju. U noći zabave.

Stvarnost je munjevitom brzinom utrla put do njegovog mozga.

Njegova bezazlena, otvorena, *iskrena* Karli je napravila budalu od njega. Setio se nedavnog telefonskog poziva i lice mu je gorelo od vreline poniženja koja se velikom brzinom spuštala niz vrat. Obuzeo ga je silovit, zaslepljujući bes i najrazornije razočarenje koje je u životu iskusio.

Smatrao je Karli bezmalo savršenom ženom, posvećenu deci i uzvišenijim ciljevima za opštu dobrobit. Mislio je da je tvrdoglava, svojehlava i potpuno nezavisna. Ali nikada nije pomislio da je lažov.

Još uvek je spavala kad je zakoračio u spavaću sobu. Bio je odlučan da sprovede svoj naum, da ne dopusti da ga poljulja primamljiv prizor u krevetu. Namerno je seo na ivicu kreveta i ona se odmah probudila.

Njene dugačke trepavice zatreperiše i ona polako otvori oči. Podigla je pogled ka njegovom licu bez osmeha i rukom posegnula ka njemu.

– Tajlere. – Ruku je spustila na njegovo golo bedro i pomilovala ga. Spustio se na lakat tako da su se našli licem u lice. – Dobro jutro, dušice. Nadam se da si lepo spavala.

Ruku je prinela njegovom obrazu i klimnula glavom. Napipala je oštru neobrijanu bradu i lenjo se osmehnula. – Tako si taman.

Na licu je imao neumoljiv izraz. Odmaknuo se od posteljine i osmotrio njeno telo. – Ti svakako nisi. – Pogled mu je pao na guste uvojke između njenih butina. – Svetio smeđa. Gotovo iste boje kao kosa na tvojoj lepoj glavi. Možda ne baš toliko zlaćana. A svakako ne crna.

Ostala je bez daha.

– Pa ko smo danas, Karli? Možda bi volela da trknem do kuće i donesem svoj piratski kostim? Mogao bih da se pretvaram da si devica i da te „napastvujem” koliko mi srce ište?

Video je pomeranje beline njenog grla dok je gutala knedlu, ali je inače ostala nepomična, nije čak ni treptala. Povrednost koju je

video u njenim zlatnosmeđim očima još više ga je raspomamila. Nije odoleo želi da je muči. – Ne? Ne dopada ti se ta ideja? A šta misliš da unajmim kostim šeika? To je svakako uloga koju bi ti odobrila. Na kraju krajeva, velovi ti savršeno dobro idu od ruke. Možda bih mogao da te ubedim da igraš za mene. To bi mi se jako dopalo, nema šta.

Odmakla se dalje, izvan domašaja njegovog dodira. Pogled joj je bio dalek i pun opreza. – Nisi razumeo, Tajlere.

– Eto sad, grešiš. – Pružio je ruku da na prst navije dugačku loknu njene kose, privlačeći joj lice bliže svom. – Savršeno sam razumeo. Želela si da sprovedeš eksperiment, a bila si prevelika kukavica da prestaneš da se prerušavaš u usedelicu. Ali nema razloga za pretvaranjem. Prokletstvo, uživao sam sinoć. Koji punokrvni mužjak ne bi?

– Tajlere?

– Bez tog zabrinutog izraza lica, dušo. I dalje sam spreman da se igram. Samo bih voleo da si mi ranije rekla šta igramo. Pomisli samo na ono silno vreme koje smo proćerdali. Mogli smo prilično da se nauživamo.

– Podrugljivo je pogledom prelazio čitavom dužinom njenog tela, izloženog njegovom pogledu. Oglušio se na mahnit puls koji je tukao na njenom vitkom vratu, baš kao što se nije obazirao ni na užasnut izraz njenog lica i suze koje su počele da se sjaje u njenim očima. Neće opet ispasti budala. Jednom je bilo više nego dovoljno. I to je bilo jednom više nego što može da izdrži.

Osećao je strahovit bol. Nikada u životu se nije osećao tako izdanim, čak ni kad je shvatio koliko je malo značio rođenoj majci. Od nje je očekivao prevaru i manipulaciju. Ali Karli je verovao. *Budala.*

Ni da je život u pitanju ne bi hteo da ona to sazna. Naterao je sebe na zloban osmeh, da prikrije svoju povređenost. Zatim se nagnuo i snažno i posesivno poljubio njene rastavljene usne. Nije izgubio do kraja, pomislio je. Još uvek je s njom i nalaze se u krevetu.

Može joj dokazati da ga je baš briga, da mu tako malo znači.
A onda će možda uspeti to da dokaže sebi.

9.

– Ne, proklet bio! – Karli je tako odgurnula Tajlera da umalo nije pao s kreveta. Četvoronoške je uzmicala od njega, brzo se dižući.

Protezaao se, proučavajući je pogledom nadmene bahatosti, s rukama sklopljenim iza glave. – Smiri se, Karli.

– Izlazi odavde! Smesta izađi odavde. – Tresla se od glave do pete, još uvek potpuno naga, ruke je toliko stiskala da su joj zglavci prstiju pobeleli. Da li je stvarno pomislio da bi mogao da vodi ljubav s njom dok je ljut?

Očima je lagano klizio po njoj, namerno uvredljivo. Ali su reči bile sušti kontrast i stoga stravično bolne.

– Veličanstvena si.

Za trenutak Karli nije mogla da nađe reči. A onda je suzila oči. – Želim da sada odeš, Tajlere. – Glas joj je podrhtavao i tu nije mogla ništa. Svet se raspadao po šavovima. Tajler se ponašao kao stranac, ophodio se prema njoj s istom bezobzirnomo drskošću koju je njen muž primenjivao svaki put kad bi se naljutio na nju. To nije mogla da podnese.

Shvatila je da još uvek stoji tu, potpuno naga, u iščekivanju toga što bi on mogao da kaže ili uradi i osetila je kako joj se grlo suši. Nije bespomoćna i više nije mlada i naivna. Isturila je bradu ka njemu a onda je prisilila da u glas unese nešto nalik smirenosti. – Neću ti dopustiti da ovo radiš, Tajlere.

– Nećeš me pustiti šta da radim? Ti si lagala i napravila budalu od mene, Karli. – Njegov pogled je prodirao kroz nju, uzavreo, silovit i natopljen prezirom. Nakratko je zatvorila oči da se odbrani od bola koji joj je time nanosio.

– Žao mi je. Nikada nisam planirala da ovako ispadne. Nikada

nije trebalo da uradim ništa od toga. Imaš pravo da budeš ljut. Znala sam da ćeš biti. Zato sam odlučila da pričekam do jutra da ti kažem.

– Htela bi da poverujem da bi mi priznala? Nisam glup, Karli. Pogledaj se. Preneražena si mojim saznanjem. Ne bi mi rekla ni reč da slučajno nisam nabasao na tvoja sočiva i sam otkrio.

Nije mogla da poriče preneraženost, ali ona je bila posledica Tajlerove reakcije, njegovog prezira. Bes je očekivala, ali ne i zgađenost.

Gledala je kako Tajler ustaje s kreveta, ne obazirući se na sopstvenu golotinju dok joj se približavao krupnim koracima. Nije mogla da podnese njegov dodir, ne sada, ne kad se tako oseća. Pribila je leđa uza zid.

Tajler je besno posmatrao njeno uzmicanje a onda je prstima grubo prošao kroz kosu. Karli je primetila, sasvim glupavo, da je predivan i uzjutra, sa početkom brade i svim ostalim. Kad je progovorio, njegov glas je bio puko izrugivanje: – Čemu to čedno držanje, Karli? Mislio sam da se pretvaranje završilo u kućici pored bazena.

Naravno da to nije bilo pretvaranje, ali nije imala nikakvu nameru da ga podseća na to; jednostavno nije mogla sada da se nosi s tim. Podigla je njegove pantalone s poda i bacila ih ka njemu. – Obuci se i odlazi, Tajlere.

Izvadila je kućni ogrtač iz ormara i brzo se obavila njime. Tajler ju je posmatrao, upijajući svaki i najmanji pokret njenog tela. Kako joj je samo bilo mrsko to njegovo pažljivo posmatranje.

Košuljom ga je pogodila u grudi. Uhvatio ju je, ali nije napravio nijedan pokret s namerom da je obuče. Krupnim šakama je stiskao komad odeće i opet krenuo ka njoj.

Karli se trudila da se pripremi za njegov napad, potiskivala je svoju krivicu i uznemirenost, prizivajući samo svoju srdžbu. Nijedan muškarac je nikada više neće zastrašivati. Podigla je ruku i Tajler se zaustavio. – Žao mi je zbog onoga što se dogodilo, Tajlere. Žao mi je više nego što ćeš ikada znati. Preuzimam punu

krivicu i shvatam tvoju ljutnju. A sada je gotovo. Neću te više uznemiravati. Obećavam.

Oči su mu opasno sijale. – Ma je li?

– Da. – S mukom je progutala. – Razumem kako se osećaš.

Tajler je zabacio glavu pozadi pa se oporo nasmejao. – Gospođice, nemaš ti predstavu. Kako bi mogla da razumeš moja osećanja kad si lišena sopstvenih? Do đavola, pa ti čak i nisi stvarna. Ti si fikcija – i ima vas previše da bi čovek mogao da sve ispratiti.

– Ne znam o čemu pričaš. – Mrzela je to što je morala da se brani, i mrzela je laž. Duboko u sebi, odlično je znala o čemu on priča.

– Ko si sada, Karli? Ovu ženu ranije nisam upoznao. Sa devojkom iz harema bio sam intiman, i upoznao sam onu stidljivu macu u kućici pored bazena. Bacila me je na kolena, svojom žudnjom za mojim telom i bez skoro ikakvog razgovora. Ako postoji dobra žena to je sigurno ona. A onda upoznajem nastavnicu. Razdražljiva žena, s najgorim ukusom za oblačenjem koji sam ikada video. Naravno, to je nadoknađivala glumljenjem iskrenosti, saosećanja i brige. Rođena glumica. A sad ti. Žena koja na sve strane razbacuje bedna izvinjenja. Žena koja je lagala i manipulisala bez ikakve griže savesti, i kojoj je sada, navodno, žao zbog toga. Odlična gluma, priznajem, ali mi je nekako teško da poverujem da se stvarno toliko kaješ. Previše si uverljivo odigrala svoju igricu.

Karli je bila potpuno zaprepašćena. Sve njene na jedvite jade obuzdavane emocije pretvorile su se u jedan tup bol koji je duboko potisnula. Što mu više osećanja bude nudila, to će se on više izrugivati. A ona to nije mogla da podnese. – U pravu si. Ali sve te žene imaju jednu zajedničku crtu, Tajlere. Nešto što ti je očito promaklo. I ovaj put možeš da mi veruješ – uprkos tome što sam lažov – sve će nestati. Nećeš ih ponovo videti. U stvari, nastavnicu možda hoćeš, ali to će zavisiti isključivo od tebe. Ukoliko želiš da prestaneš sa školskim projektom, razumeću. Štaviše, imaš moju

svesrdnu podršku. Naći ću nekog drugog. Najbolje je da decu ne izlažemo međusobnoj netrpeljivosti.

Okrenula se i počela da izvlači odeću iz ormara bezmalo kao da daje Tajleru dopust da se udalji. Neće nastavljati s izvinjenjima. Očigledno je da ne želi da ih čuje i isto tako je izvesno da ne veruje u njeno kajanje. Odavno je naučila tu lekciju: ako jedno izvinjenje nije dovoljno, ni stotinu neće popraviti stvar.

Tajler ju je uhvatio za mišicu pa okrenuo ka sebi. – Trudiš se da ispadne da sam ja ovde zlikovac, Karli. – Oči su mu se zamaglile od pometenosti. – Ja sam onaj ko je iskorišćen, onaj ko je ispaoo budala.

Karli je otrgla ruku iz njegovog stiska. Njegov dodir ju je još uvek uznemiravao, uprkos svemu što se dogodilo. – Mislila sam da si puno stvari, Tajlere, ali nikada budala. Koliko se sećam, nisi imao ništa naročito protiv da bude iskorišćen. *Ti* si započinjao... intimnosti. A što se ostalih stvari tiče... pa, trebalo bi da se setiš da sam se ja trudila da naš odnos održavam na platonskom nivou. Ti si navaljivao, ne ja.

– Pozvala si me jedne noći – optužio ju je tihim glasom, oglušujući se o njene reči. – Zašto bi to radila osim da me mučiš?

Karli je uspela izvede opušteno sleganje ramenima, ali ju je to koštalo napora. Njeno poniženje je nestalo, pokopano zajedno sa njenim kajanjem. Ali je bio toliko krupan i veličanstven da nije uspevala da ne primećuje njega, kao ni njegovu muževnost nasuprot njene ženstvenosti. Bio je nag, razgoropađen i sukob se nije dao izbeći.

Odbijala je da ustukne, da obori oči od njegovog prodornog pogleda. – Već sam priznala da je to bilo glupo od mene. Misli o tome kao o još jednom primeru moje gluposti. – Nije imala nameru da mu ispriča kako je tragala za istinom iza njegove pažljivosti, za nekim znakom da se ne poigrava s njom. Već se previše odala.

– Ali zašto, Karli? Zašto si uopšte pribegla prokletom pretvaranju? – Opet je vikao, potamneo u licu od obnovljenog besa.

A još uvek nijednu krpicu nije metnuo na sebe.

Karli se brzo odmakla od njega i krenula ka kupatilu. Morala je da pobegne, da nađe trenutak u kome će biti sama, kada će moći da se pribere i prizove u pomoć svu preostalu snagu. Gušila ju je potreba da se prepusti bolu i zaplače kao dete. Nikada više neće osetiti silinu gubitka kao sada. Izgubila je Tajlera.

Ma koga ona to zavarava? Nikada ga nije ni imala. Često je sebe morala da podseća na to. A opet, zbog seksa – jer više o tome neće moći misliti kao o vođenju ljubavi – dopustila je sebi da je opije hirovit san. Kako se prevarila.

Okrenula se prema Tajleru i uhvatila ga kako je gorljivo posmatra, pogledom koji je vrlo ličio na brigu što sija u njegovim očima. Odbacila je tu mogućnost. Sada je mrzi. Mogla je to da oseti. – Pretvaranje nije bilo namerno, ako se dobro sećaš. Ja sam napustila zabavu. *Ti si krenuo za mnom.* Ali pretpostavljam da je neki deo mene dovoljno patetičan da uživa u pruženoj pažnji. Ta pažnja me je iznenadila. Ona me je... – Progutala je.

– Bila sam polaskana. Ali učim iz svojih grešaka, Tajlere. Veruj mi. – A onda se nasmejala, bio je to groktav, trzav zvuk. Oborila je glavu zbog njega.

Osetila je kako joj se Tajler primiče i pruža ruku.

– Karli?

Jedna jedina reč, oštra i puna nejasnog osećanja koje Karli nije mogla da dokuči ni u snovima. Odmakla se, još uvek se smejući. – Ah, baš je smešno. Tajler Ramzi, gradski zavodnik koga je iskoristila Karli Makdanijs! Suviše je apsurdno da bi bilo stvarno. Ali ne brini, Tajlere. Neću reći nikom živom. Na kraju krajeva, ko bi mipoverovao?

Skrgutao je vilicom, u stavu koji je bio samo prividno krotak. – Misliš da je to smešno?

Osmeh joj se iskrivio u podrugljiv kez a oči su joj se suzile. – Mislim da je urnebesno. Jedna od onih pričica koje su. previše sumanute da bi bile istinite pa je bolje ćušnuti ih pod tepih i zaboraviti na njih.

Tajler ju je uhvatio za bradu i osmeh joj je smesta nestao s lica.

– Nećeš moći da zaboraviš, Karli. Budi barem toliko iskrena prema sebi. – Palcem je prebiraio preko njene donje usne a u rečima koje je izgovorio osećalo se istinsko kajanje. – Nikada nećeš moći da zaboraviš.

– Zatim se ispravio, a svi znaci razočarenja raspršili su se kao čarobnim štapićem. – A ja sam poverovao da si drugačija. Na neki način jesi. Uspela si savršeno da me prevariš. Nijednoj ženi do sad to nije pošlo za rukom. Zaslužuješ čestitke.

Karli zamalo nije vrisnula zbog tih reči. Umesto toga, ugrizla se za usnu, okrenula na peti i s treskom zatvorila vrata kupatila i zaključala ih. Gotovo se gušila od shrvanosti, kolena su joj klecala i nagrizzala joj odlučnost. Skljokala se, potpuno poražena, uz ivicu kade, gurajući pesnicu u usta da priguši tihe jecaje.

I ostala je tamo, čula je Tajlera kako se tiho oblači, zvuke koje je pravio spremajući se da ode. A onda i zvuk zatvaranja vrata, tako tih, tako konačan i tako vrlo, vrlo stvaran.

A onda se raspala, plakala je svom silinom osobe koja zna da je izgubila nešto neprocenjivo. Nešto što nikada nije imala iako je očajnički priželjkivala.

– Tajlere! Gospode, na šta ličiš!

– Zašto mi, do đavola, nisi rekla, Brenda! – Uneo joj se u lice. – Ja sam ti dever! Ja sam deo porodice! Ne mogu da verujem da si mogla tako da mi zabodeš nož u leđa!

Brenda je ruke stavila preko grudi, razrogačenih očiju. – Zbog čega višeš? Sta se dogodilo?

Džejson je ušao u sobu, bacio jedan pogled na svog brata i zauzeo poziciju između njega i svoje žene. – Smiri se, Tajlere.

– Da se smirim? Da li ti znaš...?

– Da. – Džejsonov glas je bio vrlo tih u poređenju sa Tajlerovim. – Znam. Ali ne mogu da te pustim da višeš na moju ženu. A sad se smiri.

Tajler je izgledao kao gromom pogođen. – I ti si znao?

– Čemu tako zaprepašćen izraz lica. Niko mi nije rekao, ali sam brzo ukapirao. Moram da ti priznam, iznenađen sam da ti nisi.

Tada je Brenda glasno uzdahnula i gurnula muža u stranu. Suočila se s Tajlerom s najuznemirenijem izrazom koji je ikada video na njenom licu. – U pitanju je Karli? Saznao si?

– Da, prokletstvo! Tvoja igrica je završena. Jeste li vas dve pijuckale čaj i smejale se posmatrajući kako pravim budalu od sebe? Da li ti je ispričala sve sočne pojedinosti?

Džejson je zinuo, ali mu Brenda nije dala vremena da se ubaci. – Oh, Tajlere, nije bilo tako! – A onda se ugrizla za usnu. – Besan si. Ti... nisi je povredio, je li?

Tajler je bacio ruke uvis u znak očajanja. – Ne mogu da verujem da me to pitaš! Otkad sam ja takvo đubre da bih povredio ženu? Možda želim obe da vas zadavim, ali nikada ne bih...

– Nisam mislila fizički. Znam da nikad ne bih podigao ruku na ženu. – A onda mu je rukom dodirnula obraz. – Ali ona je jako krhka, Tajlere. Bila je strašno povređena. Molim te, reci mi da nisi učinio ili rekao nešto što bi je povredilo.

Izgedala je obuzeta strepnjom i Tajler se namrštio. Preko volje je priznao: – Bio sam đavolski ljut.

Brenda je ispitivački posmatrala njegovo lice a onda se okrenula ka Džejsonu, razrogačenih očiju. – Idem da proverim kako joj je.

Džejson je klimnuo glavom i nagnuo se da je poljubi u obraz. – Pažljivo vozi. Nemoj žuriti. Sumnjam da će igde otići. – Dodao joj je ključeve od kola sa kuke pored telefona, stigavši je baš kad je polazila. – Sve će ispasti dobro.

Brenda se brzo osvrnula ka Tajleru koji joj je uzvraćao ogorčenim pogledom. Uzdahnula je. – Nemoj biti tako siguran u to, Džejsone. Ja nisam.

Tajler je gledao kako ona istrčava napolje pa se okrenuo ka svom bratu. – Zar nisi bar malo gnevan u moje ime? Da li uopšte znaš celu priču? *Slagala me je.*

Džejson je seo, prekrstivši ruke preko kuhinjskog stola. – Ne, nije. Nažalost, Karli je bila iskrena prema tebi od samog početka.

Bila je ono što jeste i to je najveća iskrenost koju čovek može doživeti. A sada, iskreno se nadam da ćeš sestri ovde i reći mi da nisi uspeo da upropastiš nešto najbolje što ti se u životu dogodilo.

Tajler je seo, ali ne zato da bi napravio ustupak bratu koliko mu je naprasno bila potrebna stabilnost koju nudi stolica. Nije mogao da veruje da ga je brat tako zaobišao. – Žena koja me laže i bavi se detinjastim igrarijama je nešto najbolje što mi se dogodilo? Šta bi kog đavola onda bilo ono najgore?

Džejson mu uputi jedan dug pogled pa uzdahnu. – Najgore bi bilo, kako ja to vidim, ukoliko si napravio toliko štete da se Karli opet zavuče u svoju školjku i nikada ti ne dá drugu šansu. A to je vrlo stvarna mogućnost. – Džejson je zagledao brata, video Tajlerovu još uvek razbarušenu kosu i neobrijano lice. – Zašto mi ne bi ispričao šta se dogodilo?

Tajler je shvatao koliko je sulud bio njegov udeo u toj šaradi, ali mu je bilo potrebno da razgovara s nekim. Jedva je uspevao da upije svu stvarnost onoga što je upravo otkrio. – Upravo sam shvatio da su Karli i tajanstvena žena ista osoba. – Podrugljivo se nasmejao samom sebi. – Znaš li da sam osećao krivicu jer sam i dalje bio znatiželjan da saznam ko je druga žena iako mi je bilo toliko stalo do Karli? Kakva sprdnja.

– Šta si učinio?

Tajler se trgao zbog sumnjičavosti koju je čuo u bratovljevim rečima. – Napravio sam firku, naravno. Mislim, Karli je znala da je ona ta s kojom... – Tajler se zaustavio. Još nikome nije rekao da je vodio ljubav s devojkom iz harema i bio je prilično siguran da ni Karli nikome ništa nije rekla. Bez obzira na ono što se dogodilo, ta noć je bila vrlo posebna i ne želi da je upropasti. Zagledao se u brata a onda odvratio pogled. – Prokletstvo, Bren je sigurno ispričala Karli da sam se raspitivao o njoj. Sve je to tako ponižavajuće.

– Da. Zamisli kako se Karli oseća.

Tajleru je pala vilica, ali je oštro zaklopio. – A šta je sa mnom?

Džejson prezirivo frknu. Bio je to odlična simulacija Karlinog

frktanja, ali ne s takvim darom.

– Ti si veliki dečak. Iskusan si. Doživeo si malo poniženje, pa šta? Mogli ste da razgovarate o tome, o tome zašto Karli nedostaje samopouzdanje u sebe kao ženu pa mora da pribegava prerušavanju. Ko zna, možda biste uspeli da se nasmejete zbog svega toga.

– Kako da ne!

Nastupila je tišina i Džejson je ustao da Tajleru sipa šolju kafe. Pošto je spustio šoljicu na sto, potapšao je Tajlera po ramenu i bratski ga stegao.

Tajler je odmahivao glavom. Džejson je uvek tako činio. Uvek bi izgrdio Tajlera ali mu je uvek i stavljao do znanja da mu je stalo, bilo tapšanjem po leđima, stezanjem po ramenu ili povremenim medveđim zagrljajem. Bili su bliskiji nego što to braća obično jesu i Tajler nikada nije posumnjao u njegovu odanost.

Sačekao je još sekund ili dve dok Džejson nije ponovo seo a onda je zagrizao udicu. – Dakle, zašto je Karli toliko nesigurna u sebe?

Džejson je vrhom prsta lenjo prebiraio po ivici šoljice za kafu. – Zar ne misliš da je to pitanje koje bi trebalo da postaviš Karli?

Zapljusnut emocijama koje nije mogao da rastumači, Tajler je odabrao odbramben stav. – Ne bi trebalo da pitam. Ukoliko je imala dobar razlog da uradi to što je uradila, onda je trebalo da mi to kaže.

– A ukoliko to ne učini?

Tajler je tvrdoglavo odmahivao glavom. – Ne znam.

– Mislim da bi ti bilo pametnije da se brzo odlučiš.

To je bilo nemoguće. Bože, kako se sve spetljalo.

Samo što je doneo odluku da voli Karli... Tajler je osetio stezanje u grudima. *VolP*. Ta reč je imala moć da ga prestravi do bezumlja, ali to je verovatno bilo to. Sad kad su stvari krenuli nizbrdo, boli ga više nego što ga je išta u životu bolelo. Sigurno samo ljubav može da ima takav uticaj na muškarca. A šta ako je Karli imala dobar razlog za ono što je učinila? Nikada je nije pitao.

Prepustio je uzde svom povređenom ponosu, kad je u svom srcu znao da Karli nije sposobna da tek prosto iskoristi nekoga. Ako je osećala nepohodnost da pribegne prevari, sigurno je imala jako dobar razlog.

A sad je verovatno proćerdao svako poverenje koje je imala u njega.

Tajler je oborio glavu uz tup udarac o sto.

Džejson je produžio, očito nedirnut bratovljevom potištenošću. – Ovo će Karli jako teško pasti. Ne samo što znaš ti, već sada znamo Bren i ja. Pretpostavljam da se sada oseća užasno usamljeno. Ona nikoga nema, znaš. Nema porodicu, nema...

Tajler je podigao glavu samo da bi je još jednom zveknuo o sto. Dva puta.

– Tajlere, prestani da pokušavaš da istreseš mozak na sto i reci mi šta nameravaš da uradiš.

Ispravio se u sedeći položaj, zakrvavljenih i užarenih očiju, s groznom glavoboljom i osećajem potpune poraženosti. – Mislim da sam uprskao, Džejsone. Rekao sam joj neke stvari...

– Znači, pokušaćes to da popraviš?

Tajler je rukama pokrio lice. – Ne znam. Do đavola, verovatno nikada više neće hteti da razgovara sa mnom.

– Daj joj nekoliko dana. Smiriće se.

– Da, možda. – Ali on sam u to nije verovao. Razmišljao je o Karlinom izrazu lica dok ju je zasipao optužbama... o načinu na koji je uzimala od njega. Njen gotovo histeričan smeh.

Zatvorio je oči i uštinuo se za hrbat nosa. Pribojavao se da je odbacio nešto vrlo dragoceno. I sve to zbog povređenog ponosa. – Neverovatna je, znaš. Apsolutno neverovatna.

Džejson je podigao obrvu. – Je ti to pričaš o njoj u krevetu?

Tajler podiže pogled, s odgovarajućim namrštenim izrazom na licu. – Ne! Mislio sam... – Pogledao je brata kroz sužene proreze očiju a onda odmahnuo glavom.

– Mislio sam na druge stvari.

Džejson ga je posmatrao, s blaženim osmehom na licu. Tajler

čak nije ni primetio. – Sjajna je s decom. Tako strpljiva i nežna, ali čoveče, kako je samo slušaju.

Oni se trude da joj udovolje. A tek roditelji! Slušaju svaku njenu reč bez treptanja, kao da govori iz jevanđelja samog. I izuzetno je inteligentna. Obdarena zdravim razumom – osim kad je u pitanju njena sopstvena vrednost. Krije se iza one proklete grozne odeće koju mrzim.

Zavalivši glavu unazad, Tajler se upiljio u plafon, obuzet osećajem beznadežnosti i izgubljenosti. – Bilo nam je zabavno, Džejsone. Stvarno, iskreno zabavno. Radije bih provodio vreme s njom nego sa bilo kim drugim koga poznajem.

– Voliš je.

I dalje zureći u plafon, Tajler reče: – Da. Mislim da je volim. Ali ljubav ti je čudnovata stvar. Ne mogu da se odlučim da li mi se dopada ili ne.

– Znam da mi je bilo mrsko kad sam se zaljubio u Brendu. Prolazio sam kroz dug period poricanja. Ali onda bih ugledao nekog klovnova kako priča s njom i poželeo bih da ga ubijem. I nisam mogao da držim ruke podalje od nje. Ona počne da zeva a ja je poželim. Nasmeši se a ja se ukrutim kao stena.

Tajler mu se smejaao iako je i on doživljavao isto. – Sećam se. Bio si zatreskan.

Džejson se samo iskezio. – Još uvek sam. Sjajan osećaj.

Tajler je brzo doneo odluku i smesta se osećao bolje. – Moram da je vidim.

Džejson mu dobaci podozriv pogled. – Misliš da je to mudar potez? Karli je potrebno vreme da...

– Nisam mislio ovog časa. Oboma nam je potrebno vreme da razmislimo a nisam siguran da mogu da razmišljam kad sam pored nje. – A onda se osmehnuo.

– Prokletstvo, jedva mislim i kad nisam pored nje. Barem o bilo čemu drugom što nije ona.

Džejson pljesnu Tajlera po ramenu, prateći ga do vrata. – To je ljubav, nema šta. – A onda se uozbiljio.

– Ali moraš biti siguran, Tajlere. Moraš da budeš apsolutno siguran u ono što želiš. Sredi se pre nego što pogoršaš stvari. Kako sad izgledaš, deluje mi da bi otišao kod nje i opet se svađao.

Tajler se žalosno osmehnuo. – Ne brini. Nisam svađu imao na umu.

Džejson ga pljesnu po leđima. – Zapamti to.

Plać je strašno traćenje vremena.

Nikada ništa ne rešava i ponižavajuće je. Brenda je bila puna saosećanja, ali Karli nije bilo potrebno saosećanje. Želela je samoću, htela je vreme da razmišlja i, na sreću, Brenda je bila dovoljno dobra prijateljica da to shvati.

Prošlo je skoro dva dana otkad je poslednji put videla Tajlera, od onog jutra kad je izašao na njena vrata s očiglednom namerom da se nikada više ne vrati. Na sreću, nije bio dogovoren nijedan košarkaški trening pa nije morala da brine da će ga videti u školi.

Barem, ne još. Nije imala predstavu kako Tajler ima nameru da reši tu situaciju. *Ona* sigurno neće odustati. Takav potez bi zaudarao na kukavičluk a suviše je ponosna da bi prva odustala. Ali sama pomisao da će ga videti, truditi se da se ponaša društveno u takvim okolnostima bilo je skoro previše. Biće bolje da se sabere i to odmah.

Tuširanje toplom vodom joj je donekle pomoglo da se povrati pa se trudila da misli usredsredi na decu, na pronalaženje načina da pomogne porodicama koje prolaze kroz finansijske teškoće. Takođe, bilo joj je potrebno vežbanje da istrese napetost.

Imala na umu jedan plan. Nije mogao omanuti, što je neophodna odlika jer je već nekoliko puta dokazala da ume da omane. Deo tajne kako se oporaviti od sramote i slomljenog srca jeste uveriti sve ostale da vam to nimalo nije bitno, i uskoro, pošto uverite njih, automatski čovek ubeđuje i sebe.

Karli je obukla nekoliko slojeva majica, uredno vezala patike i izašla. Novembarski vazduh bio je vrlo oštar a nebo tmurno i sivo.

Vetar se poigravao, jednog trenutka je duvao jako, šaljući joj zalutale pramenove kose posred lica i preko očiju, da bi u sledećem zamirao a vazduh ostajao neobično miran i tih.

Karli duboko udahnu miris nadolazeće zime. Uskoro će stići a nedugo zatim stići će i praznici. Sama ta činjenica za Karli nije imala nikakvog značaja. Nije slavila praznik otkad je pre dve godine pobešla od muža. Praznici bude uspomene, a uspomene služe samo tome da joj razore brižljivo uspostavljen mir.

Nekoliko blokova je istrčala brzim tempom a onda je zadihana, s bolovima u plućima, prešla na lagani trk. Obično trči pet kilometara. Oduvek je to činila da povrati mir i zadovoljstvo. Nadala se da će opet upaliti.

Ali danas su prepreke bile nepremostive. Sa svakim korakom, misli su joj se vraćale na Tajlera. Svaka misao završavala se sa gnevnom bljeskom njegovih tamnih očiju. Šta li sada misli o njoj...

Kao da ga je prizvala svojom brigom. Skrenula je iza ugla, boreći se za dah, hladnoća joj je štipala obraze i tu je bio on. Posmatrao ju je, sedeći na stepeniku ispred ulaznih vrata, ruku duboko zavučeni u džepove kožne jakne.

Srce joj je poskočilo, grlo joj se osušilo a koža zategla – previše. Ali se osmehnula, iskrenim, nepomućenim osmehom. – Zdravo, Tajlere.

Trepnuo je. Očigledno nije to očekivao da čuje. Naročito ne tim srdačnim tonom. Karli je bila zadovoljna sobom.

Ustao je polako, očima je prelazio preko njene trenerke s očitim izrazom gađenja. – Trčala si.

– Kako pronicljivo od tebe. Šta me je odalo? Sama trenerka ili činjenica da se upravo vraćam sva zadihana? – Iznutra je drhtala i stomak joj je bio vezan u čvor, ali je dobro to skrivala, znajući da bi radije umrla nego da mu pokaže koliko ju je povredio.

Tajler je nagnuo glavu na stranu, pomno je proučavajući. – Mislim da bi trebalo da razgovaramo.

Karli se presamitila, stavljajući ruke na butine. Izgledalo je kao da pokušava da uhvati ritam disanja, ali je u stvari njoj bilo

potreban trenutak da povrati svoju emocionalnu ravnotežu. Nije očekivala da ga vidi tako brzo. Nije spremna. Činjenica da je Tajler tu, tako blizu i tako zgodan značajno je otežavala zadatak glumljenja opuštenosti. Još jednom je duboko uzdahnula i ispravila se.

– Izvini. Stvarno ne mogu sada. Uhvatio si me u nezgodnom trenutku. Moram da ocenim testove i da priprelim lekcije. I da obavim nekoliko telefonskih poziva. – Uljudno se osmehivala.

– Karli...

– Da?

Protrljao je hrbat nosa. – Nije sve išlo kako sam planirao pre neki dan. Iznenadilo me je što...

– To je ulepšavanje situacije, Tajlere. Izbezumio si se od zaprepašćenja. Razbesneo. I ja te savršeno razumem. Ja bih se verovatno osećala isto. Ali već sam se izvinila. Ne mogu ništa više da učinim. Ne mogu da promenim ono što je već učinjeno. Veruj mi, volela bih da mogu.

– Šta bi promenila, dušo?

Ah, taj ton, tako sladak i nežan. Karli je prisilila sebe da se uspravi još malo. – Sve, naravno. Od onog dana kad me je Brenda pozvala na tu glupu zabavu do juče. Sve bih izbrisala. – Iskreno mu se osmehivala, nadajući se da će ga njena izjava opustiti. Ali ju je stajala znatnog napora. U stomaku joj se toliko steglo da se plašila da će povratiti.

Tajler je verovatno došao s bledom predstavom da će ga ona proganjati. Pre bi umrla.

Kratko joj je pomilovao obraz. – Onda ću večno osećati zahvalnost što ne poseduješ magične moći. Zato što ni za šta na svetu ne bih menjao vreme koje sam proveo s tobom. – Sačekao je trenutak a onda nežno dodao: – I ne verujem ni da bi ti to želela, Karli.

10.

O bože, o bože. To nije mogao znati. Karli je uspela da namesti osmeh, ali joj je ponestalo iskrenosti. – Pogrešio si.

– Pogrešio sam mnogo puta.

Oči joj se raširiše iza stakala naočara i ona dramatično pritisnu šaku o srce. – Ne! Ne ti, Tajlere! Reci da nije tako ili će sve moje velike zablude biti raspršene kao prašina na vetru.

– Do đavola, Karli...

Nasmejala se. Zvuk je bio tek pomalo hrapav, ali ipak ubedljiv. – Idi kući, Tajlere. Napolju je hladno, previše je hladno da bi se stajalo radi uzajamnog razmenjivanja optužbi. – Popela se uz stepenice, vadeći ključ iz džepa.

Karli je ušla unutra i okrenula se da kaže Tajleru zbogom. Nije joj dao šansu. Proguravši se, prešao je prag pre nego što je Karli stigla da se pobuni.

Nije se osmehivao. Zatvorio je vrata i oslonio se na njih, posmatrajući je.

Vrlo oprezno se suočila s njim. – Šta to radiš?

Tajler je zastao neodlučno pa slegnuo ramenima.

– Mogu da ti pomognem oko ocenjivanja testova. Još uvek ti dugujem za onu opkladu, zar ne?

– Ne sećam se. Ali bih više volela da nije tako. Nemam vremena za tvoje odvlačenje pažnje.

Odmakao se od vrata. – Da li ti ja odvlačim pažnju, Karli?

Zažmirila je ka njemu pa se nasmejala. – Zauzdaj svoje hormone, Tajlere. Mislila sam na tvoje isprazno ćeretanje.

– Ne možeš biti toliko ravnodušna prema meni, Karli. Bio sam prisutan one noći, znaš. Savršeno se sećam svega što se dogodilo između nas.

Karli se pomerila dalje od vreline njegovog upornog pogleda. Bila je bezmalo opipljiva, preplavljivala ju je u talasima, prodirala kroz telo. Najležernije moguće, odšetala je do kuhinje, s Tajlerom

za petama.

Izvukla je stolicu i spustila se na nju, dok joj je mozak sve to vreme besomučno radio. Ovaj put nije bilo lako odglumiti bezbrižan stav. Osećanja su joj bila dublje upletena nego posle prvog razvoda. Nije više dete kome su razbije iluzije. A njena osećanja prema Tajleru prevazilazila su zaljubljenost.

Kad je Tajer automatski seo nasuprot nje, ozbiljno ga je pogledala. – Možda bi trebalo da porazgovaramo.

Delovao je kao da mu je pao kamen sa srca. – Da. Hoću da objasnim...

– Pusti prvo mene, Tajlere. – Srce joj je luđački tuklo, disala je plitko i znala je da će morati da ispriča svoju priču i preboli što je pre moguće. Iako ju je skupo stajalo, nagnula se napred i spustila ruku preko njegove. Nije mogao znati koliko se osećala povređeno. Jedino joj je ponos preostao.

Tajler je okrenuo dlan naviše, obuhvatajući joj prste u stisak.

– Tajlere – počela je nesigurno – ono što se dogodilo između nas bilo je lepo. To priznajem. – Oči joj se skupiše i ona pusti njegovu ruku. – Ne prekidaj me, molim te. Želim da razumeš. Bilo je lepo i mislim da sam ti se već zahvalila. Ali neće se ponoviti. Nikada više.

– Ne verujem ti.

– Onda još jednom, žao mi je. Ali to je istina. Ukoliko budeš odlučio da nastavimo s prijateljstvom, to je u redu. Dopadaš mi se. Dobar si čovek i prilično zabavan. Ali nikada više neću spavati s tobom. Seks mi nije u planu. To što smo bili zajedno bilo je zastranjivanje u našem odnosu. Zovi to privremenom neuračunljivošću, s akcentom na reči „privremena”.

– Ljudi nisu u stanju da tek tako isključe svoja osećanja, Karli. Onu noć smo proveli zajedno i bila je prokleta bolja od „lepe“. Prokletstvo, bilo je to više od seksa, više od svega što sam ikada iskusio. I to neće tek nestati.

– Tu grešiš, Tajlere. Mogu da učinim da nestane. Mogu da isključim osećanja kad hoću. Mogu da učinim sve što naumim. A

ovog časa, šaljem te nazad kući. – Ustala je, ali Tajler nije popuštao. Karli nije mogla da poveruje da je mislio da će pristati na vezu bez obaveza. Nemoguće je bez obostrane privrženosti. Ali to Tajler očito nije shvatio. Podjednako očigledno je bilo da je uopšte nije poznavao.

Zamišljeno ju je procenjivao. – Da li je to ono što sada pokušavaš? Da isključiš osećanja, zatvoriš srce? Nije to način da se živi, dušo.

Karli nikako nije želela da se Tajler Ramzi vrzma po njenoj glavi, u nastojanju da protumači šta je ono što nju pokreće. Dobacila mu je podrugljiv osmeh koji ga je podsetio na Karli iz doba kad ju je tek upoznao. – Pričekaj, mislim da mogu negde da iskopam muziku s violinama, ići će odlično uz ovoliku melodramatičnost. – Odmahivala je glavom. – To je jedini način da se živi, Tajlere. Barem kad sam ja u pitanju.

Tajler je oborio pogled na sklopljene ruke na stolu.

– Mislim da nisi u stanju to da učiniš, Karli. Mislim da se između nas odigralo nešto vrlo posebno. Možda je nešto na šta nijedno od nas dvoje nije naviklo, ali je ipak bilo čudesno, gotovo eksplozivno. I erotsko. – Sporo je dizao pogled, prikovavši ga za njen. – Jednog dana bih voleo da te opet vidim u onom haremskom kostimu. Kunem ti se, uzбудim se od same pomisli.

Karli se trgla kao da ju je ošamario. Nastojala je da se pribere, ali su žive, ponižavajuće slike nenadano kao vihor prohujale njenim umom. Glas joj se pretvorio u graktaj dok je pokušavala da povрати kontrolu nad situacijom. – Želim da sada odeš, Tajlere. Stvarno to mislim.

Polako je ustao, očiju uprtih u njeno ubledelo lice.

– Pre nego što sam sve upropastio, mislim da bi se nasmejala na taj predlog. Učiniću da se opet smeješ, Karli. Neću dopustiti da mi ponovo ovako pobjeješ.

Karli je frknula, pribrala se malčice od njegove staložene, arogantne izjave. – Ne bežim ja ni od koga. Ne više. Biću iskrena prema tebi. Ukoliko budeš istrajavao sa seksualnim aluzijama,

prestaću da učestvujem u tome s tobom. Stvarno to mislim.

Tajler je isprobavao tu reč na jeziku. – Učestvovati? Hmm. Nekako mi to zvuči kao neki poslovni odnos.

– Ili opušteni prijateljski odnos. Možeš da biraš. – Karli je bila potrebna svaka trunka odlučnosti da bi izdržala kontakt očima. Oči su mu bile gotovo crne od emocija. Izgledao je vrlo umorno.

Tajler joj je uputio nežan, iskren osmeh. – Da mogu da biram, sad bismo bili u krevetu, a sve ostalo bi bilo zaboravljeno.

Karli se ukopala u mestu. – Grešiš, Tajlere. Mrska mi je tvoja bestidnost. A sada molim te, odlazi.

Pomno ju je proučavao. – Pričaj mi o svom razvodu.

Promenio je temu razgovora baš kao što je ona želela, ali joj se taj novi pravac u kom je krenuo nimalo nije dopadao. Netremice ga je gledala, razdraženo. – Zašto?

– Želim da te razumem jer, uprkos tvojim izričitim tvrdnjama, meni je stalo do tebe. A počinjem da shvatam da će to uvek biti tako.

Srce joj je poskočilo od sreće, ali je ona potisnula osećaj koji je njegova izjava pobudila. Ravnodušno ga je posmatrala, nadajući se da je uspela da zamaskira svoju reakciju. Ne sme ispasti budala. Ne opet.

– Hoćeš li da mi ispričaš o njemu, Karli? – A onda je zavrteo glavom, kao da se izvinjava. – Da preformulišem. Neću otići dok mi ne ispričaš.

Prikrivanje razdraženosti nije bio mali podvig. Ali je uspela, jer kad bi pokušala da odbije razgovor o tome, znala je da bi ga samo podstakla da kopa još dublje. Tajler ponekad ume da bude izuzetno tvrdoglav. Slegnula je ramenima i otišla do frižidera da uzme sodu, ali njega nije ponudila. Bio je to promišljen čin nepristojnosti, međutim, na njen jad, Tajler je prosto dohvatio sebi jednu, onda seo i gledao je s iščekivanjem.

Karli je prekrstila noge i podbočila lakat o sto. – Upoznala sam ga na koledžu. Bio je jedan od „popularnih momaka“, ako razumeš šta hoću da kažem. Ja nisam bila niko. Radila sam da bih plaćala

školarinu i imala jako malo vremena za bilo kakav društveni život. Mahom sam učila i radila toliko da mogu da skrpim kraj s krajem. Kad je on obratio pažnju na mene, osećala sam se polaskano. Povremeno smo se viđali na poslednjoj godini koledža.

– Uprkos vremenu koje sam provodila s njim, pretpostavljam da ga nisam stvarno upoznala. Naša veza je bila prilično opuštena, on se viđao s drugim ženama, ne samo sa mnom. Kad sam diplomirala, zaprosio me je i ja sam pristala. Vidiš, deda mi je već rekao da se ne vraćam kući. A moj brat... on nikad nije održavao kontakt sa mnom. Bila sam... prepuštena samoj sebi. – Osmehnula se, jer se osećala donekle glupavo što ističe toliko detalja u svoju odbranu. Nije važno šta Tajler misli. Barem ne bi trebalo da bude. – Želela sam porodicu. Želela sam da budem željena. I mislila sam da jesam. Izuzetno glup razlog za udaju, zar ne?

– Mnogo je razboritiji od nekih za koje sam ja čuo. Samo nastavi. Kad su stvari pošle naopako?

– Otprilike deset minuta pošto sam rekla „da“. Venčali smo se u gradskoj opštini. U pitanju je bio paket– aranžman, onaj koji uključuje i prvu bračnu noć. Smesta smo se uputili tamo.

Tajler je počeo da uviđa u kom pravcu ide priča, prepostavila je Karli, kad je počeo da se mršti. – Bila si devica?

Oborila je pogled na konzervu sode, prelazeći prstima po njenoj ivici. Teško je bilo istisnuti reči, setiti se sopstvene naivnosti. – Da. Zato nisam znala da ne mora toliko da boli. Vodio je ljubav... nezgrapno. I grubo. – Očima je potražila njegove. – Nimalo nije ličilo na ono što si mi ti pokazao. Mrzela sam vođenje ljubavi. Međutim, on je tvrdio da je to normalno. Savršeno neiskusna po pitanju muškaraca i sa željom da se pokažem razboritom osobom, prihvatila sam njegova objašnjenja. Samo što se stvari nisu popravljale.

Tajler je skočio iz stolice, usput je zamalo preturivši. Šetkao je po sobi, leđima okrenut Karli.

Progovorila je blagim glasom, kao da joj je svejedno.

– Ako radije ne bi slušao o tome, razumeću. – Istina je,

međutim, bila da prosto nije verovala da mu zaista priča sve to. Ni sa kim nije podelila intimne detalje svoje prošlosti, čak ni sa Brendom. Ali joj je na neki način godilo da priča, da izgovori to naglas. Duboko je uzdahnula pa opet pogledala Tajlera.

Pomno se zagledao u nju. Nekoliko sekundi kasnije, opet je seo. – Nastavi.

Na licu je imao ukočen izraz a oči su mu plamtele uprkos očiglednom naporu da se kontroliše. Karli nije mogla da odoli. Osetila je kako joj iskren osmeh poigrava na usnama. – Toliko si uzrujan zbog mene?

– Ne znaš koliko bih voleo da mi padne šaka.

Izgovorio je to jednolično, ali sa mnogo težine u glasu i Karli mu je poverovala. Bila je zaprepašćena.

Ne razmišljajući, potapšala ga je po ruci. – Opusti se. Nije bilo tako strašno.

Tajler se namrštio. – Nemoj me lagati, Karli, nikada.

– Hteo si da kažeš „nikada više“, zar ne?

– O tvojoj maloj maskaradi u kućici pored bazena ne mislim kao o laži.

Raširila je oči, delovao je toliko iskren. – Ne?

– Ne. Ispričala bi mi sve da ja nisam istrčao pred rudu i poneo se kao kreten. A sad prestani da zaobilaziš temu i završi priču.

– U redu. Prvi put kad sam se zaista požalila, rekao je da je to moja krivica. Svu krivicu je svalio na mene, govoreći da ne reagujem kako bi trebalo. Rekao je da bi trebalo više da se ponašam kao žena, da se više doterujem. Pokušala sam. Uvek sam se trudila da uradim ono što bi mi rekao. Samo... nije upalilo. Nisam bila... spremna dovoljno brzo za njega a on bi se razbesneo i... sve je bilo pravi fijasko.

– Nije to bila tvoja krivica.

Izgovorio je to tako vatreno, tako uvereno, da je Karli osetila utehu i protiv svoje volje. Klimnula je glavom. – Znam to. Sada. Ali poverovala sam mu kad mi je rekao da sam frigidna. I nisam mogla da ga teram da apstinira zato što nešto nije u redu sa mnom.

Pa... trpela sam ga, ali to je samo pogoršalo situaciju. Posle nekog vremena, kad smo se mnogo udaljili, odlučila sam da nije vredno imati dom, porodicu ili muža ako moram da trpim seks.

Nije prozborila ni reč više sve dok je Tajler nije podstakao. – Pa si tražila razvod? – Zvučao je nestrpljivo, pa je progutala povređenost koja bi je preplavila svaki put kad bi mislila o tim vremenima.

Vrtela je glavom. – Osećala sam strašnu krivicu. A onda sam se jednog dana ranije vratila kući i uhvatila ga u krevetu s drugom ženom. *Ona* izgleda nije imala nikakvih poteškoća da uživa s njim. Nije se preterano zabrinuo što sam ih uhvatila. Zapravo, čini mi se da je bio skoro ponosan. Mislim da je imao potrebu da mi dokaže da problem nije u njemu. Da sam ja jedini uzročnik.

– A ti si mu poverovala.

Bila je to izjavna rečenica a Tajler je izgledao dosta razočaran njenim zaključivanjem. Uzdahnula je.

– Šta je trebalo da mislim? Ja svakako nisam imala s čime da ga uporedim. Ali sam bila više nego spremna za razvod. Jedini problem je bio u tome što on razvod nije želeo. Bio je vrlo posesivan i dugo se opirao. Toliko dugo me je proganjao da sam bila primorana da se odselim daleko od njega. Kad se osvrnem na to vreme, msilim da je za njega bilo nemoguće da prihvati makar i delić krivice. Predstavljala bi mrlju na njegovoj muževnosti. Skoro da ga razumem, sada. Ali onda... samo sam želela da pobegnem.

– I kad si se konačno izvukla iz svega toga, nikada više nisi poželeva da se vratiš, je li to u pitanju?

Karli je pokušavala da izvuče iz sebe još malo one energije koju je osećala malopre. Neophodna joj je za sledećih nekoliko minuta. Emocionalno ju je izmirivala ta priča o prošlosti, a još više činjenica da o tome priča s Tajlerom. Nije želela njegovo saosećanje niti da žali tu naivnu, luckastu mladu ženu kakva je nekad bila.

Ponosno je podigla glavu, odbijajući da izbegava njegov prodoran pogled. Na njeno iznenađenje, u njegovim očima nije

videla saosećanje. Samo odlučnost. – Jaka sam, Tajlere. Nije mi potreban muškarac. Savršeno sam sposobna da se staram o sebi. Oblačim se radi sopstvenog zadovoljstva i radim posao u kome uživam. Ono što ne mogu da postignem sama, ne treba mi.

– Razumem šta hoćeš da kažeš, Karli. Ali, svakome su potrebni drugi ljudi. Ne možeš tek tako da se zatvoriš u sebe.

Ponovo je ustala. – Mogu. Već jesam. Kad sam konačno dobila razvod, svoju slobodu, nemam nameru da ikada više dovedem sebe u takvu poziciju. Bilo je mučno i glupo da se oslanjam na nekog drugog da me usreći. Ali dovoljno sam inteligentna da zapamtim naučenu lekciju iako mi se povremeno desi neka omaška u pamćenju.

Tajler je ustao, izgledao je usredsređen na nešto. Napravio je korak ka njoj. – Ono što se desilo između nas, više je od obične omaške u pamćenju, zlato. I to ću ti i dokazati.

Karli se ukrutila. – Ti ideš kući. – Reči je izgovorila čvrsto i nepokolebljivo.

– Da. Ali ću se vratiti. – Malčice se opustila kad se tako lako povinovao njenoj želji. A onda je produžio.

– Moraš da prihvatiš da ja nisam kao on, Karli.

Iz grla joj se oteo smeh. – Misliš da ja to ne znam? Nimalo nisi kao on. Ali sam ja još uvek ista. I ne mogu se promeniti.

Osmeh mu je zatitrao na usnama. – Toliko se često menjaš, da ne mogu da držim korak s tobom. Tek počinjem da otkrivam ko je u stvari Karli Makdanijels.

– Ne budi blesav. Rekla sam ti ko sam.

Odmahnuo je glavom. – Ti ne poznaješ sebe, dušo, kako bi onda mogla reći meni? – A onda je dlanovima obuhvatio njene obraze, držeći je zarobljenu u nežnom stisku. Osetila je njegov dah na usnama: – Zajedno ćemo je pronaći, Karli. Obećavam.

Njegov poljubac je bio lagan i prepun nežnosti, tek ovlaš je okrznuo njene usne. A onda se okrenuo i otišao. Karli nije izustila ni reč. Šta bi se imalo reći? I sam će uskoro saznati ko je tačno ona. A onda će je ostaviti na miru. Dovoljno je snažna da sačeka da se

to desi.

Barem se nadala da jeste.

Tajler će se pojaviti svakog trenutka. Čitavo jutro je provela u pripremama za susret s njim. Nije digao ruke od školskog projekta pa će morati da nastavi da radi s njim. Ali bila je spremna za to.

Na teren je ušetao sa svojim uobičajenim samouverenim stavom i nekoliko dece je potrčalo da ga pozdravi. Naročito ga je Lusi zavolela i kad je bacila ručice oko njega, povukao ju je za pletenicu.

Tajler je nekoliko minuta posvetio drugoj deci, porazgovarao sa svakim od njih, raspitivao se kako im ide u školi, šalio se i zadirkiavao ih pa su i oni zadirkiivali njega.

Karli je osećala kako smekšava gledajući ih. Ko bi ikada pomislio da će Tajler pokazati toliko razumevanja za decu? Urođeno mu je, bila je sigurna, to nije nešto što može da prizove po svojoj volji. Deca prepoznaju kad ih odrasla osoba voli. A Tajler je iskreno mario za decu.

Tada joj je sinulo. Tajler takođe ima alter ego, baš kao ona. Zapravo, više od jednog.

Tu je Tajler poslovni čovek, pronicljiv advokat koji slučajeve odraduje nadareno i iskusno. A tu je i Tajler, ženskaroš, sa reputacijom koja je dobro znana ženskoj populaciji. Zapravo, Karli je upravo shvatila da su tu reputaciju više podsticale same žene nego Tajler lično. On je kod žena cenio, barem koliko je ona mogla da vidi, inteligenciju i smeh, a ne njihove mere i nepogrešivu spremnost da uskoče u njegov krevet.

Pri tom, vrlo je pronicljiv, uviđavan i popustljiv, nežan prema svemu što je slabije ili manje od njega. Zbog toga se tako dobro snalazio s decom.

Tajler podiže pogled i uhvati je kako ga proučava. Krenuo je prema njoj, tapkajući loptu. S gotovo neznatnim osmehom na licu, zaustavio se baš ispred nje. – Znam o čemu ja razmišljam. Da li i ti misliš o istom?

W & N

Karli je slegnula ramenima i otela mu loptu. – Razmišljala sam kako bi trebalo da se oženiš i imaš sopstvenu decu. Lepo se slažeš s njima. – Letimično se osvrnula ka njemu i videla zapanjenost na njegovom licu pa se slatko nasmejala. – To je sve.

– To je sve! Hej, ti, stani malo.

Zakasnio je. Dunula je u zviždaljku i deca su se postrojila u vrstu. Sledeća dva sata, Karli se starala da se drži na udaljenosti od Tajlera, uvek se trudeći da barem jedno dete bude u njenoj blizini. Bio je to genijalan plan – i očito je frustrirao Tajlera. Namrgođeno ju je streljao pogledom poslednjih deset minuta treninga.

Tajler je dvoje dece ispratio do automobila njihovih roditelja, nekoliko minuta porazgovarao s mamama i tatama pa se vratio na teren. Ovaj put se neće mučiti da ga pita o čemu su pričali. Nije joj se poverio ni prethodni put. Kad je primetio da je ona još uvek u sali, krenuo je prema njoj, hvatajući korak s njom kad se zaputila ka svlačionici.

– Hoću da popričam s tobom, Karli.

– Ne mogu sada. Već kasnim. – Lako je bilo reći tu istinu iako je Tajler nije prihvatao.

– Kasniš za šta, do đavola?

Nije ga ni pogledala. – Nemoj da psuješ, Tajlere.

– Onda prestani da me izbegavaš!

– Drugim rečima, ako ne prestanem da te izbegavam ti ćeš nastaviti da me bombarduješ poganim jezikom?

Zgrabio ju je za ruku da je zaustavi. – Pričaj sa mnom. Molim te.

To što ga vidi tako jadno iskrenog lišilo ju je hladnokrvnosti. – Žao mi je. Stvarno. Počela sam da držim večernje kurseve i sad kasnim. Trebalo je da pođem još pre petnaest minuta.

Proučavao joj je lice. – Kad ćeš se vratiti kući?

– Kasno.

– Suviše kasno da bi se videla sa mnom?

– Nemaš razloga da se viđaš sa mnom. To sam ti već rekla.

– Ja to nisam prihvatio. Izgleda da smo došli u pat poziciju.

– *Mi* nigde nismo došli. Ja kasnim a ti bi trebalo da kreneš kući. Doviđenja.

– Ne. Neću otići dok mi ne kažeš šta si mislila sa onom šalom o deci.

– Nisam se šalila. – Bacila je pogled na sat, namerno pokazujući nestrpljenje. – Bićeš sjajan otac. Trebalo bi da nadeš sebi ženu kao što je Bren i skrasiš se. To će odagnati onu dosadu na koju se većito žališ.

– Nisam se žalio na dosadu otkad sam tebe sreo. I ne želim ženu kao što je Bren. Želim ženu kao što si ti.

Bila joj je potrebna ogromna snaga volje da ne odreaguje na tu izjavu. Želudac joj je poskočio a srce preskočilo otkucaje. Ali on se samo ponašao tipično za Tajlera, flertuje i zavitlava. Ne sme ga shvatiti ozbiljno. – Želiš ženu koja ne želi da te primi natrag? Ne znam, Tajlere. To će teško ići. Zar mi nisi rekao da te sve žene žele?

– Ne. Ne sećam se da sam ikada rekao tako nešto. Ali znam da me ti želiš. Mogu li da ti dokažem?

Karli je porumenela i u sebi ga opsovala što ju je stavio pred izazov, naročito onaj za koji je svesna da ne može da dobije. – Ne mogu da poričem da sam uživala u seksu s tobom, Tajlere. Nisam na to mislila, i ti to znaš. Zašto ne nadeš sebi neki hobi? Skupljaj markice ili šta god već tako da možeš sam da se zabavljaš umesto da živciraš mene.

– Nisam pokušavao da te živciram! Samo hoću da razgovaram s tobom. Hoću da mi oprostiš, hoću...

– Oprošteno ti je.

– To je bilo malčice ishitreno, zar ne? – Sumnjičavo ju je osmotrio. – Šta mi opraštaš?

– Pojma nemam. Ti si tražio oprostaj. – Ljubazno je podigla obrve. – Ti reci meni.

Duboko je uzdahnuo. – Žao mi je što sam vikao na tebe, što sam pre nagljeno doneo pogrešne zaključke i rekao grozne, neumesne stvari.

– Bile su umesne. I imao si opravdanje. – Oborila je pogled na prekrštene ruke i učinila svestan napor da se opusti. – Hoćeš li ti da oprostiš meni? Što sam te obmanula, iskoristila i uzrokovala neprijatnosti?

– Karli. – Privukao ju je na svoje grudi, uprkos njenoj krutosti i nepopustljivosti. – Nemam šta da ti opraštam, dušo. Razumem zašto mi nisi rekla.

Karli se sporo odmakla od njega pa se zaputila ka izlazu. – To pripada prošlosti, Tajlere, – doviknula mu je preko ramena. – Zaboravi na to. Oboje osećamo žaljenje i odlučnost da ne ponovimo iste greške. Meni je to dovoljno. A sada moram da pođem. Vidimo se u sredu.

– Karli...

Nije stala, nije se okrenula, nije čak nimalo usporila. Ali je osećala kako je probada njegov pogled i baš pre nego što su se teška vrata zatvorila za njom, čula je tresak koji je prilično ličio na zvuk pesnice kako udara ormarić.

– Moraćeš da mi pomogneš, Bren! – govorio je Tajler dok je šetkao tamo-amo kroz kuhinju, s rukama zarivenim duboko u džepove pantalona. Karli se ponašala potpuno nerazumno. Nije htela da se viđa s njim mimo treninga i nije mu pružala priliku za razgovor osim ukoliko je to bilo apsolutno neophodno. Skoro da je ostao bez ideja. I sada je postajao očajan.

Brenda i Džejson su piljili u njega dok je šetkao. Brenda je odmahivala glavom. – Karli mi nikad neće oprostiti ako se budem umešala u vaše stvari.

– Samo pokušaj da razgovaraš s njom o meni. Tebe će saslušati.

– Nema šanse. Karli neće poslušati ništa što joj ja budem rekla. Ne sad kad se situacija toliko zbrkala.

Tajler je besno sevaio pogledom. – Situacija se nije zbrkala! Nije greška da ja i Karli budemo zajedno.

– Ha! Karli je odlučnija nego ikad da se kloni muškaraca. Neće da izađe ni sa onim matorim tipom iz školskog odbora, a on

W & N

svakako nije nikakva pretnja.

Tajler se zaustavio pa pogledao Brendu. – O čemu ti to pričaš?

– O onom matorom uštogljenku u školskom odboru...

– Ima samo trideset šest godina, Bren – ubacio se Džejson.

– Pa, izgleda mator, toliko je uobražen. – Opet je obratila pažnju na Tajlera. – U svakom slučaju, izazila je sa njim nekoliko puta. Uglavnom da bi razgovarali o stvarima koje se tiču škole, ili barem on tako kaže. Ja lično mislim da pokušava da joj se dodvori. Sada hoće da mu ona pomogne da predvodi novi fond za prikupljanje sredstava za školu. Karli mi je rekla da će ovog vikenda morati da se vidi s njim da razmotre detalje.

– Gde?

Džejson je ustao. – E sad, Tajlere...

Oglušio se o bratovljeve reči. Od same pomisli na Karli s drugim muškarcima sve mu se crvenilo pred očima. Ponovio je: – Gde?

Džejson se nakašljao da priкриje osmeh. – Kod nje, mislim.

– Kad?

Džejson se osvrnuo ka Brendi koja je davala sve od sebe da liči na potpuno nevinašce. – Mislim da je rekla oko podne, ali nisam sigurna – reče ona.

Tajler se okrenuo na peti i izašao, ne hajući ni da kaže doviđenja. Zato nije video samozadovoljan osmeh na licu svoje snaje.

Džejson je pućio usta. – Čini mi se da si rekla da se nećeš mešati.

– Naravno da neću! – Izgovorila je Brenda kao bez daha. – Obećala sam Karli.

– Pa šta je onda predstavljala ova mala scena koju si upravo izvela?

– Omaška u govoru?

– Lukavo. Upravo ono što volim u ženi!

Na putu do kuće, Tajler je osmislio plan. Bio je petak uveče –

W & N

otišao je bratovljevoj kući nakon još jednog nezadovoljavajućeg pokušaja da privuče Karlinu pažnju tokom treninga. Postajala je sve bolja u izbegavanju. A posle treninga, odjurila je na časove. Nije imao ni trunke sumnje da je to isplanirala samo da ga osujeti. Živciralo ga je do bola.

Ali može on biti jednako domišljat kao Karli. Pošto nije kanio da odustane od Karli, moraće da prevaziđe prepreke na putu.

Imao je i tajno oružje – sopstveni projekat na kome je radio već neko vreme. Bio je planirao da iznenadi Karli. Sada će se pokazati od neprocenjive vrednosti. Ali prvo je mora zateći samu. Nije mu promakla njena reakcija onog dana kad ju je vrlo kratko držao u naručju.

Međutim, poražavala ga je činjenica da joj nije bilo nimalo teško da odšeta posle toga. Nije se čak ni osvrnula kao što je on priželjkivao. Tvrdo glava devojka.

Barem nikad nije dosadna. Sećao se kako se čvrsto držala za njega kad je prodro u nju, kako mu je rekla da joj je stalo. Ne malo, već mnogo. Verovao je u to. Još uvek joj je stalo, i ljutina će je proći. On će joj pomoći da prođe. Prokletstvo, insistiraće na tome.

Tajler je savršeno isplanirao svoj dolazak, do te tačke da se dva puta provozao oko bloka, čekajući da se nepoznati auto parkira ispred Karline kuće. Parkirao se i izašao napolje, zviždućući, sa hrpom papira u ruci.

Pokucao je na vrata, sačekao, trudeći se najbolje što je mogao da sakrije osmeh. Otvorila je Karli, obučena u svoju uobičajenu groznu odeću. Ovaj put je u pitanju bila dugačka suknja što joj je sezala do ispod kolena. Vitke listove i članke sakrivale su čizme, a gore je imala veliki džemper na kome se nije video struk niti bilo koja druga linija koja ističe figuru. Bio je ružan kó đavo.

– Predivno izgledaš danas, Karli. – Govorio je dovoljno glasno da čuje i prisutni gost. Prostreljala ga je pogledom ali je znao da je ima u šaci. Prinuđena je da bude ljubazna kad je član školskog odbora u blizini.

– Zdravo, Tajlere. Otkud ti ovde danas?

Brzo se ramenom progurao unutra pre nego što je ona uspela da mu kaže da je zauzeta. – Moram da razgovaram s tobom u vezi s tvojim projektom.

– O timu?

– Tako je. Moramo zajedno da pregledamo neke ideje.

Unutra je ušao muškarac, u poslovnom odelu, koji je izgledao baš onoliko užtogljeno kao što je Brenda tvrdila. Nije ni pogledao Tajlera. – Je li sve u redu, Karli?

Izgledala je izmučeno. – Ah, ne. – Zatim ih je preko volje upoznala. – Tajlere, ovo je Bred So. Brede, ovo je Tajler Ramzi, čovek o kome sam vam pričala. Pokazao se od velike pomoći u školskom projektu, košarkaškim treninzima posle časova.

Muškarci su se rukovali. Tajler se osmehivao s đavolskom nevinošću. – Izvini, Karli. Nisam znao da imaš sastanak večeras.

Nije ga razočarala svojom reakcijom. Iskezio se kad se zajapurila. Tajler je imao osećaj da najveći deo potiče od besa. – Bred je član školskog odbora. Treba da se dogovorimo oko osnivanja novog fonda za skupljanje sredstava.

– Je li tako? Možda ja mogu da pomognem. Uvek sam spreman da pružim podršku školama.

Bilo je očigledno da je pridobio Bredovo interesovanje. Možda je želeo da bude nasamo sa Karli, ali je očito želeo novčanu pomoć. Novac je prevagnuo. – Hoćete da nam se pridružite, gospodine Ramzi?

Široko se osmehivao. – Neka bude Tajler, molim vas. Bilo bi mi zadovoljstvo. – Zatim se okrenuo ka Karli. – Ali moram i sa tobom da se dogovorim oko nekih stvari.

– Naravno. Imamo slobodno poslepodne. – Bred je bio vrlo šarmantan. – Je li tako, Karli?

Uz napregnut, blago zlurad osmeh, Karli je klimnula glavom. – Naravno. Tajler zna koliko sam zainteresovana da učinim za školu sve što je u mojoj moći.

Tajler ju je posmatrao, zadovoljan. Uverio se da je svesna da je

namerno svratio. Nije planirao da bude nestašan – ne još. To će doći kasnije. Možda nakon što je uljuljka u lažno poverenje.

– Da li neko želi nešto da popije? – Karli je krenula ka kuhinji. Tajler ju je posmatrao, znajući da samo koristi izgovor da se nasamo istutnji. Dao joj je trideset sekundi a onda ostavio Breda da razgleda praznu dnevnu sobu kako bi on mogao „da pomogne Karli“.

Bila je okrenuta leđima, postavljala je čaše na kuhinjski pult i punila ih ledenim čajem. Tiho je prikrao iza nje, sagnuo se i poljubio je u otkriven vrat.

Karli se trgla i zamalo nije preturila jednu čašu. Tajler ju je uhvatio, vratio na pult i suočio s njenim raz: goropađenim pogledom. – Strašno si mi nedostajala, dušo.

– Da *nikada* više to nisi...

Tajler je brzo svojim usnama pokrio njene. Iznenađen dahtaj ostao je da visi između njih.

Usne su joj bile mekane, vlažne i slasne. Ulažući svo svoje iskustvo, uvlačio je njene usne u taj poljubac, grickao joj mekane usnice, lagano ih lizao i ponovo je prisvajao, privlačeći je bliže sebi.

– Karli. – Smetnuo je s uma svoju nameru. Činilo mu se da je prošlo mnogo vremena otkad ju je poljubio. Bez ikakve namere, ruka mu je posegnula naviše da obujmi njenu dojku.

Samo ga je instinkt spasao. Tajler se izmakao i uhvatio njen otvoren dlan na samo nekoliko centimetara od svog obraza pa je prekorio: – Dušo, ako me ošamariš, kako ćemo to objasniti tvom momku?

Procedila je kroz zube: – Nije mi momak, magarče!

– Ššš. Hoćeš li da on sazna šta radimo?

– Ja ne radim ništa! Već ti...!

Znatiželjno je posmatrao kako joj se grudi nadimaju od besa. Zatim se osmehnuo. – Ne moraš ništa da uradiš. Čitam jutarnje novine i želim te. Moja sekretarica, koja se primiče osamdesetoj, donese mi novine i ja te želim. Vidim te tako za kuhinjskim pultom

i sav drhtim.

Karli izivcirano zatvori oči. – Šta radiš ovde, Tajlere?

– Morao sam da te vidim.

Okrenula se od njega i podigla poslužavnik. – Sad si me video. Hoćeš li, molim te, da odeš kući?

– I da te ostavim nasamo sa Kazanovom? Nema šanse.

Karli je krenula iz kuhinje. Tajler je uzeo poslužavnik od nje. – On je poslovni saradnik – reče ona.

Tajler joj uputi podozriv pogled. – S težnjama ka nečem višem.

Frknula je.

Taj zvuk je bio pesma za njegove uši, toliko nalik njegovoj staroj Karli. Široko joj se osmehnuo i na njegovu opijenost od sreće, uzvratila mu je osmehom. Onda je zavrtila glavom i došapnula mu da se ponaša pristojno. Ništa nije obećavao.

Ubrzo je to postao poslovni sastanak, baš kao što je Karli rekla. I na svoje iznenađenje, Tajler je uživao. Ponudio im je neke informacije od pomoći za uspostavljanje fonda za prikupljanje sredstava, pravničke savete o stvarima kojih se Karli i Bred ne bi setili a neki njegovi predloži su se pokazali kao vrlo razboriti.

Bred je očigledno bio oduševljen Tajlerom i pre nego što su završili, ponašao se kao da su stari prijatelji.

– Mogu li nekad da navratim do tvoje kancelarije da porazgovaramo o eventualnim problemima?

Tajler se osećao zadovoljan sobom, ali je to skrivao iza učtive fasade. – Naravno. Samo reci mojoj sekretarici da sam rekao da je u redu. Jako joj je stalo da ljude bez ugovorenog sastanka ne pušta unutra.

Bred se rukovao. – Cenim to. Pa, biće bolje da krenem. Žao mi je što ne mogu da ostanem i pomognem vam oko vašeg projekta, ali već pomalo kasnim.

– Nema problema. – Tajler je samo želelo da mu vidi leđa. – Karli i ja ćemo se nekako izboriti.

– Jeste li sigurni?

Karli je naglo ustala i otišla do vrata, očito umorna od igranja

mačke i miša. – Hvala ti što si svratio, Brede. Obavesti me ako mogu još nekako da pomognem.

Stajala je kod vrata, čekajući da Bred uđe u kola i odveze se, pa ih je zatvorila i okrenula se ka Tajleru.

Smesta je uočio da je ljuta. Predupredio je njenu tiradu tako što je bacio na sto sopstvenu hrpu papira. – Želim da osnujem školski fond za prikupljanje sredstava.

Usta, otvorena da raspali paljbu po njemu, naglo su se zatvorila.

– Možeš da ih koristiš prema sopstvenom nađenju. Da platiš sportsku opremu, da pomogneš oko školskih dažbina i ručkova, čak i da započneš specijalne kurseve. Sta god hoćeš. Već neko vreme sam razmišljao o tome. – Uputio joj je stidljiv pogled. – Posle treninga sam nudio pomoć nekolicini roditelja koji su u finansijskim neprilikama. Vrlo je teško davati pomoć a da to ne izgleda kao milostinja. Jednoj majci sam poslao papirologiju koja treba da se otkuca i namestio sam vodoinstalaterski posao jednom ocu. Ali to nije dovoljno. Ne želim nikoga da uvredim pa sam došao na ideju stipendija. Džejson se složio da se lati posla i mislim da će i druge firme slediti naš primer. To bi bila sjajna reklama za njihove usluge. „Briga za zajednicu“ i tome slično. – Začutao je. – Šta ti misliš?

Bezizražajnog lica, Karli se uputila ka stolu gde je Tajler rasuo dokumenta. Podigla je prvi papir i prostudirala ga. Izgledala je pometena iznosom koji je dao kao donaciju.

Podižući pogled ka njemu, prošaputala je: – Ti si ozbiljan?

– Naravno. Ugovor je već spreman. Nadam se da ti neće smetati što sam raspodelu svoje donacije prepustio tvojim sposobnim rukama. Kako ostale donacije budu pristizale, možeš da ih iznosiš pred veće savetnika, ako to budeš želela. Ti već odlično poznaješ decu i roditelje, znaš šta im je potrebno i tako dalje, pa sam smatrao da ćeš biti savršena za taj posao.

Karli je ostala bez teksta. Netremice je piljila u njega.

– Mislim da će se firme koje budu davale donacije složiti da nekoliko roditelja angažuju kao honorarne radnike. Znam da uvek

imam papire koje treba prekucati i pisma za slanje. Šta ti... – Zaustavio se usred rečenice. – Karli? Je li sve u redu?

Sela je na ivicu kreveta, stežući njegove papire u ruci, zabezegnuta. – Ti si neverovatan, Tajlere.

Osetio je da je stvarno pocrveneo. Otresito je rekao: – Samo pokušavam da pomognem. Imam novca.

– Prenebregnuo je njenu pohvalu sleganjem ramenima.

– Hteo sam da te iznenadim.

Karli je spustila ruku preko njegove. – Hvala ti, Tajlere. Ovo što si uradio je vrlo značajno. Već mi padaju na pamet tri porodice koje će imati koristi od toga.

Zadovoljno se osmehnuo, ne ispuštajući njenu ruku iz svog stiska. – Eto! Iskoristi fond onako kako smatraš da treba. Ja ću se se potruditi da u projekat uključim još neke firme. A u međuvremenu, ako ti bude trebalo još novca, samo me obavesti.

To je bila kap koja je prelila čašu. Izgledala je kao da će zaplakati, skrhana njegovom velikodušnošću i dobrotom. Njega nije ni pecnula žaoka krivice.

Na kraju krajeva, rezonovao je, dao je novac u dobrotvorne svrhe. Ukoliko je vremenski trenutak koji je odabrao za iznenađenje pomalo sumnjiv, pa šta? Bila mu je potrebna svaka, pa i najmanja pomoć.

Videvši kako je očigledno smekšala stav prema njemu, Tajler ju je privio u zagrljaj. – Nećeš mi se rasplakati, je li? Ne podnosim žene koje plaču.

Odmičući se od njega koliko je dužina njegovih ruku dozvoljavala, Karli ga je netremice posmatrala s blagim osmehom na licu. – Obećavam da se neću rasplakati. – I tek što je obećala, ona ga je i prekršila, grcajući od tihog jecanja.

Tajler je vrteo glavom. – Znači, stvarno misliš da sam neverovatan?

– Mislim.

Reći je prošaputala s takvom iskrenošću da je Tajleru zastao dah. Zatim se osmehnuo. – Odlično. – Misli su mu usporile,

koncentrišući se na samu jednu činjenicu: nalazi se pored Karli i njoj je stalo. Ali kad se nagnuo prema njoj, pobunila se.

– Oh, Tajlere, nisam mislila...

– Ššš. Poljubi me ponovo, Karli.

– Ti si poljubio mene! Ja nisam...

– Nemoj da se raspravljáš o semantici. Padaju mi na um pametnije stvari koje bi mogli da radimo. – Glas mu je bio dubok, sugestivan dok ju je rukama lagano privijao uz sebe.

Malčice je skupila oči i opasno tihim glasom ga pitala: – Da li mi ti to predlažeš seks?

– Ja, pa, ovaj, pretpostavljam da mi je takva misao proletela kroz glavu. – Oko milión puta za poslednjih sat vremena, dodao je u sebi. Ali je Karli nenadano izgledala tako razjarena da je tu sitnicu sačuvao za sebe.

– Zato što si dao novac deci kojoj je taj novac potreban – pojasnila je – ti misliš da ću spavati s tobom? Kakva gnusnost! Kako si mogao da predložiš tako nešto?

Srdžba i osujećenost prostrujali su mu telom i on skoči na noge. – Dobro, prokletstvo! Tebi se predlog ne dopada? Pa dobro, hoćeš drugi? – Duboko je udahnuo. – Udaj se za mene.

11.

Karli je tupo piljila u Tajlera. – Ne misliš da je malo neprimereno šaliti se u ovom trenutku?

– Ja... – Zaklopio je usta. Ruku na srce, tom iznenadnom molbom iznenadio je samog sebe baš koliko i Karli. *Udaj se za mene.* Do đavola, ali činilo mu se kao prava stvar rečena u pravo vreme.

Široko se smešio. – Ne šalim se. Želim da se oženim tobom.

Oprezno ga je proučavala. – Zašto?

Uputio joj je lažno namršten izraz neodobranja zbog nepristojnog propitivanja. – Čini mi se da o prihvatanju bračne

ponude znaš koliko i o izlaženju s muškarcima. Dopusti da te poučim. Ovo je onaj deo u kome mi se bacaš u naručje, i sa suzama u očima iskazuješ zahvalnost i odanost, gromko uzvikujući „Da!“. Jesi li shvatila?

– Naravno, u slučaju da odgovor jeste „da“?

Tajler je na tren osetio bojazan. – Ne igray se sa mnom, Karli. Nikada u životu nisam zaprosio ženu. Mogao bih da doživim napad nesigurnosti, ako ne budeš pazila. – Nadao se da će šaljiv ton prikriti istinu iza njegovih reči. Od neizvesnosti ga je skoro hvatala mučnina.

Karli je grizla donju usnu, očiju osenčenih tamom.

– Tajlere, ja ne želim da se udajem. Nisi ti u pitanju.

Ni za koga ne želim da se udam. Nikada. Jednom sam krenula tom stazom, kao što znaš, i nisam sjajno prošla.

Tajler je seo pored nje i uzeo njene ruke u svoje. Bilo mu je potrebno da je dodirne, da učini da ga razume.

– Neće ti biti tako sa mnom, Karli. Ja nisam kao on.

Ona je produžila, užurbanim i poslovnim tonom. – Naravno da nisi. Rekla sam ti, neverovatno si. Nežan si, saosećajan i suviše zgodan da bi se slobodno šetkao u pristojnom društvu. Ali, moja nezavisnost mi je dragocena. Nemam nameru da je se odreknem.

Trebalo mu je malo vremena da se povrati od njenih komplimenata. Još se žario od radosti kad je ostatak njenih reči prodro do srca. – Nisam tražio da se bilo čega odrekneš.

Zajedljivo ga je pogledala. – Budi iskren, Tajlere. Misliš da se nećeš smesta okomiti na mene zbog mog načina oblačenja? Ili frizure?

– Pa, – oklevao je. To stoji. Ali na klimavim nogama. – Ne možeš se čitav život skrivati, Karli. Lepa si žena. Treba da se ponosiš time. To je deo tebe. Kad se budemo venčali, neće postojati više nijedan razlog da se oblačiš ružno. Neću dozvoliti drugim muškarcima da flertuju s tobom.

Zabacila je ruke uvis u očajanju. – Eto, vidiš. Ne samo da hoćeš da me promeniš, već i da izigravaš varvarskog zaštitnika. Meni

zaštitnik nije potreban, Tajlere.

– Tako obučenoj ne.

Karli je uzdahnula, prenebregavajući provokaciju.

– Molim te, pokušaj da razumeš.

– Razumem. Rekla si da ti je stalo do mene, ali to nije baš istina.

– Ustao je, nadnoseći se nad njom. Osećao je potištenost, odbačenost i nezamisliv umor. Uštinuo ju je za bradu, i šeretski se osmehnuo. – Znaš šta, dušo? Malčice si sebična.

Karli je na tu kritiku podigla obrvu, ali je on produžio.

– Pretrgao sam se od truda oko tebe, pristao na sve moguće ustupke, u više navrata sam se i ponizio u pokušaju da te pridobijem za sebe. Ali imaš tvrdo srce. Ne zameram ti na tome. Uzimajući u obzir tvoju prošlost, pretpostavljam da je to čak i očekivano. Ali nek sam proklet ako znam šta još treba da učinim. Boli, Karli. Boli kad je čoveku toliko stalo do nekoga i kad stalno iznova doživljava odbijanje. Osećao sam veću bliskost s tobom nego i sa jednim drugim bićem na svetu, uključujući Džejsona. Bio sam odlučan da nikada ne odustanem od tebe.

Karli je zurila u svoje krilo pa Tajler nije mogao da joj vidi lice. Zaključio je da je tako možda najbolje. Prosipa svoja osećanja, nosi srce na dlanu i ako bi ga pogledala sa sažaljenjem, prosto bi mogao da izgubi petlju. Glas mu je sada poprimio ravnodušan ton, a izraz lica je postao bezizražajan. – Ne mogu više. Sigurno si jača od mene, jer ne mogu da podnesem više nijedno odbijanje. Ako želiš da nastaviš da živiš u svojoj ljušturi, ja te ne mogu sprečiti. Ali neću te večno čekati da iz nje izađeš.

Ostala je nema i Tajler zgađeno uzdahnu. Nimalo mu nije olakšavala situaciju. – Neću doći na trening u ponedeljak. Zamoliću Džejsona da me zameni dok ne pronađeš neko trajnije rešenje. Objasni deci umesto mene, ako hoćeš. Ako bude bilo potrebno još novca, obavesti me. Možeš da ostaviš poruku kod moje sekretarice.

– Krenuo je ka vratima pa sačekao, ali ona nije ni mrdnula. Gotovo se gušio od sopstvenog besa i frustracije. Nek je prokleta,

privukla ga je, učinila da je on zavoli a sad je baš briga.

Izašao je i nečujno zatvorio vrata za sobom.

U ponedjeljak, Karli je čekala, stomak joj se vezao, glava ju je bolela a oči pekle. Tajler je održao reč, nije došao. Osećala se grozno, iako nije želela da se uda za njega, *nije mogla* da se uda za njega. Sama pomisao je bila apsurdna.

Zašto joj onda srce zamalo nije prepuklo kad ju je zaprosio? A kad je otišao, posle onog dirljivog govora, osećala se kao da se raspada.

O bože, u agoniji je.

Džejson je ušao u salu, obučen u staru majicu s koledža i šorts koji je otkrivao maljave noge. Okrznuo ju je pogledom, podigao loptu pa počeo da je tapka. Karli mu je prišla.

– Zdravo, Džejsone.

Klimnuo je glavom. – Karli.

– Cenim to što si utrčao ovako. Hoću da kažem, tako iznenada.

Pogledao ju je. – Tajleru sam potreban. Volim ga. Brat mi je.

– Ja... znam. – Oklevala je, gutala knedle. Džejson očigledno nije bio raspoložen za ćaskanje. Ali zaista je morala da zna. – Kako je Tajler?

Još uvek vodeći loptu, Džejson je vrlo opušteno rekao: – Jadno. Hvala na pitanju.

Karli se trgla od njegovog tona. – Džejsone, nikada nisam htela da...

– Naravno da nisi. Za tebe su svi muškarci kreteni, je li tako? Tajler svakako ne bi mogao biti drugačiji.

Odmahnula je glavom, pa krenula da se udalji. Džejson je držao loptu u rukama. – Karli? Izvini. Nije na meni da...

Nije ga pogledala. – U redu je, Džejsone. Razumem.

– Ne. Mislim da ne razumeš. Moje je mišljenje da nikada i nećeš pa mi je drago što si raskinula s Tajlerom sada, pre nego što bi se dublje upetljao. Ja sam jedina osoba koja je ikada marila za njega. Život ga baš nije podsticao da veruje ženama. Zato kad se bude

W & N

oženio, stvarno bih voleo da to bude žena koja će umeti da ga voli. Toliko zaslužuje.

Slomile su je njegove osorne reči, ali je prihvala istinu koju su nosile. Tajler zaista zaslužuje najbolje. Kad bi samo...

O bože. Ovaj put je stvarno uprskala. Nema veze koliko duboko zakopala prošlost, ona se uvek vrati da je muči.

Ili to ona muči samu sebe?

Dve nedelje kasnije, Karli je bila svesna da je vreme da se suoči sa stanjem stvari. Voli Tajlera i uvek će ga voleti. Stravično joj je nedostajao i osećala se sve gore svakim danom koji je prolazio. S njim se osećala živom. Bez njega, tupo i ispijeno.

Bio joj je potreban i mada se zaklela da joj više nikada niko neće trebati, nalazila je utehu u toj spoznaji.

Više ne mora da poriče sebe ni svoje emocije. To što joj je potreban Tajler nije loša stvar. On neće zloupotrebiti njena osećanja, neće pokušati da dominira njome niti da je oslabi kako bi poslužila njegovim potrebama. Verovala je u to. Verovala je njemu.

Ali strašno ga je povredila i možda neće moći da joj oprost.

Karli je znala da je prevelika kukavica da ga izravno pozove. Za poziv joj treba razlog, a kad je u školski fond za prikupljanje sredstava pristiglo još donacija od raznih firmi, zaključila je da će to biti dovoljno dobar izgovor. Počeće od zahvaljivanja pa će produžiti dalje sve dok mu ne prizna da ga bezumno voli.

Bio je to smeo plan, razmišljala je, i upalio bi, osim što se Tajler nije javljao na telefon. Dobila je poruku da on neko vreme neće biti u kancelariji i da će svi pozivi biti prosleđeni Džejsonu. Kad je pokušala da ga pozove kod kuće, javila se telefonska sekretarica. Ispunjena zebnjom, pozvala je Brendu.

Ono što je saznala, nimalo je nije ohrabrilo.

Tajler je planirao produženi odmor u Čikagu, gde će razmotriti da li da se pridruži jednoj novoj firmi. Džejson je, naravno, bio van sebe od besa i krivio je Karli. Brenda se izvinjavala, ali je bila vrlo uznemirena celom situacijom.

W & N

Karli je s mukom disala. Znala je tačno šta se dešava. Ona je učinila isto posle razvoda. Pokušala je da ostavi bol iza sebe.

Mogla je da kaže Tajleru da mu neće uspeti. Jer je upravo sada, bol postajao neizdrživ. Sve je krenulo naopako, i sve to njenom krivicom. Ponela se kao bedna kukavica i bilo je krajnje vreme da prestane sa skrivanjem, baš kao što je Tajler predložio.

Morala je nešto da učini i to smesta.

Džejson je otvorio vrata. Sama činjenica da je Karli kucala na glavni ulaz, umesto da uđe kroz kuhinju, kao obično, jasno je ukazivalo na njenu nelagodu. Nije imala predstavu hoće li biti dobrodošla, s obzirom na trenutnu situaciju. Ali je Džejson bio ljubazan. Bolno ljubazan.

– Zdravo, Karli. Uđi.

– Hvala. Ovaj, Tajler nije ovde, zar ne?

Džejson ju je procenjivao. – Ne. Izbegava nas baš kao i ti.

Karli je porumenela, ali je odbila da poklekne. – Izvinjavam se zbog toga. – Ušla je unutra, a Džejson je zatvorio vrata za njom. S rukama u džepovima, osvrnula se oko sobe. – Da li je Brenda kod kuće?

– Zvaću je. Osećaj se kao kod kuće.

Bilo je krajnje čudno da Džejson izgovori tako nešto. Nikada pre nije bilo potrebe za tim uljudnostima.

Brenda je uletela u sobu, očiju gorljivih od iščekivanja. – Karli? Tako mi je drago da te vidim!

Karli se izmakla. – Bez grljenja, Bren. Na ivici sam da se raspadnem i svaki najmanji znak ljubaznosti bi me sigurno gurnuo preko ivice.

Brenda zažmirka. – O čemu to pričaš?

Karli je do tog trenutka bila donekle mirna. Jednostavna istina je bila da je još uvek patila od napada strepnje po pitanju sopstvene poželjnosti. Osećala je neiskazivu zebnju da se suoči s Tajlerom, uprkos svim naporima da to poriče. Usne su počele da joj podrhtavaju. Osećala se kao budala, ali nije mogla da se obuzda.

W & N

Priljubila je dlanove jedan uz drugi, otvorila usta u nameri da ponudi staloženo i inteligentno objašnjenje a onda briznula u plač.

– Volim ga!

Brenda se osmehivala. – Oh, Karli.

Uprkos Karlinim protestima, Brenda ju je uvukla u snažan zagrljaj. – Mislim da je to divno.

– Ne znam, Bren. – Smrknula je pa obrisala suze s obraza. – Povredila sam ga. Nikada u životu nikoga nisam povredila. Ne mogu to da podnesem.

– Jesi li mu to rekla?

Karli je odmahivala glavom. – Ne mogu tek da mu priđem i kažem: Ovaj, pogodi šta ima novo? Ipak te volim. Bila sam užasna prema tebi.

– Ne, nisi. Tajler će razumeti.

Karli je podigla bradu. Što je mnogo, mnogo je. Dovoljno je pokazivala svoju ranjivost. – Iskreno se nadam da si u pravu. Zato što ga volim. Zapravo, luda sam za njim. Ali on nikada nije rekao da me voli. Zaprošio me je, nije okolišao oko toga da me želi... na taj način. Ali nikada nije upotrebio reč *Ijubav*.

Džejson je stupio u sobu. – Opet tračarite o mom bratu.

Brenda se okrenula i umalo mu nije odrubila glavu s ramena. – Nismo tračarile! Spremala sam se da uverim Karli da je Tajler voli.

Džejson zakoluta očima. – Naravno da je voli. Zašto bi se inače ponašao tako nenormalno u poslednje vreme?

– Ne govori meni – insistirala je Brenda. – Reci Karli.

Džejson je prišao Karli. – Tajler te voli. A sad mi reci šta nameravaš da učiniš u vezi s tim?

Karli je grizla donju usnu. Tajler je pokušao da joj otkrije dubinu svojih osećanja pre nego što je napustio njenu kuću poslednji put. Ali ona nije odreagovala. Nimalo. Bolelo ju je od pomisli kako se on osećao. Kako da mu objasni koliko se bojala, da je bila prestravljena od pomisli da bi je prihvatanje tolike sreće učinilo ranjivom.

Baš onako ranjivom kako se on sigurno osećao kad ga je ona

odbila.

Odjednom je shvatila šta mora da uradi. – Moram to da mu nadoknadim. Moram da mu pokažem koliko mi je stalo.

– Samo mu reci – predložio je Džejson.

Ali je Karli vrtela glavom. – Imam plan. Ali biće mi potrebna tvoja pomoć.

– O, ne. – Džejson je ruku prineo glavi kao da će da izdahne. – Počinješ da zvučiš kao moja žena.

Brenda se nasmejala. – Samo napred, Karli. Slušam te. Znaš koliko volim dobar plan.

Džejson je seo, a žene su ga značajno posmatrale.

– Neću vam se prikloniti. Kujete zaveru protiv mog sirotog brata i moram da budem ovde da se staram o njegovim interesima.

– Dobro, u redu. – Karli se nagnula napred i Džejson je sledio njen primer. – Evo šta hoću da uradim.

Tajler je piljio u Džejsona, obučenog u elegantno odelo i očito s namerom da napusti kuću. – Mislio sam da ti je danas potrebna moja pomoć oko kuće.

Džejson je dramatično pljesnuo dlanom po čelu. –

O bože, zaboravio sam, Tajlere. Bren je isplanirala da večer provedemo napolje. Ne ljutiš se?

– Ma ne. – U stvari, Tajler se radovao tome da malo radi s bratom. Fizički rad mu je bio neophodan da ga iscrpi, da mu umori mozak dovoljno da potisne druge misli. Nadao se da mu se razočarenje ne čita na licu.

Gurajući ruke u džepove farmerki, Tajler je zaobišao Džejsona. Nije mu se vraćalo u stan. Zadrhtao bi od same pomisli. U poslednje vreme, neprestano je razmišljao samo o Karli. O bože, kako moćni umeju da padnu. Prostru se ničice.

Još uvek ga boli, prokletstvo.

Preseljenje je predstavljalo očajničku odluku. Nije mogao da podnese da bude u Karlinoj blizini, znajući da je udaljena samo nekoliko minuta, da se neprestano seća kako je izneverio sebe i nju. Bilo mu je potrebno da nastavi sa svojim životom, ali mu niko

nikada nije rekao kako se to radi.

Džejson mu je prekinuo tok misli, pljesnuvši ga po ramenu. – Moram da te zamolim za uslugu. Ako nemaš ništa hitnije, možeš li da počneš bez mene? Znaš kako sam u stisci s vremenom, naročito sada kad sam počeo da pomažem na školskim košarkaškim treninzima.

Tajler se trgnuo. – Kako su? Mislim, deca. Da li je mala Lusi dobro?

– Svi su isto. – Džejsonov odgovor je namerno bio neodređen. – Nekoliko roditelja me je zamolilo da ti prenesem izraze zahvalnosti na pomoći. Vrlo lepo od tebe što si smislio način kako mogu da zarade još novca. Nisam znao da toliko činiš.

Tajler se namršti, osećajući nelagodu zbog pohvala, ali mu Džejson nije dao priliku da se buni. – Napravio sam spisak sitnih poslova koje treba obaviti.

Tajler je primorao sebe da se osmehne. – Neće mi biti teško da pomognem. Ionako danas nemam ništa pametnije da radim.

Džejson se zamalo osmehnuo. – Jesi li siguran? Stvarno bi mi značilo.

– Nema problema. Šta je prvo na spisku?

Džejson iz džepa izvadi prekopljeno parče papira i zadenu ga za prednji džep na grudima Tajlerove košulje.

– Moram da bežim. Učini mi uslugu prvo, molim te? Karli je nazvala pre neki dan i rekla da je zaboravila nešto u kućici pored bazena. Ne sećam se šta je rekla. Siđi i proverí, molim te. Razgledaj pa možda i nađeš nešto.

Tajler se nije makao s mesta. – Neće svraćati ovamo, je li? – Zvučao je kao da ga je uhvatila panika, ali ubilo bi ga da ostane nasamo s Karli. Nije imao poverenja u sebe da se opet neće poneti kao magarac.

Džejson odmahnu rukom da ga razuveri. – Ne moraš da se brineš da će ona svratiti. – Brzo se okrenuo na drugu stranu. – Stvarno jako cenim to što činiš, Tajlere. Bren i ja ćemo se kasno vratiti, pa se slobodno posluži ako ti je nešto potrebno i... – Džejson

se nenadano osmehnuo. – Opusti se, hoćeš? Ništa nije tako loše kao što izgleda.

Tajler nije imao odgovor na to. Njemu je sve izgledalo pakleno loše.

Uprkos sebi samom, jedva je čekao da vidi šta je to Karli zaboravila u kućici pored bazena. Masku? Neku sitnicu sa zamamnog kostima haremske devojke? Možda će je naći i zadržati. Kao uspomenu. Šta bi mogla da mu prebaci? Ništa.

Sačekao je da čuje kako se Džejsonov auto udaljava pa je otišao iza kuće, zaputivši se pravo prema kućici pored bazena. Delovala mu je bolno bliska, sa svakim korakom po pločniku uspomene su bile sve bliže. Umesto reflektora sa zabave koji su mu tada predvodili put, ovaj put je sunce jarko sijalo. Povetarac ga je rashlađivao, pa je pognuo ramena i oborio glavu.

Vrata kućice pored bazena bila su odškrinuta, ali Tajler nije obratio pažnju na tu sitnicu. Bio je suviše preplavljen emocijama. Čudnovato, ali znajući sada da je to bila Karli, a ne neka druga žena, uspomena je samo dobila na vrednosti, postala je erotičnija i više ga dražila.

Preplavio ga je talas topline kad je zatvorio vrata za sobom, ali to nije bila toplota prostorije. Samo osvrtnje po sobi bilo je dovoljno da njegovo telo odreaguje, a kad je video kauč, butine su se zatele a stomak stegao u čvor.

– Tajlere?

Ukočio se u mestu. Nije moguće da sanja, ne tako bujno, ne s takvom dozom stvarnosti. Polako se okrenuo i osetio kako mu dah zapinje u grlu.

Izgledala je gotovo isto kao što ju je pamtiio, nesigurno je stajala u uglu, leđima okrenuta zidu. Međutim, nije bilo perike i nekako je znao da je maska ovaj put prisutna samo radi efekta a ne skrivanja.

Tajler ju je netremice gledao, toliko užarenog pogleda da ju je jedva video. Danas nije bilo senki. Svaka pojedina lampa je bila uključena. Kariina kosa, još svetlija od smeđe na tako jarkoj svetlosti, slobodno joj je padala po ramenima. U blagim talasima,

seksipilno, svetlucala je i mamila ga da je dodirne. Oči boje lešnike, plamteći od iščekivanja i strepnje, netremice su ga posmatrale, pravo u oči, bez treptanja.

Vrlo lagano, ne usuđujući se da diše, krenuo je prema njoj. Pružio je ruku, prstima dodirnuo masku. – Mogu li da je skinem?

Osmeh joj je zatreperio na usnama, napravio jamice na obrazima pa hitro iščezao. Bio je to znak nervoze, znao je, i njegova ljubav prema njoj se udvostručila.

– Ako želiš. – Skinuo je masku s njenog lica, i nežno je spustio sa strane. Dlanovima je obuhvatio njene obraze i osmehnuo joj se. – Shvataš li koliko je ovo retko i posebno, Karli? Volim sve u vezi s tobom. Volim da budem s tobom, volim da te posmatram, volim da pričam s tobom.

Spustio je lagan, brz poljubac na njene uzdrhtale usne. – Nikada mi nećeš dosaditi i nikada neću pokušati da te promenim.

Karli je trljala obraz o njegov dlan. – Osim moje odeće?

Bio je to pokušaj da se našali, ali se Tajler nije smejao. – Možeš da nosiš šta god hoćeš. Baš me briga.

Oči su joj se napunile suzama i morala je da se odupre želji da se stisne uz njega. Ali moraju da razgovaraju. Mora da ga navede da shvati. Uzdahnuvši duboko, podigla je pogled ka njemu. – Želim da te usrećim, Tajlere. Ja... volim te.

Zatvorio je oči a onda je još jače privio u zagrljaj. – I ja volim tebe, Karli. Užasno mnogo.

Nesigurno se osmehivala. – To je pomalo zastrašujuće, zar ne?

– Ne! – Odmakao ju je od sebe, s gorljivim izrazom na licu. – Zastrašuje me pomisao da te izgubim. Da te volim je lako, i neverovatno uzbudljivo. – Onda se nasmešio a ruka mu se spustila do ivice oskudne bluze. – Jako mi se sviđa ovaj tvoj kostim.

Ozbiljno i bez trunke oklevanja, Karli je prošaputala: – Želim da budem šta god poželiš.

– Želim da budeš ono što jesi. – Zagnjurio je lice u njeno rame, udišući njen blagi, ženski miris. – Prelepa si žena, Karli. I tako posebna. Samo budi ono što jesi, dušo. Prestani da se skrivaš.

Umalo se naglas nije nasmejala, takvo je olakšanje osetila. Zadirkujući Tajlera uz osmeh, pitala je: – Je li ti Džejson rekao šta sam ovde izgubila?

Izgledao je zbunjen, pošto je potpuno zaboravio na brata. Osmehnuo se. – Nije. Šta si izgubila?

Pognula je glavu. – Izgubila sam srce.

– Ne. – Prstom joj je podigao bradu. – Nije izgubljeno. Kod mene je i ne vraćam ti ga.

Karli je zaustila još nešto da kaže, ali je Tajler stavio prste na njene usne. – Da li si obukla ovaj kostim samo da me mučiš ili si planirala da ostvariš moje maštarije?

– Pomalo od oba. – Skoro da je uspela da mu pobegne iz dohvata ruku kad ju je Tajler zgrabio i čvrsto privio uz sebe.

Usledio je dug poljubac i Karli je konačno smogla snage da se prepusti njegovom zagrljaju. Sve je delovalo baš kako treba, savršeno. Zasuštao je papir kad se oslonila na njegove grudi i Tajler se odmakao. Uz podozriv osmeh, izvukao je papirić koji mu je Džejson dao. Držeći Karli blizu sebe, naglas je pročitao poruku. – I žene imaju svoje maštarije, ili barem Bren tako tvrdi. Iza kauča je velika papirna kesu. Uživajte, deco.

Karli se nasmejala pa se izmigoljila iz njegovog stiska da dohvati kesu. Zavirila je unutra pa Tajleru dobacila kesu, smešeći se. – Izvoli.

Instinktivno ju je uhvatio. – Šta je to?

– Tvoj piratski kostim. – Komično je izvila obrve. – Podseti me da se zahvalim tvom bratu.

Tajler se vragolasto osmehivao i počeo da raskopčava košulju. – Ja nisam muškarac s kojim možeš da se šegačiš, srce. Ako hoćeš da se igraš, moraš da mi obećaš da ćeš se udati za mene.

Karli ga je posmatrala kako skida košulju, ushićenog pogleda u očima. – Udaću se za tebe, i odabraću potpuno novu garderobu. Čak ću se otarasiti i naočara. Ali moraš i ti meni nešto da obećaš.

Raskopčao je farmerice pa ih spustio niz kukove. – Šta to?

– Da nikada nećeš prestati da budeš bestidan.

Samozadovoljno se nasmejao. – Rekoh ti da će ti se dopasti.

Karli mu je ušetala u naručje, osećala se voljeno i zaljubljeno. Srećno. Nije se zaustavila sve dok je Tajler nije opet čvrsto držao u naručju. – Da, zaista mi se dopada, Tajlere. Dopada mi se.

* * *

uživajte u svijetu knjiga

W & N